

Lindsay Armstrongova

PLAVBA DO NEZNÁMA

\$ HARLEQUIN®

Cas jen pro mé

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk Londýn •
Madrid • Milán • New York Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PROLOG

Maggie Trentová a Jack McKinnon se čas od času pouštěli do neobvyklých debat. Maggii to ale koneckonců nijak nepřekvapovalo, neboť jejich vztah se od samého začátku ubíral nezvyklými cestami. Nic v jejich životě nešlo tak, jak si plánovali. Jejich první setkání byla čirá náhoda, druhé málem pohroma a při třetím se, jak se zdálo, alespoň zpočátku Jack domníval, že Maggie je rozmazlená bohatá holka, která si vždy musí prosadit svou.

A přestože jejich třetí setkání trvalo déle, rozešli se s přesvědčením, že se už nikdy nesetkají.

Tehdy ale ještě netušili, že za necelý rok budou stát nad postýlkou malého Trenta McKinnona, který přišel na svět za stejně nezvyklých okolností, jaké je provázely od první chvíle.

PRVNÍ KAPITOLA

Maggie Trentová prodávala nemovitosti.

Snad kromě matky nikdo z rodiny její zaměstnání příliš neoceňoval, ovšem pouze do okamžiku, kdy se Mary Donaldsonová z Tasmánie zasnoubila s dánským korunním princem Frederikem a vyšlo najevo, že dřív pracovala v realitní kanceláři.

Od té chvíle na Maggii Trentovou všichni pohlíželi s novým zájmem, jako by jí chtěli naznačit, že i jí by mohl patřit celý svět.

A vlastně by i mohl, kdyby po tom toužila. Pocházela z velmi bohaté rodiny. A ve svých třiaadvaceti to byla atraktivní

žena se zlatohnědými vlasy, vždy dokonale a elegantně upravená.

Nechyběly jí ale ani dobré obchodnické instinkty a talent, s nímž dokázala každému najít nemovitost na míru. Krom toho měla schopnost odhalit potenciál, který se v některých domech skrýval a který mnohým unikál.

Za to mohla vděčit titulu bakaláře umění, který získala na univerzitě, a kurzům architektury a kreslení, a v neposlední řadě i přirozenému zájmu o lidi a schopnosti dobře s nimi vycházet. Se skvělým vkusem se snad už narodila.

Pokud měla nějaké přesvědčení, pak jím bylo to, že neexistuje nemovitost, která by se nedala prodat.

Maggie měla dva životní cíle. Prvním z nich bylo stát se úspěšnou obchodnicí. Jednou chtěla založit svou vlastní kancelář. Tím druhým bylo nedovolit žádnému muži, aby se nad ni povyšoval jen proto, že je žena. Obě přání vyklíčila z jejího nelehkého vztahu s otcem, vlivným, bohatým a často arogantním mužem, který byl přesvědčený, že Maggie svou prací plýtvá časem, a realitní agenty přirovnával k prodejcům ojetých aut.

Nepochybně právě kvůli tomuhle postoji si zpočátku udržovala takový odstup od Jacka McKinnona, bohatého majitele projektantské firmy. A přesto jejich známost skončila bezmála katastrofou - nikdy neměla v úmyslu připravit ho o svobodu!

Nemohla ale popřít, že právě to se stalo. A nepomohla ani připomínka, že ona o svou svobodu přišla stejně jako on. Ve skutečnosti jí připisoval poněkud podivné pohnutky, na které ani teď raději nemyslela...

Tak či onak, všechno začalo jednoho nedělního odpoledne.

Maggie seděla v jedné z kaváren na přístavní promenádě s Timem Mitchellem a poslouchala jazzovou kapelu. S Timem si vcelku rozuměli. Trávili spolu spoustu času, ale Maggie si vždycky dávala pozor, aby nezašla příliš daleko a nedala mu falešnou naději. Popravdě, Tim to nenesl moc dobře, ale snažil se nedávat o před ní najevo.

„Kdo to je?“ optala se Maggie. Cítila se uvolněně a spokojeně. Ráno se jí podařilo prodat dům, který jí měl zajistit slušné provize.

Tim se ohlédl přes rameno na nově přichozí.

„To je Jack McKinnon,“ řekl. „Určitě ho znáš - vlastní projektantskou firmu.“

Maggie ho udiveně sledovala. Ovšemže to jméno znala, ale jen z doslechu.

Jack McKinnon byl mnohonásobný milionář a kromě jiného vedl společnost, která projektovala nové domy v okolí Zlatého pobřeží, jež Maggie považovala tak trochu za své území.

Pokud měla být upřímná, a to byla vždycky, projekty Jacka McKinnona se jí ani trochu nezamlouvaly. Podle jejího názoru narušovaly venkovský ráz téhle části pobřeží. Byla to oblast, kde si mohl člověk koupit pár akrů půdy, chovat koně, lamy nebo cokoli jiného, nač si zrovna vzpomněl - jakási zelená zóna, kam obyvatelé rušnějších částí pobřeží prchali za odpočinkem.

A teď, kvůli Jacku McKinnonovi a jemu podobným, se tahle zelená zóna začala ztrácet a místo ní se tu objevovaly tisíce domů připomínajících mrňavé, neútné krabice natěsnané na sobě.

Realita byla naneštěstí taková, že obyvatel pobřeží každým rokem rychle přibývalo. A to nejen proto, že nabízelo příjemné podnebí a nádherné pláže, ale navíc mělo příhodnou pozici poblíž Brisbane, hlavního města státu. Šlo tedy o velmi žádanou lokalitu a dalo se předpokládat, že stavební rozmach v oblasti zdaleka nekončí.

„Znáš ho?“ zeptala se Maggie Tima, zatímco Jack McKinnon a jeho společnost, dvě ženy a další muž, si vybrali nedaleký stůl a posadili se.

„Chodil jsem s ním do školy, ale je o pár let starší. Od té doby jsem na něj několikrát narazil. Je to kluk ze Zlatého pobřeží, který se vyšvihl nahoru,“ dodal Tim s hrdostí.

Maggie už otvírala pus, aby se do Jacka McKinnona a podobných boháčů pustila, ale nakonec zůstala zticha. Tim byl moc milý a dobrý společník. Ve svých devětatdvaceti měl už svou vlastní zubařskou praxi. Maggie nepochybovala, že se svými okouzujícími způsoby a vášní pro vše spojené se zubařinou se Tim také jednou „vyšvihne“, byť možná ne tak vysoko jako Jack McKinnon.

Už se ho chtěla zeptat, jaký je Jack McKinnon člověk, ale pak si uvědomila, že ani neví, proč ji to zajímá, a raději se zamyslela nad tím.

Bylo na něm něco zarážejícího. Špinavě blondáté vlasy vybledlé sluncem mu padaly do očí. Soudila, že má jen něco málo pod dva metry, měl štíhlou, pružnou postavu a široká ramena. Byl oblečený v džínsech, hnědých mokasínech a bílém tričku a přes ramena měl přehozený tmavomodrý svetr.

Zdálo se, jako by v něm byla jakási zadržovaná síla, díky níž jste si snadno mohli představit, jak pilotuje nadzvukové letadlo, plaví se na závodní jachtě, leze na Mount Everest, loví divou zvěř a zkouší své možnosti -namísto toho, aby vedl projektantskou firmu.

Možná to bylo tím, jak se na něj soustředila, že se zničehonic otočil a jejich pohledy se střetly.

Maggie se začervenala a Jack McKinnon ironicky povytáhl obočí. Ani teď od něj ale nedokázala odtrhnout zrak. Zdálo se,

jako by ji svým pohledem lapil. Pak si všiml Tima a okamžitě ho poznal.

A tak se Tim a Maggie připojili k Jacku McKinnonovi a jeho přátelům.

Maggie chtěla něco namítnout, ale když viděla, jakou má Tim radost, dál se nebránila. Konečně neměla žádný důvod cítit se ve společnosti Jacka McKinnona rozpačitě.

Ve svých úzkých, černých lněných šatech a sandálcích na vysokém podpatku vypadala naprosto elegantně. Husté zlatohnědé vlasy jí sahaly až na ramena, ale dnes je měla svázané černou sametovou stuhou.

Jinými slovy, byla stejně dokonale upravená jako obě ženy, které přišly s Jackem McKinnonem. Obě se navíc chovaly velmi přátelsky, byť si dávaly záležet na svém uhlazeném vystupování. První z nich, oslňující brunetka, se jmenovala Lia Montalbaová, druhou, nordickou blondýnku, představili Maggii jako Bridget Pearsonovou. Druhý muž, Paul Wheaton, byl právník, který pracoval pro McKinnon Corporation, ale odhadnout, kdo je tu s kým, bylo obtížné.

Konverzace byla příjemná. Diskutovali o hudbě. Čtyřčlenná společnost strávila předchozí večer na Jackově jachtě, a tak měla v zásobě spoustu rybářských historek, hlavně o těch rybách, které jim unikly.

Jack McKinnon měl hluboký, příjemný hlas a skvělý smysl pro humor a na rtech mu téměř neustále hrál pobavený úsměv.

Přesto se Maggie v jeho přítomnosti cítila nesvá. Příliš si jí nevšímal, takže to nejspíš bylo způsobené tím, jak si ji předtím ironicky prohlížel a jak od něj nedokázala odtrhnout zrak.

Pokud si ale myslel, že s ním chtěla flirtovat, a pokud ji teď právě proto v podstatě ignoroval, šeredně se pletl a Maggie o jeho pozornost nestála. Nebo snad ano?

Pak ji napadlo, že se ji možná záměrně snaží urazit a že si toho ostatní dříve či později všimnou. Při pomýšlení na takové ponížení se jí vařila krev v žilách. Kdo si myslí, že je? zlobila se v duchu.

Pak si ji ale zničehonic přeměřil a zamyšleně řekl: „Maggie Trentová. Nejste náhodou dcera Davida Trenta?”

Zaváhala. „Ano, to jsem,” odpověděla.

„Váš otec je David Trent?“ ptala se Lia udiveně. „Ten bohatý obchodník, z dlouhé řady významných soudců a politiků? Ten chovatel dobytka, majitel dostihových koní a závodní jachtař?“

Maggie jen pokrčila rameny.

„Maggie nemá ráda, když ji spojují s otcem,“ poznamenal Tim.

To je velmi mírně řečeno, pomyslela si Maggie.

„To máte štěstí, Maggie,“ soudil Paul.

„Přesně tak,“ souhlasil Jack McKinnon. „Děláte vůbec něco užitečného, Maggie? I když by vám samozřejmě nikdo nemohl mít za zlé, kdyby ne.“

Dokonce i Tim, který Jacka McKinnona očividně obdivoval, teď vypadal zaraženě.

Maggie po Jackovi střelila zlostným pohledem. „Vidím, že jsem se ve vás nepletla,“ odtušila nakvašeně. „Nesnáším ty krabice, které stavíte, a to, jak kvůli nim ničíte krajinu. A teď mám ještě další důvod. Bohatí, vlivní mužští, kteří ze všeho nejvíc milují sami sebe, jsou mi naprosto ukradení, pane McKinnone.“

A s tím se zvedla a odešla.

V pondělí si Maggie vzala volno a dopoledne strávila s matkou.

Ačkoli její vztah s otcem byl občas velmi bouřlivý, s matkou vycházela skvěle.

Belle Trentové bylo něco přes čtyřicet, ale působila mnohem mladším dojmem. Rovné tmavé vlasy už měla protkané stříbrem, ale byly tak zářivé a dokonale střižené, že by jí spousta mladších žen mohla závidět. V kombinaci s tmavýma očima a štíhlou postavu vytvářely dokonale elegantní zjev. Ani ona nezháležela - věnovala se práci pro charitu.

Občas se ale stávalo, že v ní Maggie vycítila určitý smutek, kterému nedokázala přijít na kloub. Tušila, že má něco společného s otcem, že jejich manželství nebylo vždycky úplně šťastné, ale nevěděla o žádném konkrétním důvodu, který by to mohl mít na svědomí.

Belle si před ní nikdy nestěžovala a nikdy se nezdálo, že se skutečně rozejdou, Maggie si ale někdy s jistým cynismem

říkala, jestli spolu nezůstávají jen proto, že se oba děsí martyria spojeného s majetkovým vypořádáním.

Ale dnes ráno, když spolu popíjely kávu v módní kavárně Sanctuary Cove, přemýšlela Maggie o něčem jiném.

„Mami, nevíš něco o Jacku McKinnonovi a jeho společnosti?“

Belle si osladila latté a zamíchala ho. „No, myslím, že byl tak trochu zázračné dítě. Slyšela jsem, že začínal úplně od nuly. Nějak se mu podařilo přesvědčit banku, aby podpořila jeho první projekt, a od té doby se neohlíží zpět. Věnuje se projektování staveb, ale kromě toho vlastní i firmu, která spouští z jeho domů staví. To ale není všechno.“

„Ne?“

Belle zavrtěla hlavou. „Jakmile vydělal prvních pár milionů, investoval do stavby lodí a založil McKinnonovy katamarány. Když se rozhlédneš po tomhle přístavu," mávla směrem k lesu stěžňů a nejrůznějším člunům a lodím, zakotveným v přístavu Sanctuary Cove, který se nacházel v těsném sousedství nákupní čtvrti, „najdeš tu spoustu jeho lodí.“

„Takže, když začínal od nuly, nejspíš je - chytrý," hádala Maggie.

„Řekla bych, že ano." Belle nakrčila nos. „Nejspíš je to jeden z těch nadaných lidí, kteří umějí předvídat a mají pevnou vůli a kteří se vždycky dokážou prosadit. Ale řekla bych, že se s tím nijak nechlubí.“

„Hmm..."

Belle povytáhla obočí. „Ty ho znáš?“

„Potkali jsme se. Včera. Choval se celkem neomaleně.“

Její matka zamrkala. „Jak to?“

„To netuším." Maggie se zamračila. „Jak je možné, že o něm tolik víš?“

„Teta Elena se rozhodla zařadit ho na svůj seznam vhodných svobodných mužů," odtušila Belle.

Obě ženy se na sebe podívaly a rozesmály se. Elena Chadwicková byla Belleina sestřenice. Nikdy se neprovдалa, ale to jí nebránilo v tom, aby psala sloupek do novin, pojednávající o nejrůznějších manželských problémech. A když jí někdo vytýkal nedostatek zkušeností, namítala, že právě její nezaujatý pohled je v tomto případě neocenitelný.

K radosti svých čtenářek také každé čtvrtletí vydávala seznam nejžádanějších svobodných mužů - kromě jiného o nich s pozoruhodným talentem dokázala zjistit ty nejneobvyklejší informace.

„Kdyby mi nebyl tak protivný," prohlásila Maggie se smíchem, „litovala bych ho, že si ho Elena vzala na mušku! Na druhé straně nepochybuju, že se o sebe dokáže postarat."

„Jaký je?"

Maggie se zamyslela. „Nevím, ale klidně by mohl patřit k tomu typu mužů, kteří si každou ženu dokážou omotat kolem prstu."

„Hmm..." zamumlala Belle, ale vrhla na dceru pátravý pohled, který Maggii unikl.

Když se později Maggie dostala domů, zavřela za sebou dveře a spokojeně se rozhlédla po svém domově.

Byl to dvoupatrový rodinný domek s výhledem na golfové hřiště na ostrově Hope, malou zahrádkou a prosklenou jídelnou. Zdělala ho po své babičce, spolu s několika nádhernými kusy nábytku, které si v něm nechala.

Matku svého otce měla velmi ráda. Každý jí říkal, že se Leile Trentové podobá, nejen vzhledem, ale i povahou, její babička s tím ale nikdy nesouhlasila. Naopak tvrdila, že pokud se Margaret Leila Trentová podobá někomu z Trentů, je to její otec, David Trent.

„Ale vždyť my se jen pořád hádáme!" protestovala Maggie mnohokrát. „Tedy, pořád ne, ale sama víš, co tím chci říct."

„To je proto, že v jádru jste si tak podobní," trvala na svém Leila. „Samozřejmě jsi zdělila i jemnější rysy po matce, takže se to vyrovnává, ale podstatou jsi Trentová, a ať už si o svém otci myslíš cokoli, znamená to, že máš pevné nervy a silnou vůli. Tvůj dědeček byl v tomhle úplně stejný."

Jednou Maggie prohlásila, že měla být raději chlapec -a snad by ji tak otec měl raději.

Leila na ni vrhla přísný pohled. „To nech raději spát, Maggie. Tvou matku napadlo totéž a..." Zarazila se a pak váhavě dodala: „Jen se snaž být sama sebou."

Leila vnučce nikdy neprozradila, co tehdy měla na mysli, a o půl roku později zemřela ve spánku.

Maggie odhodila tašku na pohovku a zula si boty.

Podářilo se jí vyhnout se Timovi, byť s ním mluvila po telefonu a přijala jeho omluvu za to, co se stalo. Nedokázala ale pochopit, proč je celou příhodou tak vyvedený z míry.

„Jack takový - normálně - vůbec není," bránil ho.

Vážně? říkala si Maggie v duchu ironicky, ale Tima jen ujistila, že on za to nemůže, a slíbila mu, že se brzy ozve.

„Doufám, Maggie, že to nemá znamenat ‚nevolejte nám, my vám zavoláme‘."

Jasně že ne, chlácholila ho Maggie, ale teď když naboso vyběhla z domu, aby zalila květiny, malinko se zamračila, protože od oné nedělní příhody se jí zdálo, jako by něco nebylo v pořádku. Ale ať už si s tím lámala hlavu sebevíc, nedokázala to rozluštit. Netušila, proč už jí ten klidný, úspěšný život, který si doposud tolik užívala, nepřipadá tak bezchybný.

Přece to nemá nic společného s urážkami Jacka McKinnona, nebo ano?

Konečně, vůbec neodhadl, jaká je. Očividně ji měl za rozmazlenou bohatou holku, tatínkova miláčka, tak proč by se jen kvůli tomu měla na svůj život teď dívat jinak?

Proč by měla zničehonic být nespokojená se vztahem, který má s Timem?

Vlastně se tomu vztah ani říkat nedalo, ale pravda byla, že Tim by byl moc rád, kdyby se z nich stalo něco víc než jen přátelé. Tomu se ale Maggie bránila a teď ji kvůli tomu bůhví proč začalo trápit svědomí.

Bylo v tom ale ještě něco víc. Štvalo ji, že ji Jack McKinnon hodil do stejného pytle s jejím otcem. Možná po něm skutečně něco zdědila, ale určitě ne, jak doufala, jeho aroganci. Jejeho otce všichni považovali za bezohledného obchodníka - a ona byla všechno jen ne bezohledná.

Jako obvykle ji uklidnila její zahrada. Pěstovala růže a kamélie, netýkavky a petúnie. Její trávník vypadal jako zelený samet a do bylinkové zahrádky vysadila bazalku, mátu, koriandr, rozmarýn, šalvěj, petržel, tymián a oregano.

A tak zalévala, plela a stříhala uvadlé květy a za chvíli už nemyslela na Tima ani Jacka McKinnona. Netušila ale, že s Jackem McKinnonem se znovu setká hned druhý den, až se vrátí do práce.

Když v úterý ráno vešel do kanceláře starší manželský pár, Maggie byla jediná, kdo měl zrovna čas, a tak se jim začala věnovat a zjišťovat, jaký dům by chtěli koupit. To bylo často obtížné, ale tentokrát měla Maggie ještě těžší úkol - otázka nového domu byla v tomto případě manželskou válečnou zónou.

Maggie zjistila, že předchozí dům spolu s osmi akry půdy už prodali projektantské firmě. Sophie z toho ale moc velkou radost neměla a tvrdila, že nikde nebude tak šťastná, jako byla právě tam.

Ernest, jehož netrpělivost naznačovala, že tahle debata zdaleka neprobíhá poprvé, Maggie vysvětlil, proč je to pro ně v tuto chvíli to nejlepší řešení.

Už nebyli nejmladší a postarat se o osm akrů půdy byla pro ně ohromná zátěž. A jakmile se rozhodlo, že se v okolí bude stavět, jaká jiná možnost jim zbývala než dům prodat, pokud se nechtěli ocitnout mezi stovkami dalších domů? Ernest si byl jistý, že peníze, které za dům dostanou, jim zajistí spokojený důchod...

„To je pravda," přiznala Sophie Smithová, „ale kdybychom dům neprodali tak brzy, mohli bychom dostat mnohem víc!"

Ernest se naježil.

„Ale to jsme nemohli vědět, a vrabec v hrsti je lepší než holub na střeše!"

Maggie se je snažila uklidnit, a když se jí to aspoň trochu podařilo, vyptala se na podrobnosti. Smithovi byli první v oblasti, které projektantská firma oslovila, a prodali svůj pozemek nejlevněji. Ostatní, kteří se prodeji bránili déle, dostali mnohem lepší nabídku.

„Jak se jmenuje ta firma?" zeptala se Maggie.

Ernest si povzdychl. „McKinnon Corporation."

Maggie sledovala nešťastný pár před sebou a znovu cítila, jak ji přemáhá vztek, jen a jen kvůli Jacku McKinnonovi.

Přesto by pravděpodobně nic nepodnikla, kdyby do jejího života nezasáhl osud.

O několik dní později měla vytvořit posudek nemovitosti.

Majitelé domu se před rokem přestěhovali do Melbourne. Po telefonu ji požádali, aby vytvořila odhad pozemku pro prodejní účely, a poslali jí klíče.

Jak Maggie okamžitě zjistila, na domě bylo znát, že v něm už delší dobu nikdo nebydlí - byl velmi zanedbaný, což byla ohromná škoda, protože to očividně býval nádherný dům s nezaměnitelným kouzlem. Zatravněný pozemek byl mírně zvlněný, rostly na něm překrásné, velké stromy a v zadní části jím protékala nenápadná říčka. Maggie nepochybovala, že by v ní našla dovádějící ptakopysky.

Na pozemku se nacházel také velký, zděný přístřešek. Jeho prohlídku si nechala nakonec. Rychle zjistila, že se do něj dá dostat dvěma vchody, jeden z nich, široká vrata, do nichž se dalo vjet autem, byl teď ovšem zatarasěný zevnitř. Druhý vchod tvořily masivní dřevěné dveře. Maggie je odemkla a vstoupila do potměšlého prostoru přístřešku.

V jedné části byl vytvořen provizorní byt, vybavený kuchyní, koupelnou a záchodem. V kuchyňce našla malý sporák s dvěma plotýnkami, starou čajovou konvici a směsici porcelánu a příborů. Ve spíži byly uschované plechovky s jídlem a sušené potraviny. Kromě kuchyňské linky tu byla jen prosezená pohovka a dýhovaný stůl se čtyřmi židlemi. Voda a elektřina ale byly připojené.

Zapsala si několik poznámek a ještě jednou se po místnosti rozhlédla, ale kromě velké hromady v rohu, přikryté celtou, toho už moc nenašla. Chystala se pod plachtu nahlédnout, když v trámech zaslechla myši, a raději se rozhodla nechat ji být.

V tu chvíli k ní zvenku dolehl zvuk motoru. Vyhlédla ze dveří a ke svému překvapení zjistila, že z nejnovějšího modelu rangeroveru, který zastavil před přístřeškem, nevystoupil nikdo jiný než Jack McKinnon.

Udiveně sledovala, jak se protáhl a rozhlédl kolem sebe. Ale ne! bylo první, co ji napadlo. V žádném případě, slibovala si. Nedovolím, aby zničil i tenhle kousek ráje.

Vystoupila z příšeří domku s pochmurným výrazem ve tváři.

„Ale ale,“ protáhl, když ji uviděl, „jestlipak to není slečna Maggie Trentová, naše zapálená ekoložka, která nesnáší mužské.“

Přelétl ji pohledem a ke svému překvapení musel uznat, že kdyby se nejednalo o dceru Davida Trenta, připadala by mu i přes nepříliš přátelský výraz naprosto rozkošná.

Rozkošná? opakoval si ironicky. Jak ho to mohlo napadnout? Snad proto, že vypadá tak svůdně, nevinně a elegantně, že má ty nejkrásnější zelené oči, jaké kdy viděl?

Jack zavrtěl hlavou, hlavně proto, aby zahnal představu, v níž se mu zjevila nahá - koneckonců byla dcerou Davida Trenta - a připomněl si, že před sebou nemá žádnou stydlivou naivku.

Díky tomu si ale uvědomil ještě něco. Zjistil, že se mu Maggie Trentová nejen líbí, ale rád by se s ní pustil do další debaty.

Kčertu, Jacku, peskoval se, není to trochu dětinské? Nehledě na to, že zrovna s touhle dívkou to stejně k ničemu vést nemůže.

Zatímco tak uvažoval, Maggie zjistila, že křečovitě svírá svůj mobil, a tak ho spolu s poznámkami opatrně položila na střechu auta, založila si ruce na prsou a neohroženě odpověděla: „Máte naprostou pravdu, pane McKinnone, v tomhle okamžiku jsem všechno, co říkáte. Ale jelikož jsem tu jako realitní agent na výslovné přání majitelů, předpokládám, že vy tu nemáte co dělat, tak co kdybyste zase odjel?"

Letmo se usmál a pomyslel si: Dětinské? Možná, ale jak se to říká? Muži zůstanou muži. A tak si ji beze spěchu znovu prohlédl od hlavy až k patě.

Byla oblečená sportovně, ale ani džínsy a volná halenka nedokázaly zakrýt její dlouhé nohy, pevná řadra a mrštnou chůzi, která vybízela k představě, jak to pružné, štíhlé tělo držíte v náručí...

Maggie se pod jeho pohledem znovu začervenala, ale v očích jí zlostně blýsklo, což u něj jen vyvolalo další pobavený úsměv.

„Takže tohle je váš - řekněme, koníček? Ale čistou náhodou se pletete, slečno Trentová," dodal. „Mně majitelé zavolali taky. Chtějí vědět, jestli je tenhle pozemek vhodný k nové zástavbě."

„O tom mi neřekli ani slovo!"

Pokrčil rameny. „Můžete se jich na to sama zeptat."

Maggie sáhla po telefonu, pak ho ale zase položila zpátky. „To nemůžete - to byste přece neudělal! Tenhle dům je tak nádherný. Zničit ho by byla věčná škoda."

„Zničit ho a nahradit nevzhlednými krabicemi?" popíchl ji a zamířil do domku.

Maggie šla za ním. „Ano!”

„Poslyšte.” Zastavil se a otočil se k ní, takže do něj málem vrazila. „Takové útlocitné duše jako vy mě vážně udivují.”

Maggie před ním couvla.

Bylo skoro nemožné nenechat se jím zastrašit. Byl vysoký a pochyboval se s dokonalou elegancí. Jeho šedé oči nikdy neuhýbaly a v ostrých rysech tváře měl jasně vepsanou aroganci. Aroganci podpořenou malinko zahnutým nosem a pěkně vykrojenými, ale přísnými rty.

Bylo v něm něco tak nepopíratelně mužného, že pro Maggie bylo téměř nemožné necítit se v jeho přítomnosti jako slabá žena.

A to v ní vyvolávalo jakousi soutěživost, která ji zarážela. Jako by si říkala: „Dokážu být stejně tvrdá jako vy, Jacku McKinnone, a stejně přitažlivá a atraktivní jako -jako Lia nebo Bridget!”

Překvapeně nad tou myšlenkou zamrkala. Vážně by taková dokázala být? Maggie o tom pochybovala. Ještě nikdy si žádného muže neprohlížela s takovou vyzývavostí, a byla si vcelku jistá, že by ho nedokázala znervóznit - a rozrušit - tak jako on ji jediným pohledem.

Jako by toho nebylo dost, začínala mít pocit - a samotnou ji překvapilo, že na to nepřišla mnohem dřív - že krom všeho ostatního je neuvěřitelně chytrý. A za okamžik se o tom na vlastní kůži přesvědčila.

„Pokud máte vážně takovou starost o vliv stavby v předměstských částech na životní prostředí, přednestě své stížnosti na městské radě. Pokud vám vadí, co se děje s venkovskými oblastmi, proč s tím něco neuděláte?” zeptal se opovržlivě.

„Něco?” opakovala nerozumně.

„Ano. Bojujte proti tomu. Vstupte do zastupitelstva. Volte někoho, kdo se prostředím bude víc zabývat. Je spousta možností. Ale nenavázejte se do mě, když o tom nic nevíte, protože já žádné zákony neporušuju.”

„A co morální a etické zákony?” vyhrkla. „Co řeknete na to, že se obohacujete na úkor životního prostředí a lidí, jako jsou Smithovi?”

„Nemám tušení, kdo jsou Smithovi, ale...” odmlčel se a znovu si ji prohlédl, tentokrát ale naprosto chladně, „...většinou jsou to

právě boháči, kterým chybí pochopení pro tu část obyvatel, která nemá takové štěstí jako oni."

Maggie zalapala po dechu. „To není pravda, a rozhodně to neplatí o mně!"

„Ne?" Cynicky povytáhl obočí. „Měla byste si zkusit život téhle většiny, slečno Trentová. Měla byste si vyzkoušet, jaké to je, snažit se uživit rodinu s jediným platem, protože děti jsou ještě moc malé, ale hlídání by vyšlo moc draho - a pak mi můžete povídat o tom, jaký je to pocit, mít svou vlastní střechu nad hlavou."

„Já-"

Jack ale kousavě pokračoval: „Můžete si myslet, že jsou to jen malé ohyzné krabice, ale jsou dostupné. Každý tu touží mít své vlastní bydlení, ale ve vnitrozemí se bydlet nedá, takže se musíme držet u měst a na pobřeží, a to je holá skutečnost."

Na chvíli zmlkl a vrhl na ni pátravý pohled. „To vy ale nemůžete chápat, vidíte?" zeptal se trpce. „Kolik akrů nedotčené, úrodné půdy vlastní váš otec?"

V tu chvíli Maggii došla trpělivost. Tohle už na ni bylo příliš, a tak popadla dveře a praskla s nimi, aby ulevila svému vzteku.

„Doufám," prohlásil, když domkem dutě zazněla ozvěna bouchnutí, „že to není tak, jak si myslím."

„A já doufám, že teď už víte, co si o vás a vám podobných myslím," opáčila ledově chladným hlasem.

Jack se zamračeně rozhlédl kolem sebe a v duchu si jen vyčítal, že se s Maggií pustil do hádky.

„Copak mě nesnášíte tolik, že mě chcete unést?"

„Nesnáším vás natolik, že bych nejraději řvala vzteky, praskala věcmi a -" Maggie se zarazila. „Unést vás? Co tím proboha myslíte? To je to poslední -"

„Máte u sebe klíč?"

Maggie vypadala zmateně. „Klíč? Ne. Proč?"

Prošel kolem ní ke dveřím a zalomcoval s klikou. Nic se nestalo. „Dveře jsou zamčené, odtud se otevřít nedají. Vzpomínám si, že jste měla klíč. Ale nejspíš jste ho nechala zvenku v zámku, vidíte?"

„Ano." Maggii pomalu začínalo docházet, co právě udělala. „Ano." Odkáslala si. „Ale určitě se odsud nějak dostaneme."

„Tak mi ukažte jak," zavrčel. „Pokud vidím, tak na oknech jsou mříže a dveře jsou zamčené."

„Ach můj bože..." vydechla Maggie. „Já tomu nemůžu uvěřit! A co vaše klíče? Přece taky nějaké musíte mít."

„Ne. O tenhle domek jsem zájem neměl."

„Tak... telefony!" vyhrkla a v tu chvíli si vzpomněla, jak si ten svůj odložila na střešku auta. Zavřela oči. „Prosím, řekněte, že máte u sebe mobil," prosila.

„Nemám. Nechal jsem ho v autě. Tohle je moc dojemné, slečno Trentová," ucedil opovržlivě, „ale ať už k tomu máte jakýkoli důvod, za tohle zaplatíte."

„Tak počkat, počkat." Maggie se zhluboka nadechla. „Byla to nehoda. Přiznávám, že jsem se možná nechala trochu unést, ale měla jsem na to právo, už kvůli Smithovým! Ale nemám nejmenší důvod k tomu," dodala důrazně, „abych vás unášela."

„Zase ti Smithovi," poznamenal otráveně a pak ostře dodal: „Minulou neděli jste se o mě zajímala tak, že mi až běhal mráz po zádech."

Maggie se ze všech sil snažila, aby nezrudla.

„Jen jsem vám dala najevo svůj nesouhlas," namítl a odměřeně.

„Vážně?" vydechl nevěřícně.

„Ano!" trvala na svém a pak mu vmetla do tváře: „Tak už se rozhodněte, pane McKinnone. Bud' mužské nesnáším, nebo na nich můžu oči nechat. Obojí jednoduše nejde."

Obočí mu vylétlo vzhůru. „Možná bych to měl upřesnit - nesnášíte bohaté, vlivné mužské, kteří mají rádi jen sami sebe!"

„To je ono! Teď jste uhodil hřebík na hlavičku!"

„Možná," odušil. „Ale tak či tak nesouhlasím, že bych měl rád jen sám sebe, takže byste mě nemusela tak nenávidět," dodal pobaveně.

Maggie vykulila oči. „Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte!"

Poškrábal se na bradě a přimhouřil oči.

„Podívejte..." Zaváhala ve snaze uspořádat si myšlenky a pak bezmocně zvedla ruce. „Kdybych vás sem nalákala, abych vás tu zamkla, bylo by to něco docela jiného, ale to že jsme se tu dnes oba ocitli, je naprostá náhoda!"

„Možná jste to vymyslela až teď," namítl. „A znám ženy, které se dokážou chopit kdejaké příležitosti."

Maggie se zkoumavě zahleděla do jeho přísné tváře. Musela uznat, že pro spoustu žen je nejspíš velmi přitažlivý, a když se k jeho vzhledu přidalo ještě bohatství, dalo se pochopit, že se kolem něj motá spousta zlatokopek a žen, které by si takovou příležitost skutečně nenechaly ujít.

„Asi zapomínáte," sykla, „že jsem možná stejně bohatá jako vy."

„Nezajímá mě, co vás k tomu vede," zavrčel podrážděně, jako by ho ničehonic naprosto znechutila. „Byl bych mnohem raději, kdybyste nás odsud dostala. Za pár hodin musím být na letišti."

Maggie se kolem sebe bezradně rozhlédla, pak se podívala nad sebe. „Možná - možná bychom mohli prolézt střechou."

Jack hlasitě zaklel a pak jí začal vysvětlovat, že střecha je moc vysoko, nejsou tu žádné schůdky ani pořádný žebřík, natož...

Maggie ho zarazila a znovu zkrřížila ruce na prsou. „Vždyť jste chlap. Tak něco vymyslete!"

Přeměřil si ji ironickým pohledem. „Takže i boháči jsou k něčemu dobří?"

Maggie několikrát němě otevřela pusu a zase ji zavřela.

„Ztratila jste řeč, slečno Trentová?" optal se suše. „Nevadí, tady je můj návrh. Jelikož jste nás tu zamkla -měla byste nás odsud taky dostat."

DRUHÁ KAPITOLA

„To... to je nesmysl," vykoktala Maggie. „Proč?"
„Myslela jsem, že spěcháte na letiště."
„Mám pocit, že teď už to letadlo ani při nejlepší snaze nestihnu."
„To vám ale nedává právo, abyste tu seděl se založenýma rukama!"

Věnoval jí sarkastický pohled, který ji ale nedokázal připravit na to, co řekl vzápětí.

„Něco bych si rád vyjasnil. O co vám jde, Maggie Trentová? O moje tělo?"

Maggie celá zrudla a nejraději by se hanbou propadla. „O tom si můžete nechat zdát," usadila ho.,

„Proč se tak čertíte?" dobíral si ji. „Myslím, že bychom se k sobě docela hodili. V posteli."

Maggie nebyla schopná slova. Ať se snažila jakkoli, dokázala myslet jen na to, jak ji Jack McKinnon objímá a hladí po nahém těle.

Na takové fantazie si nikdy nepotrpěla. Popravdě, občas si říkala, jestli je to normální. Navíc si až teď uvědomila, že se jí Jack McKinnon dostal pod kůži už na samém začátku a že se mu daří vyvádět ji z míry i přesto, že se v duchu pokoušela zapřísahala, že už ho nikdy nechce vidět.

To ale koneckonců neznamenalo, že by se s tím měla jednoduše smířit.

„Podívejte, nesnažte se mě naštvat těmihle - lacinými nesmysly!“ vyhrkla a bojovně vystrčila bradu.

To ho zjevně pobavilo. „Už jste někdy byla se skutečným mužem, slečno Trentová? Nebo se vídáte jen s takovými slušnými hošíky, jako je Tim Mitchell?“

Údivem otevřela pusu.

„Kdybyste rozšířila své obzory, možná byste na muže změnila názor,“ odtušil a dřív, než stačila popadnout dech, pokračoval: „A když zrovna nekritizujete moje domy, co ještě umíte?“

„To mi řekněte vy,“ odsekla.

Tentokrát jí věnoval naprosto okouzující úsměv, kousavý tón z jeho hlasu ale nezmizel. „Chovat se jako rozmazlená malá mrcha, která si vždycky musí prosadit svou?“ navrhl. „Konečně, jablko nepadá daleko od stromu,“ dodal a jeho úsměv nahradil ledový pohled plný opovržení. Pak se k ní otočil zády.

„Tak počkat! Co to má znamenat? Vy... vy znáte mého otce?“

Pomalou se k ní obrátil. „Každý zná vašeho otce. Jeho pověst ho zdaleka předchází.“

Maggie se kousla do rtu, ale nehodlala se tak snadno vzdát. „Říkala jsem vám - tedy, Tim vám říkal, že nechci, aby mě spojovali s otcem.“

„Lidi jako vy obvykle drží spolu,“ namítl.

„A co přesně jsou ,lidi jako my‘?“ zeptala se co nejkldněji.

Vrhl na ni lhostejný pohled. „Bohatí, vysoce postavení, s dobrým původem - vyberte si.“

„Něco takového většinou prohlašují lidi, kteří nic z toho nemají - ale chtěli by,“ nedala se.

Ušklíbl se.

„V jednom máte pravdu. Nemám vysoké postavení ani tak dobrý původ. Jinak se ale pletete - vůbec po ničem z toho netoužím. Tak, a teď když jsme se navzájem tak rozebrali a dostatečně jsme se urazili, nevrátíme se k věci?“

„K věci?“

„Měli bychom přijít na to, jak se odsud dostat. Čeká vás někdo dnes odpoledne nebo večer? Ví někdo, že jste tady?“

Maggie se svezla na jednu z židlí a ze všech sil se snažila nemyslet na to, že ji někdo znovu měří stejným metrem jako jejího otce. Nemluvě o tom, že ji má za rozmazlenou mrchu.

To ji opravdu ranilo. Byla sice trochu horkokrevná, ale to přece ještě neznamenal, že je rozmazlená mrcha. Jak by o tom ale Jacka McKinnona měla přesvědčit? Ale na druhé straně, proč by se o to vlastně měla vůbec snažit?

Se zamračeným výrazem odvětila na jeho otázku. „V kanceláři věděli, že sem jedu, ale do práce jsem se už neměla vracet, takže se po mně budou shánět nejdřív zítra ráno,“ řekla bezvýrazně.

Jack povytáhl obočí.

„Ale ne. Právě jsem si uvědomila, že jsem zítra vůbec do kanceláře chodit nechtěla.“

„Proč ne?“

„Ráno jdu k doktorovi a odpoledne jsem chtěla -“ Zmlkla a rozpačitě se ušklíbala.

„Nechte mě hádat,“ zamručel. „Chtěla jste si nechat ostříhat vlasy, zajít si na kosmetiku a na manikúru a později si třeba vyrazit na nákupy?“

Maggi stoupla barva do tváří. Pravda byla totiž taková, že skutečně měla v plánu většinu toho, co vyjmenoval. S tím se mu ale nehodlala svěřovat a místo toho ho obdařila jedovatým pohledem.

„Tak poslouchejte,“ prohlásila, „ano, mám pružnou pracovní dobu. Jindy ale pracuju do večera a tenhle týden mám den - ne, dva dny volno, protože budu pracovat celý příští víkend. A oproti jiným lidem v kanceláři nemám žádné výhody!“

Pokrčil rameny.

A Maggie zlostně pokračovala: „A pokud neznáte jinou ženu, která si čas od času nechá ostříhat vlasy a upravit nehty, nejspíš se stýkáte s nějakými podivnými typy, pane McKinnone.“

Přešel její poznámku bez povšimnutí. „Takže to znamená, že vás zítra bude postrádat jen váš doktor a vaše kosmetička, je to tak?“

Maggie k němu vzhlédla s pohledem, v němž se mísilo zoufalství se vztekem. „Ano.“

„Měla jste jít k doktorovi kvůli něčemu vážnému?“

„Ne.“

„Takže vás nejspíš hledat nebudou.“

„Asi ne.“

„Žijete sama?“

„Ano,“ přikývla. „A vy?“

„Taky.“

„A co ten let, kvůli kterému jste pospíchal?“

Zamysle lse. „Začnou mě shánět tak za den dva. Mám - měl jsem - letět na konferenci do Melbourne, ale cestou jsem se chtěl zastavit u matky v Sydney.“

Maggie se narovnala. „Takže vás bude hledat.“

„Nevěděla, že mám přijet. Mělo to být překvapení.“

„To nebylo zrovna moudré,“ usoudila Maggie. „Mohlo se vám lehce stát, že ji nezastihnete doma.“

Dlouho ji mlčky pozoroval. Pak si povzdychl. „Možná máte pravdu. Teď lituju, že jsem jí to neřekl. Ale sama ven nemůže, a tak se většinou neohlašuju, protože jakmile nedorazím na čas, okamžitě si začne dělat starosti.“

„Chápu.“ Maggie se musela usmát. „V tom je má matka podobná.“

Chvilí mlčeli. Pak Jack pokrčil rameny a zamířil k hromadě v rohu, přikryté ohromnými celtami, a začal ji odkrývat.

Maggie čekala, že pod plachtami najdou starý traktor nebo něco podobného, a tak nevěřičně vydechla, když se namísto něj objevil naleštěný černý veterán a motocykl Harley Davidson.

„Co to - o ničem takovém mi majitelé vůbec neřekli!“

„Vážně? Teď už chápu všechna ta bezpečnostní opatření,“ odušil. „Tenhle domek je jako pevnost.“

Maggie svraštila obočí. „To nedává smysl. Vždyť mi říkali, že už tu víc než rok nebydlí. A nemají tu žádného hlídače. Samotný dům je sice troska, ale kdo by tu nechal - tohle?“

Zvedla se, popošla k autu a lehce rukou přejela po kapotě.

„Člověk by čekal, že je aspoň postaví na špalky,“ poznamenal. Pak otevřel dveře auta a oba nakoukli dovnitř.

Interiér auta byl opravený se stejnou péčí jako vše ostatní, nechyběla v něm pohodlná sedadla z vyleštěné kůže a v zapalování visely klíčky. Jack se posadil za volant a nastartoval. Motor se bublavě rozeběhl.

Jack ho nechal několik minut běžet, pak ho vypnul a vystoupil. „Určitě o nich vědí,“ podotkl. „Tohle auto někdo pravidelně startuje, jinak by mělo vybitou baterii.“

„Co vám majitelé řekli?" zeptala se ho.

„Nemluvil jsem s nimi, ale..." odmlčel se, „...vím totéž co vy. Vysvětlili mé asistentce, že už tu víc než rok nikdo nežije. O žádném veteránu se ani slovem nezmínili, ale mě tenhle domek ani nezajímal, takže..." Zarazil se.

Maggie se otočila a přešla ke spíži.

„Neřekla bych, že tyhle plechovky jsou rok staré," uvažovala nahlas. Pak sáhla po otevřeném balení kukuřičných lupínků a nakoukla do něj. „A tyhle lupínky by už dávno sežraly myši."

„Chcete říct, že se sem někdo nastěhoval?"

„Je to možné. V okolí nikdo nežije. A cestu sem není vůbec lehké najít. Mohl by přijíždět a odjíždět a sotva kdo by si toho všiml."

„I kdybyste měla pravdu, moc nám to nepomůže, pokud tu někdo nežije natrvalo a nevrací se sem každý večer."

„Možná tu někdo žije!" vyhrkla s nadějí. Jack obešel auto a otevřel kufr. „No, jestli ne, máme aspoň něco."

„Co?" Šla se podívat.

„Nářadí." Vyndal z kufru dřevěnou bednu, položil ji na podlahu a otevřel. „I když to není nic moc," dodal a vytáhl elektrickou pilu. „Možná bychom se s ní mohli prořezat ven."

Maggie vydechla úlevou. „Díkybohu!"

Jack se na ni ohlédl. „Přesně tak."

„Stihnete letadlo?"

„Ne. Je to jen malá pilka. Půjde to pomalu."

„Tak proč se do toho hned nepustíte?" navrhla. „Já zatím uvařím čaj."

Šťelil po ní ironickým pohledem.

„S pilou jsem ještě nikdy nepracovala," pokračovala, „ale když mi ukážete, jak se s ní zachází, můžeme si to vyměnit. Co vy na to?" optala se nevinně.

„To sotva. Rád bych se odsud dostal ještě letos," odsekl. Maggie potlačila úsměv.

„Ale mohla byste se poohlédnout po prodlužovacím kabelu. Zásuvka je moc daleko ode dveří-" Najednou se zarazil a zatvářil se zoufale.

„Elektrinu máme!" ujistila ho. „A vodu taky. Kontrolovala jsem to."

Tentokrát se ulevilo jemu, náladu mu to ale očividně nezlepšilo. „Dobře. Tak běžte najít ten kabel.“

Maggie odolala pokušení zasalutovat a křiknout: Ano, pane! Stejně tak se snažila nedat najevo přílišné nadšení ve chvíli, kdy v horní polici spíše objevila prodlužovací šňůru.

O půl hodiny později se Jack tvářil ještě pochmurněji. Pilka neměla žádné náhradní listy a ten původní byl tupý.

„Tímhle neukrojíme ani máslo,“ vztekal se, když se mu podařilo vyřezat do dveří jen mělkou, dvanáct centimetrů dlouhou rýhu. Znechuceně pilku odhodil.

Venku se mezitím setmělo a jediné světlo v domku poskytovala žárovka zavěšená na trámu. Její mdlé světlo nedosahovalo do rohů a myši, které usoudily, že od nově příchozích jim žádné nebezpečí nehrozí, se vydaly na cestu za potravou.

Čaj už měli dávno vypitý a před několika minutami Maggie uvařila kávu. Ted' nad ní zkroušeně seděla a třásla se. „My se odsud dnes už nedostaneme, vidíte?“

Jack došel ke stolu a posadil se na jednu z židlí. „Ne, slečno Trentová, nedostaneme. Aspoň pokud se nevrátí majitel toho veteránu.“

„Takže souhlasíte, že tu někdo bydlí?“

„Jde v domě elektřina?“

Maggie zavzpomínala na svou prohlídku. „Ne. To je zvláštní, vidíte? Tady elektřina je, ale tam ne.“

„Ať už se sem nastěhoval kdokoli, nejspíš přišel na to, jak se načerno připojit do elektrické sítě.“ Zničehonic zoufale praskl pěstí do stolu.

„Mně...“ uhnula před ním pohledem, „...mně je to moc líto.“

„To by taky sakra mělo.“

Ve vlasech i na košili měl piliny a kalhoty měl celé zaprášené.

„Nemusíte tak nadávat.“

„Ale ano, musím,“ odporoval jí. Podíval se na své ruce. Měl je špinavé a několik kloubů měl odřených. „Chtěla byste slyšet, co bych ted' dělal, kdybych neuvízl tady? Já vám to povím.“

Podíval se na hodinky. „Právě bych přijel do hotelu v Sydney, dal bych si skleničku a šel bych se osprchovat. Pak bych si objednal středně pečený feferonkový steak s plátky brambor,

možná bych si dal ústřice a sýrovou mísu jako předkrm. Všechno bych to spláchl několika sklenkami dobrého červeného a skončil bych jamajskou kávou."

Maggie nevěděla, co na to říct.

„A co vy?" zajímalo ho.

Na okamžik se zamyslela. „Dala bych si toasty se sýrem a salát a šla bych brzy spát," řekla nakonec.

Jack povytáhl obočí. „To zní docela usedle."

„Protože jsem usedlá."

„A taky pěkně zazobaná," poznamenal.

Nad pocitem studu a trapnosti v Maggii znovu začínal převládat vztek. „Nezačínejte s tím zase," varovala ho.

„A proč ne? Kdybyste byla obyčejná dívka bez nsmyslných předsudků, vůbec bych tady nebyl."

„Tak poslyšte, nezapomínejte, že s urážením jste začal vy!"

„To máte pravdu." Nepřítomně se usmál. „A co řeknu, to už neberu zpátky."

„Ani já ne. Ale to vy jste v tom pokračoval," obvinila ho.

Pokrčil rameny. „Musíte uznat, že jsem se dostal do celkem prapodivné situace."

Maggie se zamračila. „Co jste myslel tím, že nesnáším bohaté, arogantní muže, nebo jak jste to říkal?"

„Některé ženy," vysvětlil jí, „arogance a moc přitahují, i když si to nechtějí přiznat."

„Já k nim nepatřím," prohlásila Maggie okamžitě.

Jack se zazubil. „Jak myslíte, madam. A vůbec vás znervózňuje, že jste tu se mnou zamčená?"

Maggie zaváhala. „Já vím, že to, co jsem udělala, muselo vypadat podezřele," řekla váhavě, „a nejspíš vám nemůžu vyčítat, že chcete slyšet vysvětlení. A proto všechno, co jste řekl, ať už mi to připadalo sebevíc urážlivé -"

„Všechny ty laciné nesmysly?" přerušil ji pobaveně.

„Ano." Vrhla na něj příkrý pohled. „A proto všechno, co jste řekl, bylo - pochopitelné, takže -"

„Chápu."

„Přestanete mi už skákat do řeči?" okřikla ho.

„Mlčím jako hrob," zamumlal.

Střelila po něm netrpělivým pohledem. „Jednoduše řečeno, byla bych mnohem raději, kdybyste mě nesnášel, než abyste ode mě čekal něco jiného!"

Tiše se zasmál a dlouze si ji prohlédl. „Copak jste tak naivní?" „Co je na tom naivního? Tedy," dodala chvatně, „možná jsem trochu naivní. Měla jsem velmi chráněné -" „Dětství?" doplnil.

„Můj otec -" Znovu se zarazila. Možná měla problémy s otcem, ale vykládat o nich cizím lidem bylo něco úplně jiného.

„Váš otec se o to postaral?" Jack McKinnon na ni vrhl zamýšlený pohled. „Překvapuje mě, že vás vůbec pustil z očí."

Maggie se zhluboka nadechla, ale uvědomila si, že tentokrát jeho poznámku nedokáže přejít mlčením. „Skutečnost, že mám práci a žiju si po svém je výsledkem nemalého úsilí, které by vás možná překvapilo."

Jack nic neříkal, ale z jeho pohledu soudila, že přemýšlí nad vším, co mu zatím řekla, a možná na ni pomalu mění názor. Výborně, pomyslela si a zvedla se ze židle.

Jak by ji asi překvapilo, kdyby tušila, že Jack ve skutečnosti přemýšlí nad tím, jak - rád? - ano, jak rád by si onu plánovanou večeři v Sydney dal s ní, a pak by ji kousek po kousku svlékl, až by se mu roztouženě vrhla do náruče...

„Víte," pokračovala mírně, „právě mě napadlo, že bych vám mohla vynahradit aspoň něco."

Tázavě se na ni podíval. „Vážně?" A v duchu jen uvažoval, co by asi řekla, kdyby jí prozradil, že před chvílí myslel na to, jak asi vypadá nahá...

Maggie došla ke spíži a chvíli v ní pátrala. Pak se k němu otočila s lahví skotské v ruce. Zpod dřezu vyndala dvě sklenky a džbánek, omyla je, do džbánu nalila vodu a všechno postavila před něj na stůl.

„Nemáme sice steak, ústřice ani sýr, ale můžeme si dát aspoň whisky - třeba nám to zlepší náladu."

Chvíli sledoval džbán se skleničkami, pak k ní vzhlédl s užaslým výrazem ve tváři. „Slečno Trentová, vy jste poklad," prohlásil a sáhl po lahvi.

Měla pravdu.

Po sklence skotské a pořádné porci masového závinu s fazolemi bylo Jacku McKinnonovi mnohem líp.

„Povězte mi o Smithových," navrhl, když se pustila do mytí nádobí.

Maggie mu řekla všechno, co se od nich dozvěděla. „Já nevím," uvažovala, když našla saponát a pustila vodu, „je to správné?"

„Nabídnout víc peněz těm, kteří nechtějí pozemek prodat?" zeptal se. „Žádný zákon to nezakazuje."

Maggie sledovala bublinky ve dřezu. „Sophie a Ernest se tím budou trápit do konce života," řekla a vypnula vodu.

„Nezdá se vám, že jádro tohoto problému spočívá v něčem jiném?"

Otočila se k němu. „A v čem?"

„Třeba v tom..." odmlčel se, „...že Ernest využil první příležitost a zbavil se domu, na který nestačí - a už ta původní nabídka byla moc dobrá, věřte mi -, zatímco Sylvia v něm chtěla zůstat. Jinými slovy, každý z nich má jinou představu o tom, jak by chtěl žít."

Maggie se v tichosti pustila do nádobí. „Možná," usoudila nakonec.

„Věděla jste, že do všech projektů zahrnuju větší množství otevřených ploch, sportovních hřišť a společenských center, jako jsou například školky, než vyžadují směrnice? Domy, které navrhuju, vám možná připadají jako nevzhledné krabice, ale tyhle věci u nich nikdy nechybějí. A i když to nejsou žádné vily, jsou poctivě postavené."

„Já... budu vám to muset věřit." Opláchla poslední talíř a pak se k němu otočila. „Na druhé straně, tohoto domu mi bylo líto. Byla by škoda ho zbourat."

Jack si ji s úsměvem prohlížel. Pohodlně se opíral a nebýt okolností, řekla by, že vypadá spokojeně.

„Co se děje?" zeptala se nejistě, když z ní nespouštěl oči.

„Jen to, že s vámi naprosto souhlasím."

Překvapeně zamrkala. „Ale říkal jste přece -"

„Řekl jsem, že mi tenhle pozemek nabídli k městské zástavbě. Jak asi víte, to by vyžadovalo zahrnout ho do městské zóny, a to mi nejspíš nepovolí, ale kvůli tomu jsem sem nepřijel."

„Ne?"

Zavrtěl hlavou. „Rád bych se soustředil na venkov. Hledám nemovitosti, u kterých bych mohl začít. Krom toho bych chtěl najít nějaký dům pro sebe. A tohle by mohl být on.“

Maggie na něj zírala v němém úžasu.

„Myslel jsem si, že by se vám taková ironie mohla líbit," protáhl. „Co kdybyste se posadila a dala si ještě jednu skleničku?"

„Já... to..." Maggie docela ztratila řeč, a tak se jen sesunula do židle a vděčně přijala sklenku, kterou jí podával.

Když se trochu vzpamatovala, po očku se na Jacka podívala.

Seděl u stolu s rukama strčenýma do kapes a zdálo se, že nad něčím přemýšlí.

A Maggie si uvědomila, že Jack McKinnon je pro ni naprostá záhada. Celý život se snažila vymanit ze společnosti, v jaké se pohyboval její otec, a toužila poznávat lidi, jako byl právě Jack, a přesvědčit je, že není taková, jak by se mohlo na první pohled zdát. A když se jí taková příležitost konečně naskytla, byla na něj tak naštvaná a chovala se tak nerozumně, že ji teď musel jen o to víc nesnášet.

Největší záhada ale byla, proč jí na tom tak záleží. Na světě je přece tolik zajímavých, neobvyklých lidí... „Takže, co navrhuje?"

Jeho otázka ji vytrhla ze zamyšlení. Zjistila, že ji upřeně pozoruje, jako by tušil, že přemýšlí právě o něm, a nervózně se ošila.

„Co máte na mysli?"

Ještě chvíli ji zamyšleně sledoval, pak se zvedl a protáhl. „Kde budeme spát, slečno Trentová?"

„S tím si nedělejte starosti. Už jsem to vymyslela," ujistila ho. „Já budu spát na zadním sedadle auta. A vy si můžete ustlat na gauči."

Ušklíbl se. „Pěkně jste to vymyslela."

„Do auta se nevejdete," namítla.

„Nevejdu se ani na gauč a k tomu je pěkně špinavý." Přistoupil k němu, aby si ho prohlédl. „Na druhé straně, možná to tak zlé nebude."

„Jak to?"

Stáhl z gauče sedáky a zatáhl za spodní část, takže z něj vznikla úzká postel. Krom toho v něm objevil vcelku čisté prostěradlo, tenkou přikrývku a dva nízké polštáře.

„Našikmo bych se sem mohl vejít, když pokrčím nohy.”

„To máte ale kliku,” poznamenala malinko jedovatě. Otočil se k ní. „A vy nemáte deku ani polštář. To není moc dobré řešení.” Pokrčila rameny.

Jack se zasmál jejímu výrazu, pak ale zvažněl. „Mám nápad. Nenarazila jste tu někde na nůžky?”

Maggie šla prohledat kuchyňskou linku a vrátila se s rezavými nůžkami. „Našla jsem jen tyhle.”

„To bude stačit.”

„Co chcete dělat?”

„Tohle. Tyhle věci sice nejsou naše, ale zoufalá situace si žádá zoufalá opatření. A později je můžeme vyměnit.”

V polovině deku a prostěradlo nastříhl a pak je roztrhl. Obřadně jí je podal a přidal k nim jeden polštář. „Tumáte. A teď pojd'me spát.”

Maggie se pomalu otočila k autu. Než do něj vlezla, zula si boty, rozčesala vlasy a trochu se opláchla. Pak se nasoukala na zadní sedadlo, jen aby o chvíli později zase vylezla ven.

„Co se děje?” optal se Jack, který si právě sedl na pohovku a zouval si boty.

„Myslím, že bychom měli nechat rozsvíceno.” Máchl kolem sebe rukou. „Možná to odradí myši.”

„Vy se bojíte myší?”

„Nebojím,” bránila se. „Jen nemám ráda, když se motají moc blízko kolem mě. A vy?”

„Jsem na tom podobně. Dobře. Necháme rozsvíceno.”

„Děkuju.”

A v tu chvíli si uvědomila, že se možná nerozhodla nej-moudřejši. Popravdě by se cítila mnohem bezpečněji a příjemněji, kdyby spala na pohovce s Jackem, samozřejmě ve vší nevinosti.

To přece nemyslíš vážně! prolétlo jí hlavou. Samým údivem nad tím, že ji něco takového vůbec napadlo, vykulila oči a rukou si nepřítomně vjela do vlasů.

„Slečno Trentová?”

Do tváří se jí nahrnula barva. „To... to nic. Dobrou noc,” vyhrkla a v duchu si nadávala, že to nedokázala říct sebejistěji.

„Určitě?“

„Mmm...“ Zamířila k autu a znovu do něj vlezla. Jack počkal, až za sebou zabouchne dveře, a pak si lehl na postel. Přetáhl si přes sebe přikrývku a začal se zabývat smíšenými pocity, které v něm vyvolávala Maggie Trentová.

Je pěkně horkokrevná, pomyslel si s ušklíbnutím, jinak bych tu ani nebyl. A taky domýšlivá. Má v sobě hodně ze svého otce. Musel ale uznat, že na rozdíl od jejího otce bylo v její povaze něco, co mu učarovalo.

Jak je to možné? uvažoval. Chovala se přesně tak, jak by od rozmazlené bohaté holky čekal, včetně pánovitosti, s jakou rozhodla, kde budou spát.

Možná to bylo tím, jak vášnivě hájila své názory. Jak horlivě bránila životní prostředí, byť ne zrovna informovaně. Jak ji trápila situace Smithových - znovu se ušklíbl. Ale bylo v tom ještě něco jiného...

Možná nedokázal odolat tomu, jak je rozkošná. Kčertu, zase to slovo... Musel ale uznat, že je skutečně nádherná. Odhadoval, že měří přibližně sto šedesát centimetrů, měla štíhlou, skoro až drobnou postavu s dokonalými křivkami a útlými boky. Nebylo třeba ani moc fantazie, aby si představil její rozkošná - tak přece se to slovo k něčemu hodilo! - ňadra a hebkou pleť, kterou doplňovala záplava zlatohnědých vlasů a úžasné zelené oči. Mátlo ho na ní ale něco jiného - jakási smyslná nevinnost, která z ní vyzařovala.

Vždyť když se na ni tak nepokrytě díval, jako by ji svlékal očima, celá rudla rozpaky, nemluvě o tom, jak ji to navztekalo. Ale teď, když zůstala uvězněná v tomhle domku s cizím mužem, který ji skutečně svlékal očima, zdálo se, jako by ji to ani v nejmenším nevyvádělo z míry. Jak je to možné? divil se.

A jak je možné, že ani on kvůli téhle situaci nezurí tak, jak by čekal? Pravda, když se snažil prořezat dveře, ztrácel trpělivost a byl podrážděný, a když je zabouchla, málem vzteky vybuchl...

Pokrčil rameny. Vlastně na tom nezáleželo. Stejně bude muset vymyslet, jak se odsud dostat. Vzhlédl nad sebe. Kdyby se mu podařilo vylézt až pod střechu, možná by to byla cesta ven.

Když se Maggie co možná nejpohodlněji uložila na zadním sedadle auta, zjistila, že na spánek nemá ani pomyšlení.

Byla zmatená. Zmatená, nervózní a našťvaná sama na sebe. Jak mohla provést takovou hloupost? Copak se nikdy nezačne chovat rozvážněji? A kdy se z téhle zatracené boudy dostanou?

Tím se vysvětlovalo, proč je nervózní a našťvaná. Ale proč by měla být zmatená?

Kvůli Jacku McKinnonovi, usoudila nakonec. Zdálo se nemožné alespoň chvíli na něj nemyslet. Možná mu nerozuměla. To by ji koneckonců nemělo překvapovat. Sotva ho znala. Ale i kdyby soudila jen podle toho, co o něm věděla, jeho chování nebylo o nic pochopitelnější.

Dal jí sice najevo, jak jí pohrdá, ale mohl se k ní chovat ještě mnohem hůř... Je možné, že ho špatně odhadla? Ne, vždyť s uražením začal on. Ovšem jen kvůli jejímu otci.

Ať' tak či tak, nečekala, že jí nakonec bude sympatický... Maggie si ztrápeně povzdychla a zavřela oči.

Jack se vzbudil ve tři hodiny.

Udivilo ho, že spal tak dlouho. Obvykle tolik spánku nepotřeboval. Ještě víc ho ale překvapilo zjištění, že Maggie spí na stole s rukama složenýma pod hlavou.

Prudce se posadil a zrezivělé pružiny pohovky skřípavě zaprotestovaly.

Maggie sebou trhla a poděšeně se rozhlédla.

„Kdo... co...?“

„To jsem jen já," uklidnil ji. „Co se stalo?“

„Já... nemohla jsem usnout. Připadala jsem si jako v rakvi... ne, jako v pohřebním voze," opravila se. „Bylo mi tam nepříjemně.“

„Proč jste mi to neřekla dřív?“

Rozpačitě se na něj podívala a pak se malinko usmála. „Občas je pro mě těžké přiznat, že bych se mohla plést.“

Ušklíbl se, ale pak se rozesmál. „Chápu." Zvedl se. „Když jste se tak přiznala, můžete si lehnout na postel.“

„Ale vy se do auta nevejdete, takže -“

„Nehádejte se, slečno Trentová," zarazil ji. „Spát v autě nemám v plánu.“

„Ale jsou teprve tři hodiny," připomněla mu. „Co budete dělat?“

„Konečně se pokusím dostat nás ven. Tak pojd'te, udělejte, co jsem vám řekl."

Maggie se váhavě svezla ze stolu, ale místo na pohovce přijala s povděkem. Pak se zamračila. „Chcete říct, že jste se doteď nesnažil?"

Podíval se na ni. Vlasý měla rozhozené na polštáři, a navzdory chabému světlu jí oči zeleně zářily - nevzpomínal si, že by se setkal s někým, kdo by měl takové oči. Ale jistě. Její otec. Jack zaskřípal zuby.

„Spíš nemám rád, když mi něco kazí plány."

„Zlobíte se," zeptala se, „protože jsem řekla, že jste se nesnažil?"

Pokrčil rameny. „Jen mi to připomnělo, že už jsem v téhle pitomé boudě zavřený dost dlouho."

„Nesete to celkem dobře. Cení si toho."

„Proč radši nejdete spát?"

Maggie zaváhala, pak prohlásila: „Myslím, že se ven dostaneme jedine střechou. Nerada vám připomínám, že jsem to už říkala, ale kdyby se nám podařilo dostat nahoru, je to jen stará plechová střecha a třeba bychom mohli jeden díl nějak ohnout. A lézt umím docela dobře."

Jack se právě protahoval a teď se k ní otočil s jednou rukou nad hlavou.

Při pohledu na jeho dokonalou postavu jí dech uvízl v hrdle.

„Umíte lézt?"

„Kdysi jsem dělala gymnastiku a prošla jsem kurzem ve slaňování. Výšek se nebojím a mám dobrou rovnováhu." Podívala se nad sebe. „Na těch trámech bych se bez problémů udržela."

Jack ji chvíli zamyšleně pozoroval. Pak se rozhlédl. „Kdybych vylezl na střechu auta a vy byste si mi stoupla na ramena, možná byste na ně dosáhla."

Maggie se posadila.

„Jasně!" Zarazila se. „Ale čím tu střechu vypáčíme?" zeptala se.

Jack se ohlédl na bednu s náradím, která ležela u stolu. Klekl si nad ní a vytáhl z ní krátkou ocelovou tyč. „Bůhví, k čemu to má sloužit, ale nám by to mohlo stačit, i když," ušklíbl se, „nevím, jestli budete mít sílu -"

Maggie odhodila deku a vyskočila na nohy. „Můžu to zkusit!“ Jack ještě chvíli váhal, pak ale odevzdaně pokrčil rameny. „Tak dobrá.“

Maggie se nadechla, jako by chtěla něco říct, pak se ale zarazila.

„Co se děje?“ zeptal se Jack.

„Myslela jsem - napadlo mě, že vzhledem k okolnostem bychom si mohli tykat, ale asi to není moc dobrý nápad.“

„Není tak špatný. Samotného mě to vykání už otravovalo.“

„Tak dobře - Jacku.“

O pět minut později už oba stáli na střeše auta.

„Máme štěstí, že se dřív auta dělala tak poctivě,“ odušil s úsměvem a pátravě se zadíval nad sebe. „Tak, teď ti řeknu, jak to provedeme.“

V ruce držel obě poloviny prostěradla.

„Pokusím se přehodit je přes trámy. To by ti mělo pomoci. Tumaš,“ svlékl si košili, „vezmi si to. Jestli se ti podaří vylézt nahoru, budeš se muset chránit před odřeninami. Do jednoho rukávu zavážu tyč. Až budu házet, tak si sedni.“

Tentokrát si neodpustila: „Ano, pane!“, ale bylo to bez ironie a dokonce i s jakýmsi vzrušením. Vrhla na ni užaslý pohled. „Ty jsi zvláštní dívka, Maggie.“

„Já vím,“ přitakala.

Otevřel pusku, jako by ještě něco chtěl říct, ale nakonec si to rozmyslel.

Maggie se posadila na střechu auta a uvázala si košili kolem pasu. Musel házet několikrát, ale nakonec se mu podařilo obě části prostěradla zavěsit na trámy.

„A teď přijde ta nejtěžší část.“ Klekl si. „Vylez mi na ramena. Neboj se, nepustím tě, ani nespadnu - taky dokážu udržet rovnováhu.“

Maggie ho poslechla.

„Není ti to nepřijemné?“ zeptal se Jack po chvíli. „Kdybys toho chtěla nechat, tak mi to proboha řekni.“

Maggie se trochu přikrčila a lehce mu položila ruce na hlavu. „Můžeš si stoupnout. Chtěla jsem ti říct Samsone, ale na to nemáš dost dlouhé vlasy.“

„V tom případě jen doufám, že ty nejsi Dalila," poznamenal suše a rukama ji chytl v pase. „Tak jdeme na to."

Pomalů se zvedl. Maggie musela obdivovat, s jakou jistotou to provedl a jak je silný.

Když se úplně narovnal, Maggie opatrně zvedla ruce a natáhla se po prostěradle.

„Jak to jde?" zeptal se ochraptěle.

„Mám je." Svázala konce prostěradel k sobě a omotala si je kolem rukou. „Kdybych se postavila, dosáhnu na trám. Měla bych ho ve výšce pasu a snadněji bych na něj mohla vylézt."

„Víš to jistě, Maggie?"

„Ano. Zvládneš to?"

„Jasně."

Maggie přenesla váhu na prostěradla a pomalu se vytáhla nahoru.

„Neubližuju ti?" zeptala se s obavou.

„Co myslíš?"

„Myslím, že máš úžasnou sílu. Tak..." těžce polkla, „...jdu na to." Když se pod ní o chvíli později zapotácel, přelézala už přes trám.

„Výborně, Maggie!"

Zářivě se na něj usmála. „To byla hračka."

„Tak. Teď by ses měla dostat až ke zdi, kde je střecha nejnižší, abys mohla nalézt nejvhodnější místo. Máš ještě tu tyč?" Odvázala si košili a prohmatávala rukáv. „Mám. Fuj, je tu spousta třísek a hřebíků. A taky pavučin!"

„Bud' opatrná."

„Opatrnost je mé druhé jméno. Vlastně, mé druhé jméno je Leila, po babičce - proč tak blábolím?" povzdychla si, když se pustila po trámu.

„Možná je to vším tím stresem. Nevadí mi to. A když už jsme u toho, já žádné druhé jméno nemám," vykládal jí, zatímco sledoval, jak se kousek po kousku sune dopředu.

„Jak to?" Maggie se zastavila a shlédla na něj. Pokrčil rameny.

„Jsem adoptovaný, ale to možná není ten důvod."

„To má být vtip?" vyhrkla nevěřícně. „Vždyť jsi mluvil o své matce!"

„Je to má adoptivní matka. Vidiš, teď zase blábolím já," poznamenal ironicky.

Maggie se zasmála a znovu se začala sunout kupředu. „V tom případě sis vedl docela dobře. Ale určitě to na tobě zanechalo následky. Nemáš nějaké neurózy?"

„Jasně, spoustu," odpověděl vážně, ale s pobavenými plamínky v očích.

„Nějak se mi tomu nechce věřit - au!"

„Co se stalo?"

„Poškrábala jsem se o hřebík. Vypadá to, že se mi o něj zahákla halenka. Sakra." Pokusila se narovnat. Ozval se zvuk trhané látky.

„Tak si ji svlékni," navrhl, „a obleč si místo ní mou košili. Možná bude z pevnějšího materiálu. A halenku si můžeš omotat místo košile."

„Provedu!"

Posadila se na trám, nohama ho objala a vysoukala se z halenky. Ale když už si chtěla obléknout košili, zvenku k nim dolehl nějaký zvuk - podle všeho před domem zastavilo auto a o chvíli později se ozvalo bouchnutí dveří.

„Maggie, pojď dolů," pobídl ji tiše.

„Jasně. Záchrana je tu!"

„Možná. Ale jestli tu někdo bydlí načerno, možná z nás nebude moc nadšený. A když jsi nahoře, nemůžu tě moc dobře ochránit."

„Dobře, dobře, už lezu," zašeptala a pozpátku se dostala znovu až nad něj. „Chyt' mě!"

Sklouzla po trámu a spadla mu do náruče. V tu chvíli se otevřely dveře, dovnitř vnikl oslnivý kužel světla z baterky a někdo hlasitě zaklel.

Maggie polekaně vydechla a křečovitě se chytla Jacka. Ten ji ochranně objal.

„To mě podrž!" ozval se tentýž hlas. „Co to má být -nějaké podivné rande?" Uhnul baterkou a Maggie ke svému překvapení zjistila, že před nimi stojí ne jeden, ale dva muži. V tu chvíli příšeří rozjasnil blesk fotoaparátu.

Jack něco rozmrzele zavrčel a pak jí zašeptal do ucha: „Pojďme dolů, Maggie."

„Dobře," odpověděla a společně sklouzli na kapotu auta a seskočili na zem. Podržel ji, dokud nestála pevně na zemi, pak ji pustil a otočil se k oběma mužům.

Všechno se odehrálo tak rychle, že Maggie nemohla uvěřit svým očím. Muži před Jackem ucouvli a jeden z nich, který je předtím fotil, zakopl o židli a spadl. Upustil fotoaparát a Jack po něm okamžitě hmátl.

„Mrzí mě to," řekl zdvořile, když fotoaparát otevřel a vytáhl z něj film, „ale přece byste si nevzali na svědomí tak zavádějící fotky, nebo ano?"

Muž se vystrachal na nohy a oprášil se. „Když myslíte," souhlasil nervózně.

„Skvěle! Co kdybyste se teď oba posadili a řekli mi, kdo jste? Sophie," dodal přes rameno, „možná bys raději měla počkat v autě."

Maggii okamžik trvalo, než pochopila, ale jakmile si uvědomila, že Jack mluví na ni, s povděkem jeho návrh přijala. Odejít z domku jen v ponožkách, džínsech a podprsence a tvářit se při tom naprosto sebevědomě byla ale jedna z nejtěžších věcí, jaké kdy musela udělat. Přesto odolala pokušení vzít nohy na ramena, alespoň dokud nebyla venku. Jakmile se octla za dveřmi, doběhla k autu, s úlevou do něj naskočila a otočila se na zadní sedadlo pro džínsovou bundu, kterou si tam předchozí odpoledne odložila.

Čekala čtvrt hodiny, než Jack vyšel ven. Zastavil se u svého auta, vytáhl z něj mobil a tašku a zamknul ho.

Pak si sedl vedle Maggie, střelil po ní spikleneckým pohledem a řekl: „Můžeme jet."

„Ale co tvé -?"

„Maggie, jeď," přerušil ji. „Snažil jsem se ze všech sil, abych ochránil tvé dobré jméno, tak už se tu nezdržujme."

Maggie nastartovala a auto se rozjelo. O dvě minuty později už vyjížděla na hlavní cestu a netrpělivě se otočila k Jackovi. „No tak, Jacku! Umírám zvědavostí! Kdo to byl? Cos jim řekl? Pořád si myslí, že jsme... že...?" Zmlkla a do tváří se jí nahrnula barva.

Jack zapátral ve své tašce, vylovil z ní tričko a s obtížemi se do něj nasoukal. „Počkej," řekl a sáhl po svém mobilu. „Jakou máš adresu?"

Maggie mu ji nadiktovala.

Jack volal ženě jménem Maisie - Maisie, které očividně nevadilo, že ji vzbudil o půl čtvrté ráno a zahrnul ji instrukcemi.

Podle nich měla poslat někoho s náhradními klíčky, aby vyzvedl jeho auto, a zamluvit lístky na let do Melbourne. Ne, tentokrát se nebude stavovat u matky v Sydney. Nakonec Maisie chtěla vědět, co se mu přihodilo.

„Unesli mě, zamkli v boudě a - možná ti o tom někdy budu vyprávět, Maisie. Jen buď tak hodná a všechno zaříd', jak nejrychleji to půjde.“

Když hovor ukončil, Maggie na něj vrhla vyčítavý pohled. „To není vtipné!“

„Vážně? Měla bys vědět, že to byl jeden z nejzábavnějších dnů v mém životě,“ odpověděl ironicky.

Maggie se kousla do rtu a soustředila se na řízení.

„Tak dobře,“ ozval se Jack po chvíli. „Omlouvám se. Chceš vědět, kdo byli ti muži? Byl to soukromý detektiv a novinář.“

Maggie vykulila oči. „Ach bože!“

„Přesně tak,“ odtušil suše a řekl jí všechno, co se od nich dozvěděl.

Majitelé domu donedávna obchodovali se zemědělskými stroji, které skladovali v domku na pozemku, proto byl tak dobře zajištěný. Také podle všeho měli nezvedeného synáčka, který jen tak pro zábavu ukradl onen veterán spolu s motorkou a usoudil, že bude nejlepší schovat je právě v domku na pozemku rodičů, k němuž si nechal vytvořit vlastní klíče.

Bohužel se mu stávalo, že se pod vlivem alkoholu rozpovídal, a tak se o krádeži dozvěděl novinář, který psal sloupek pro motoristický časopis a sám byl nadšenec do veteránů. Krom toho se mu doneslo, že policii se auto ani motorku nepodařilo vypátrat a majitelé si najali soukromého detektiva, aby je našel. A tak se rozhodl spojit s ním síly.

„Ted' už tomu začínám rozumět!“ poznamenala Maggie.

„Všchno to do sebe už zapadá,“ souhlasil Jack. „Ale představ si, o kolik by bylo zajímavější napsat, že přistihli Jacka McKinnona a Margaretu Leilu Trentovou při nějakých podivných praktikách.“

Maggie tiše sykla. „Myslíš, že uvěřili naší historce? Cos jim ještě řekl?“ zeptala se, když zastavila na červené na oxenfordském nadjezdu.

„Pravdu, aspoň z větší části. Že majitelé chtějí pozemek prodat a že o něj máme zájem.“

„Ale vždyť to tak je!"

„Já vím." Střelil po ní pobaveným pohledem. „Ale zbytek jsem si musel trochu poupravit. Řekl jsem jim, že za námi vítr zabouchl dveře, takže jsme zůstali zamčení uvnitř."

Maggie se ošila. „To je jen taková nevinná lež," usoudila nejistě. „Že ano?"

„Skoro nicotná," souhlasil s vážnou tváří. „Máme zelenou."

Maggie přeřadila a s cuknutím se rozjela. „Mně je jasné, že si ze mě děláš legraci," vyčetla mu.

Ted' už se hlasitě rozesmál. „Možná bys na tuhle příhodu měla pamatovat propříště, až zase budeš mít chuť křičet a třískat věcmi," poradil jí, pak ale zvážněl. „Protože by nebylo moc zábavné dostat se do novin kvůli tomu, kdo jsme - obzvlášť vy - a proto, že to vážně vypadalo podivně."

Maggie zastavila na dalších světlech. „Máš pravdu," souhlasila s povzdychem. „Budu si to pamatovat."

„Hodná holka. Mimochodem, musel jsem jim navykládat ještě jiné věci. Jsou přesvědčení, že jsi Sophie Smithová -"

„To bylo duchapřítomné," řekla vděčně. Pak se zničehonic otrásla.

Jack se na ni pátravě ohlédl.

„Jen jsem si představila, co by mi řekl otec, kdyby se naše fotka dostala do novin. Zabil by mě! Ne, nezabil," opravila se okamžitě, „ale byl by vzteky bez sebe."

„Spíš by chtěl zabít mě než tebe," odušil Jack. „Ale i kdyby nám ti dva nevěřili, nemají nic, na čem by mohli stavět, snad kromě značky tvého auta. Tu ale při troše štěstí v té tmě neviděli."

„Tohle auto není napsané na mě. Je firemní," vysvětlila mu.

„Tím lip."

„Ale," krátce se na něj otočila, „co ty? Vědí, kdo jsi?"

„Vědí a nejspíš na to ještě dlouho nezapomenou."

Maggie na něj vykulila oči a znovu se zachvěla. „Občas mi z tebe jde mráz po zádech."

Pokrčil rameny. „Máš zelenou, Maggie."

Rozjela se. „Ale na tom koneckonců nesejde," dodala. „Jsem ti moc vděčná, že sis s tím tak poradil. I můj otec by ti byl vděčný."

Chvilí jeli v tichu, ale když zabočila do ulice, kde bydlela, Maggie se zeptala: „Co bude teď?”

„Kdybych byl sebou, Maggie, na čas bych odjel. Jen pro případ, že by se rozhodli čmúchat kolem.”

„Já nemůžu jen tak odjet! Mám práci,” protestovala, když zahýbala na příjezdovou cestu.

Jack vyhlédl z okénka na její krásný domek a jen pokrčil rameny.

„Neříkej mi, že už jsme zase zpátky u toho!” durdila se. „Zase mi chceš vyčítat, jaká jsem rozmazlená bohatá holka?”

S úšklebkem se k ní otočil. „Ani ne,” odpověděl. „Vlastně si myslím, že jsi docela výjimečná, Maggie. Na druhé straně...” odmlčel se a zahleděl se jí do očí, „...na druhé straně máš zodpovědnost ke svému jménu a ke své rodině, a tak by bylo rozumné,” mávl rukou, „nějak se pojistit. Jsem si jistý, že tvůj otec by navrhl totéž.”

Ohlédl se na auto, které za nimi právě zastavilo. „Už pro mě přijeli.”

„Maisie?” optala se Maggie.

„Ne, to není Maisie.”

„Takže... takže tímhle to končí?” pípala rozechvělým hlasem.

Jack se usmál.

„A skončilo to mnohem líp, než jsem se čekal. Vždyť by ses ještě pořád mohla plazit po tom trámu.”

„Koupíš ten pozemek?”

„Nevím. Dejte na sebe pozor, slečno Trentová.” Naklonil se a lehce ji políbil, pak otevřel dveře a vyklouzl z auta.

Když auto odjelo a odvezlo Jacka McKinnona z jejího života, Maggie ještě dlouho seděla za volantem, s rukou přitisknutou na rtech.

Později ten den jí přišla kytice s krátkým vzkazem: Konec dobrý, všechno dobré. Jack

Když se o jejím zážitku dozvěděla matka, naprosto souhlasila s Jackem, a nejenže trvala na tom, aby Maggie na pár týdnů odjela z města, ale dokonce se k ní sama na jeden týden přidala.

TŘETÍ KAPITOLA

Oceán omýval výběžky zálivu a v zelenomodrých vlnkách se rozpínal, kam až oko dohlédlo. Horizont lemovala nadýchaná oblaka, ale slunce se z nich už vylouplo a vrhalo zlatavé odlesky na hladinu. Voda se v dlouhých, líných vlnách vrhala na pobřeží, pěnivými zuby ukusovala písčnou pláž a zase se rychle stahovala zpět.

Na jihu se táhl zelenavý, skalisky lemovaný Point Cartwright s rozhlednou shlížející na ústí řeky Mooloolah.

Na severu se vypínala hora Coolum a mnohem dál za ní se matně rýsoval vrcholek Noosa Head. V zátoce jako velryba uvízlá na mělčině ležel ostrov Mudjimba. Celé oblasti se říkalo Slunečné pobřeží. Bylo vzdálené jen hodinu jízdy od Brisbane a soupeřilo se Zlatým pobřežím o turisty.

Maggie odtrhla zrak od horizontu a zadívala se na pláž. Byla v devátém patře hotelu v Mooloolabě poblíž téhle nádherné pláže, chráněné před jihovýchodními pasáty, které tu převládaly. Silnice dělící hotel od pláže byla lemovaná norfolkskými borovicemi, z nichž některé dosahovaly stejné výšky jako samotný hotel.

Mooloolaba bylo zajímavé místo. Na místní řece se lovalo do vlečných sítí a překypovala mořskými plody. V přístavišti často kotvily ohromné nákladní lodě, čeka

jíci na povolení, aby mohly vyplout do Moreton Bay a Brisbane.

Také bylo poslední zastávkou před písčinou Wide Bay, zrádným vodním kanálem mezi pevninou a ostrovem Fraser, nebo první zastávkou za ní. Nejedna jachtař si oddychl, když se bezpečně dostal do ústí řeky Mooloolah. Pokud jste se naopak plavili na sever, Mooloolaba bylo jakousi poslední výspou.

Vážně jsem na poslední výspě? napadlo Maggie zničehonic.

Seděla u stolku a snídala čerstvé ovoce a musli, kávu a croissanty. Trávila v tomhle luxusním apartmánu už desátý den. Patřil přítelkyni její matky, takže se jménem Trent neměl nic společného. Matka s ní strávila poslední týden, pak se ale musela vrátit do Sydney kvůli charitativní akci, na které přislíbila svou účast.

Maggiin otec byl našťěstí na obchodní cestě v zámoří a s matkou se shodly, že o její příhodě v domku se nikdy nemusí dozvědět.

Maggie si dny strávené s matkou užila - chodily po obchodech, opalovaly se, koupaly, procházely, chodily do kina nebo si četly - teď se ale už nudila a nejraději by se vrátila do práce. Do konce dovolené jí ale ještě zbývalo dva a půl týdne...

Ochutnala mýslí, pak ale misku odstrčila a nalila si kávu. Popravdě nevěděla, do čeho by se měla pustit, a neustále přemýšlela o Jacku McKinnonovi.

Zajímalo by mě, co by si myslel, říkala si, kdyby se dozvěděl, jak moc jsem na něj změnila názor. Kdyby věděl, že na něj nedokážu přestat myslet, kdyby tušil, že... no tak, Maggie, jen si to přiznej!... že jsem se do něj malinko zamilovala.

Takový pocit ještě neznala. Když se v domku snažili najít cestu ven a ona lezla po trámech, byla trochu nervózní, ale zároveň cítila nezvyklé vzrušení. V tu chvíli nevnímala Jacka jako muže, ale spíš jako partnera, na něhož se může plně spolehnout. A teď o něm v noci snila a ve dne vzpomínala na těch několik hodin, které s ním strávila v přístřešku.

Pravda sice byla, že se na něj někdy zlobila, ale jeho přítomnost ji nabíjela energií. Jak by jinak bylo možné, že si teď pořád připadala tak unavená a znučená? Proč by jinak najednou měla pocit, že se ocitla na poslední výspě svého života, a nevěděla, jakým směrem by se měla dát?

Maggie se prudce zvedla od stolu, aniž by se napila kávy. Nemá cenu jen tak tu nečinně sedět, rozhodla se. Něco musí dělat. Třeba si půjde zaplavat.

Voda byla báječná. Maggie si užívala čiré potěšení z její chladivé náruče, plavala proti vlnám a pak se jimi nechala vynést zpět k pobřeží. Nakonec si lehla na pláž a pozorovala, jak jí voda omývá nohy. A v tu chvíli přišla na spásnou myšlenku. Když hora nechce přijít k ní, musí jí sama jít naproti.

Ještě dopoledne si sbalila věci a odjela domů.

Po dvou dnech marného snažení ale začínala obávat, že se jí Jacka McKinnona nepodaří zastihnout.

Buď byla na seznamu lidí, které k němu nikdo neměl pustit, nebo byli jeho zaměstnanci tak horliví, že ho jednoduše chránili před všemi lidmi bez výjimky. Nepodařilo se jí ani promluvit s Maisií - zdálo se, že ve firmě žádná Maisie nepracuje.

Dokonce se vydala před jeho firmu ve svém autě a schovaná za tmavými brýlemi a plátěným kloboukem sledovala, jestli nevyjde z budovy, ale nezahlédla Jacka ani jeho auto.

Tu noc ležela v posteli, poslouchala truchlivé výkřiky kolih na golfovém hřišti a nemohla usnout.

Když tenhle plán vymýšlela, zdál se jí to tak prostý. Teď se ale všechno začínalo komplikovat.

Cítila se tak trapně, když stála před jeho sekretářkou a ta jí zdvořile vysvětlovala, že s ním momentálně nemůže hovořit, protože je pryč, ale že mu ráda předá vzkaz, byť nemá nejmenší tušení, kdy se pan McKinnon vrátí. Stejně trapné pro ni bylo číhat na něj před firmou - nikdy netušila, že by něco takového byla schopná udělat.

Často ji napadalo, jestli se rozhodla správně. Mohla si stokrát opakovat, že si nezaslouží nechat se takhle odbýt, ale pokud si Jack nepřejde, aby ho našla, neměla by jeho přání respektovat?

Na druhou stranu, proč by to měla dělat? Proč se jí tolik snaží vyhnout? Copak si tak špatně vyložila těch několik posledních hodin, které spolu v domku strávili?

Nakonec usoudila, že od něj chce jen slyšet nějaké vysvětlení, které by ovšem mohlo být stejně nepříjemné jako to, čím si právě procházela.

Překulila se na druhý bok a naklepala si polštář, spánek ale pořád nepřicházel. Maggie vstala a uvařila si čaj. Když ho popíjela a sledovala, jak nebe na horizontu začíná blednout, uvědomila si, že by to měla vzdát. Neměla nejmenší tušení, co by si teď měla počít. A krom toho se jí tohle počínání začínalo přičít.

Pozorovala pruh světla na východu, který se jí na chvíli rozmlžil slzami, ale když se vrátila do postele, konečně usnula a spala až do devíti hodin.

Rozhodnutí skončit s hledáním jí druhý den ráno přineslo úlevu, která se ale mísila s neurčitým smutkem.

Navštívila ji teta Elena. Maggie ji pozvala dovnitř a společně poobědvaly.

Připravila sendviče s uzeným lososem, pokapané citrónovou šťávou a posypané paprikou, ke kterým otevřela láhev chlazeného chardonnay. Vynesly si oběd na terasu a povídaly si o všem možném, až Elena zčistajasna prohodila: „Tvá matka mi nedávno říkala, že ses setkala s Jackem McKinnonem.“

Maggie ztuhla a nasucho polkla. „Co všechno ti řekla?“

„Že se k tobě choval celkem drze, takže uvažuju, že ho vyškrtnu ze svého seznamu.“

Maggie se uklidnila. Nevadilo jí mluvit o příhodě v domku, ale měla pocit, že čím méně lidí o ní bude vědět, tím lépe. „Ale ne, kvůli mně to dělat nemusíš,“ ujistila Elenu.

Elena se napila vína. „Nejde jen o tohle. Nemůžu o něm skoro nic zjistit.“

„To tě musí pěkně štvát,“ dobírala si ji Maggie.

Elena se ušklíbla. „Můžu ti převyprávět jeho životopis. Ale o jeho milostném životě nevím nic.“

Maggie zaváhala, nedokázala si ale pomoci.

„Životopis?“

Elena se jí ochotně svěčila se vším, co věděla.

Jacka McKinnona jako malého chlapce adoptovala milující, ale vcelku průměrná rodina. Už od dětství bylo jasné, že je velmi inteligentní - vyhrál stipendium na soukromé školy a na univerzitu, kde studoval stavební inženýrství a lodní stavitelství.

Přestože si až úzkostlivě chránil své soukromí, zdálo se, že navzdory nelehkému dětství nemá žádné osobní problémy. A

pokud šlo o majetek, nepotrpěl si na okázalost... nekupoval si honosné vily, soukromá letadla ani luxusní auta.

„A pokud jde o ženy," Elena si povzdychla, „nijak se s nimi nechlubí, a jakmile jejich vztah skončí, žádná z nich o něm neřekne ani slovo."

„Co třeba..." Maggie se zamyslela, „...Lia Montalbaová a Bridget Pearsonová?"

„To jsou modelky, obě z Melbourne." Elena se zamračila. „Neřekla bych, že s některou z nich chodí. Najal je, aby dělaly reklamu jeho firmě. Chystá se velká reklamní kampaň, ale obě dívky jsou už zpátky v Melbourne."

„Má teď někoho?" vypadlo z Maggie.

„Pokud vím, tak ne. Ale má svůj úkryt. Možná si ženy vozí tam." Pokrčila rameny.

Maggie svrátila obočí. „Jak to všechno víš?"

Elena si poklepala na nos. „Mé zdroje jsou tajné, ale zjistila jsem, že má dům na mysu Gloucester - to si ale prosím nech pro sebe, Maggie! Takže myslíš, že bych ho měla nechat na seznamu?"

„Já..." Maggie se odmlčela, aby si urovnala myšlenky. „Mně je to jedno. Kde... kde je mys Gloucester?"

„V Severním Queenslandu. Poblíž Bowenu. Myslím, že se tam jede přes nějakou dobytčí farmu, ale to je všechno, co vím."

Když Elena odešla, Maggie dlouhou seděla bez hnutí a pozorovala golfové hřiště, na němž se pomalu dloužily stíny.

Je to osud? uvažovala.

Všechno, co chtěla vědět, včetně místa, kde se Jack možná nachází, jí doslova spadlo do klína.

Samozřejmě by mohl být i v Sydney, nebo v New Yorku či Káthmandu, ale kdyby byl skutečně na mysu Gloucester a ona tam za ním jela, byl by to jediný způsob jak získat vysvětlení, po němž tolik toužila?

Maggie se zařídila podle domněnky, že co její matka neví, s tím si nemůže dělat starosti, nechala jí krátký vzkaz, znovu si sbalila věci a vyrazila na sever.

Gloucesterský průplav, úzký pruh moře lemovaný písečnými břehy a skalisky, vytvářela průrva mezi pevninou a ostrovem

Gloucester. Na severu průplav otevíral cestu do Bowenu a Edgumbe Bay.

Mys Gloucester bylo nádherné, odlehlé místo, a přestože jediná cesta k němu skutečně vedla přes dobytčí farmu, jednalo se o výrazné vylepšení oproti nedávné době, kdy byl dostupný pouze z moře.

Mezi zalesněnými pásy pobřeží se nacházela dvě malá plážová letoviska, jedno otočené k ostrovu Gloucester a ostrůvku Passage, druhé k Edgumbe Bay. Maggie se rozhodla vydat se na první z nich - na ostrově Gloucester bylo něco, co ji fascinovalo.

Ubytovala se v čisté, prostorné chatce přímo na pláži. Hned u verandy stála ohromná kokosová palma a kolem rostly přesličky a ohňové stromy obklopené bugenviliemi.

Drsné tmavé kamínky pláže připomínaly Maggii hnědý cukr, ale voda tu byla klidná a křišťálově čistá a obzvlášť při přílivu lákala ke koupání. První večer seděla Maggie hodinu na pláži, pozorovala, jak se k pobřeží žene jedna stříbřitá vlna za druhou a bublavě, v malinkých vlnkách olizuje oblázkovou pláž.

Kromě Maggie byl v hotelu ubytovaný jen jeden pár. Maggie s nimi povečeřela, pak se ale omluvila s tím, že má nazítří před sebou dlouhou cestu. Ve skutečnosti ale věděla, že samou nervozitou snad ani neusne. Rozhodla se správně? Co když tu Jack vůbec není? Proč se o tom nešla přesvědčit hned po příjezdu?

„Ráno moudřejší večera," usoudila nakonec a šla spát.

Slunce vyšlo ve čtvrt na sedm a zastihlo Maggii při procházce na pláži.

Ostrov Gloucester byl ještě ponořený ve tmě a jen jeho jižní část osvětlovalo slunce. Stromy, pláže a skály se temně rýsovaly na zlatém pozadí. Pak slunce stouplo výš, osvětlilo krajinu, odkrylo tvary - a Maggie uviděla vysokou postavu s rybářským prutem v ruce, která šla po pláži směrem k ní. Maggie okamžitě poznala Jacka McKinnona.

Zhluboka se nadechla a přinutila se ke klidu. Jack se zastavil. Když k němu došla, podala mu ruku a řekla: „Vy musíte být doktor Livingstone." Neodpověděl.

„Tak dobře, to nebylo moc vtipné..." Ruka jí klesla a Maggie se rozpačitě odmlčela. Pak to ale nevydržela a zeptala se: „Ty mi nic neřekneš?"

Mlčky si ji prohlédl. Její bosé nohy, bílé šortky, pruhované tílko a vlasy svázané do culíku. Nakonec z něj vypadlo: „Jak jsi mě tu našla?"

„To je tajné. Ale kdybys mi nabídl kávu, třeba bych ti mohla říct, proč jsem si dala takovou práci."

„Bydlíš tady?" Ukázal na bungalovy u pláže.

„Ano, ale nikomu jsem neřekla, proč jsem tu. Tvé tajemství je u mě v bezpečí."

„Maggie," protáhl otráveně, pak ale podle všeho změnil názor. „Tak dobrá, když už jsi tady, to nejmenší, co můžu udělat, je uvařit ti kafe. Pojď za mnou."

Jeho dům byl nedaleko, ale byl dokonale ukrytý, takže z pláže na něj nebylo vidět. Byl dřevěný, dvoupatrový, obklopený stromy a porostlý liánami. Na kolejnicích vedoucích k moři, které se táhly podél zahrady, byla posazena malá, očividně rychlá jachta, zakrytá plachtou.

Následovala ho po schodech do patra, a když vystoupali na vrchní verandu, užasla nad výhledem, který se jim otevřel. Jako na dlani teď před ní ležel nejen gloucesterský průplav, ale směrem k pevnině i Edgecumbe Bay a Bowen, jehož vršky se koupaly v jemném světle stoupajícího slunce.

„Ty si umíš vybrat," vydechla obdivně. „To je nádhera."

„A bylo to tu ještě klidnější, dokud se neotevřela cesta," postěžoval si.

„Ted mluvíš o mně?" Prudce se k němu otočila. „Co tě na mně tak štve?" zeptala se podrážděně. „Oprav mě, jestli se pletu, ale měla jsem dojem, že spousta našich nedorozumění se vyjasnila, když jsme se snažili dostat z toho domku!"

Jack položil prut a zkontroloval, jestli je barevná návnada spolu s trojzubým háčkem bezpečně připevněná, aby se o ni nikdo nezranil. „Existují ještě další problémy, o kterých nemáš tušení, Maggie."

Narovnal se a prsty si nervózně zajel do vlasů. Měl na sobě tmavozelené kraťasy a staré fotbalové tričko s rukávy ušitými nad lokty. Byl opálený, jako by strávil spoustu času

na slunci, vlasy měl světlejší a delší, jako by si je zapomněl nechat ostříhat.

„Jestli to tak je, tak proč mi o nich neřekneš?“ vyjela na něj. „Věř mi, nejsem jen bohatá rozmazlená holka, za jakou mě máš, a nemám ráda, když se mnou tak někdo jedná.“

Jack se ušklíbl a založil si ruce na prsou. „Takže si nemyslíš, že absolvovala celou tuhle eskapádu jen proto, že si vždycky musíš prosadit svou?“

Maggie se nafoukla. „Ne. Spíš jsem tu proto, že si zasloužím něco lepšího.“

„Něco lepšího,“ opakoval.

„Přesně tak. Proč bychom se proboha nemohli trochu líp poznat? Tak například já bych tě nikdy nesoudila podle tvého otce.“ Zarazila se, pak ale pokračovala: „Však víš, co tím myslím!“

„Pravda je,“ odpověděl pomalu, „že muži někdy těžko zapomínají.“

„V tom případě by sis měl víc všímat žen,“ vmetla mu do tváře. „Konečně, svět by byl mnohem lepší, kdyby se tím všichni muži řídili.“

Po rtech mu přelétl nepatrný úsměv a zdálo se, jako by chtěl něco říct, nakonec ale jen pokrčil rameny a odešel dovnitř.

Maggie zaváhala, pak pokrčila rameny jako on a šla za ním.

Jackův dům byl jednoduchý a otevřený, nepůsobil ale stroze.

V celém domě byly dřevěné dveře. V zadní části stála široká postel s přehozem z umělé norkové kožešiny a několika polštářky v temně růžových lněných povlácích. Jeden noční stolek byl přeplněný knihami a na druhém stála nádherná lampička z tepané mědi.

Dvě velké kožené sedačky obklopovaly konferenční stolek, na němž ležely další knihy a několik modelů lodí včetně jednoho v lahvi. Naproti stála skříňka s televizí a DVD přehrávačem. U stropu visel dřevěný větrák a okna chránily žaluzie.

Kuchyni dominovalo dřevo a chromovaná ocel a byla vybavená těmi nejmodernějšími spotřebiči. Tu a tam stály květiny v proutěných květináčích a na stěně přímo naproti vchodovým dveřím viděla ohromný, nádherný obraz dvou slonů v jemně zelné, matně zlaté a tmavě růžové barvě.

„No jistě!" Maggie od něj nemohla odtrhnout zrak. „To je dokonalý doplněk."

„Děkuju." Vytáhl ze skříňky konvičku na kávu a zapnul varnou konvici.

Maggie sledovala, jak připravuje zrnkovou kávu, chystá hrnečky, cukr a mléko. „Odkud ho máš?"

„Co?"

„Ten obraz."

Ohlédl se přes rameno. „Z Thajska."

Maggie si zpod baru vytáhla stoličku a posadila se na ni. „Můžu říct něco, co by nám to usnadnilo?"

„Zdá se mi, že s tím nemáš žádné potíže." Nasypal do konvičky kávu a zalil ji vroucí vodou.

Maggie rozkošnický nasála vůni kávy. „Věř mi, ještě jsem nikdy nic podobného neudělala," bránila se.

Jack se zarazil a vrhl na ni bezvýrazný pohled. „Co jsi ještě neudělala?"

Opřela se lokty o bar a sepjala ruce. „No, třeba jsem ještě nikdy tak zásadně nezměnila názor na žádného muže. Za to ale koneckonců nemůžu," ujistila ho. „Jednoduše se to stalo. Bohužel s tím souvisí ještě spousta jiných věcí, které to trochu -"

„Mluvíš o tom, jak jsi mě nejdřív zamkla v domku a pak jsi mě pronásledovala až sem?" přerušil ji suše.

Maggie cítila, jak ji pálí oči, a věděla, že by se lehce mohlo stát, že by se tu nešťastně rozplakala. Teď už jí bylo jasné, že proniknout pod tvrdou slupku Jacka McKinnona bude mnohem těžší, než čekala.

„Nejde mi jen o sex, ani tě nechci nutit, abys změnil názor na architekturu," řekla tiše.

Usmál se na ni tak ironicky, až se zachvěla. „To jsem moc rád," poznamenal, nalil kávu do hrnků a jeden jí podal. „Protože i když přiznávám, že jsi nádherná, a připravila jsi mi několik bezesných nocí, nehodlám s tím nic dělat."

Maggie vykulila oči.

„Řekni to ještě jednou!"

Nohou si přitáhl druhou stoličku a z opačné strany se posadil u baru. „Slyšela jsi mě."

„To ano, ale nedává to smysl."

„Vážně?“ Pokrčil rameny a napil se kávy. „Myslel jsem, že když tě ujistím, že mě přitahuješ stejně jako já tebe, budeš spokojená. A třeba odejdeš.“

Maggie sledovala, jak odložil hrnek zpátky na bar. Pak se na stoličce zvedla a dala mu facku.

Jack sebou trhl a vrazil do hrnku, jehož obsah se vyhlil mezi ně. Hrneček se pomalu dokutálel až k hraně baru a roztříštil se o podlahu. Žádný jiný zvuk se už neozval, ačkoli plesknutí její ruky o Jackovu tvář ještě stále viselo ve vzduchu.

V pohledu, kterým si ji změřil, když si sedala zpět na stoličku, bylo něco děsivého; čišela z něj hrozba a nepokryté opovržení. A Maggie znovu nedokázala uhnout očima, stejně jako tehdy, když ho viděla poprvé, ale jen do té chvíle, než natáhl ruku a chytl ji za zápěstí.

Maggie zpanikařila. Vyrhla se mu a sklouzla ze stoličky s touhou co nejrychleji odsud utéct. Ale jakmile se octla na podlaze, uklouzla a vzápětí vyjekla bolestí. Než se vzpamatovala a uvědomila si, že si do chodidla zarazila střep, Jack obešel barový pult, chytl ji v pase a zvedl ji do náruče.

V tu chvíli už dokázala myslet jen na to, jak ji urazil, a vychrlila ze sebe: „Jasně, jasně, přiznávám se! Vadilo mi, že jsi tak lhostejný! V jednu chvíli jsem tě nenáviděla a pohrdala tebou a pak tě zase měla ráda - a při tom všem jsem se cítila uražená, že jsem ti nestála za víc než obyčejnou kytici. Ale mezi skutečností a tím, co naznačuješ, je ohromný rozdíl a - co to děláš?“

Došel ke kožené pohovce a sedl si na ni s Maggií v náruči. „Tohle.“

Maggie se mu chtěla vykroutit, ale držel ji pevně. „Jen se nehýbej, Maggie," poradil jí. „Se střepem zaraženým v noze nikam jít nemůžeš. A jestli často takhle mužské pohlavkuješ -“

„Vůbec ne!" vyhrkla.

„Tím se to vysvětluje. Jinak bys věděla, že ti to nemůže jen tak lehce projít." Uvolnil sevření a jednou rukou ji objal kolem ramen.

„Ne...?“ pípla nejistě.

S ironickým úsměvem se jí zadíval do očí. „Tohle, slečno Trentová, je o moc příjemnější." Sklonil se a lehce ji políbil.

Maggie tušila, že to chce udělat. Nenapadlo by ji ale, že i přes všechen vztek a zklamání by mohla cítit takové vzrušení -

zničehonic naplno vnímala jeho vůni a chuť jeho rtů a poddala se čirému potěšení z jeho polibků.

Tohle nemůže být skutečné, říkala si v duchu, ale nebyla schopná odolat opojným pocitům, které v ní jeho polibky vyvolávaly. Líbal ji na ústa, na tvář, na šíji, a všechno se najednou zdálo tak nádherné a tak - správné.

Tak správné, že ani neprotestovala, když jí rukou vklouzl pod tílko a dlaní jí přešel po řadrech zakrytých jen nepatrnou vrstvou hedvábí a krajek.

Maggie slastně zanaříkala.

„Líbí?“ zašeptal.

„Moc.“

„A co tohle?“ Objal ji kolem pasu a dlouze ji políbil. Přitiskla se k němu a vychutnávala si dotek jeho těla na svém. Schopnost jasně uvažovat ji už dávno opustila a stoupající vzrušení vyvolávalo jediné jistotu, že už se od něj nikdy nedokáže odtrhnout.

Nakonec polibek přerušil on, pomalu a něžně, až mu bezvládně ležela v náruči s očima temnělými touhou, zčervenálými rty a vlasy nádherně rozcuchanými.

Několikrát zamrkala a vrhla na něj udivený pohled. „Odkud se to vzalo?“

Usmál se a políbil ji na špičku nosu. „Silné emoce občas mívají i druhou stranu.“

„Chceš říct, že se to mohlo stát proto, že jsem na tebe byla tak naštvaná?“

„Možná.“

„A co ty?“

„Chtěl jsem...,“ odmlčel se, „chtěl jsem to udělat už dřív. Ale předtím jsi mi chtěla něco říct...“

Zavrtěla hlavou. „Už nevím, co to bylo.“

„Ale ano, víš,“ odporoval jí. „Snažila ses mi vysvětlit, jaký ohromný rozdíl je mezi realitou a tím, co jsem ti naznačoval.“

Byl teď tak blízko, že viděla vrásky kolem jeho úst, drobnou jizvičku v jeho obočí a tenký proužek vousů, které mu unikly při holení, a cítila vůni mýdla na jeho kůži.

Najednou si uvědomila, že ještě žádného muže takhle nepozorovala, nikdy ji žádný nezajímal dost na to, aby chtěla

například vědět, jak přišel k té jizvě v obočí a jaké by to bylo, probouzet se v jeho náručí...

„Já..." Pokusila se urovnat si myšlenky. „Ty sis byl tak jistý, že patřím k tomu typu žen, které si nedají pokoj, dokud nedostanou to, co chtějí. Ale v tom ses nemohl plést víc."

„A jak je to doopravdy?" Povytáhl obočí.

„Pravda je taková, že se mi nic podobného ještě nestalo,"

odvětila váhavě. „Vždycky jsem musela muže odhánět. A ještě o nikoho jsem neměla takový zájem jako o tebe. Jasně, s několika jsem chodila a mám pár kamarádů - třeba Tima - ale abych řekla pravdu, pokud jde o muže, moc zkušeností nemám a zatím..." povzdychla si, „...zatím mi to nejspíš takhle vyhovovalo."

„A dál?"

„Z nějakého..." odmlčela se, „...záhadného důvodu se to změnilo během jediné noci, kdy jsem s tebou byla zamčená v tom domku. Najednou jsem měla zájem a ještě nikdo mi nedokázal dát jediný důvod, proč by to tak nemělo být. Včetně tebe, i když jsi mě upustil jako horký brambor."

„Maggie -"

„Podívej." Položila mu ruku na předloktí. „Možná se ve mně nepleteš. Možná nemám ráda, když není po mém, ale moc ráda bych aspoň zjistila, co pro mě tahle změna znamená."

Jemně ji chytl za bradu a zvedl jí hlavu.

„Jinými slovy..." letmo se usmála, „...dej mi jediný dobrý důvod, který by mě přesvědčil, že jsem si vybrala nesprávného muže, protože mu nemůžu vůbec nic nabídnout - nebo má někoho jiného - a já půjdu."

Mlčky ji sledoval, prstem jí přejížděl po bradě a nakonec zaklonil hlavu a ztrápeně si povzdychl. „Já a tvůj otec spolu nikdy nebudeme vycházet -"

„Zapomeň na mého otce. Můžeš mi věřit, že já s ním mám stejný problém. A stálo mě spoustu sil, abych si mohla žít po svém, a ne podle něj. Přiznávám," dodala, „že i přesto jsem v porovnání s tebou nejspíš měla jednoduchý život, jestli mi máš tohle za zlé."

Nepřítomně se usmál. „Ne. Proti tobě nic nemám."

„A nemáš někoho jiného?" zeptala se vážně.

Dlouho ji pozoroval, pak zavrtěl hlavou. „Takže," prohlásila, „proč bychom se nemohli líp poznat?"

„Vzhledem k tomu, že jsem tě chtěl políbit a tobě očividně nevadí, když tě líbám?" zeptal se.

V očích jí pobaveně blýsklo. „To jsem říct nechtěla, i když máš asi pravdu, ale poznat někoho znamená mnohem víc, nebo ne?"

Kdybych měl rozum, uvažoval Jack, ukončil bych to teď hned, jednou provždy.

Na druhé straně, já jsem ji od sebe odehnal a byla to ona, kdo se s tím nesmířil. Znamená to, že já nemám žádnou zodpovědnost? Její otec by to tak určitě neviděl. Ať už to dopadne jakkoli, ať už si ji vezmu nebo ne, David Trent bude šílet při představě, že spím s jeho dcerou. Ale bude to pomsta? Možná jen v případě, že se do mě zamiluje a já do ní ne... Co když se nepletu a Maggie je skutečně tak naivní -podle všeho to tak vypadá - že by bylo snadné dokázat, aby se do mě zamilovala a chtěla si mě vzít? Ten převít by si takovou pomstu zasloužil, ale...

„Maggie..." odmlčel se, „...co když to nepovede k oltáři, a třeba ani ke vztahu?"

Pokrčila rameny. „To nevím - jak bych mohla? Ale důležité pro mě je, že jsem jen neseďla se založenýma rukama a nenechala něco, co se mi zdá výjimečné, jen tak proklouznout mezi prsty."

Zničehonic se usmál a lehce ji políbil.

„Ty jsi... výjimečná."

„Takže bychom mohli být aspoň přátelé?"

„To bychom mohli," souhlasil s náznakem ironie. „Ale mám jednu podmínku."

„Nechceš se ženit?" hádala. Pronesla to s naprostou vážností, ale věnovala mu uličnický pohled, který už začínal poznávat. „Já -"

„Sama ještě nevím, jestli se chci vdávat," přerušila ho. „Protože - a to nemá nic společného s tím, že jsem bohatá a rozmazlená - jsem si celkem jistá, že bych byla stejná, i kdybych se narodila v chudobinci. Podle ostatních jsem docela panovačná."

„Kdoví proč, ale tomu celkem věřím," zamručel. Prstem jí přešel po rtech. „Takže, jak dlouho jsi tu chtěla zůstat?"

„Ubytovala jsem se na týden, ale mám ještě další týden volna. Je to skvělé místo, obzvlášť pro někoho, kdo se snaží vyhnout novinářům a soukromým detektivům."

Přimhouřil oči. „Jak ses o něm dozvěděla?"

„To ti nemůžu říct." Zaváhala. „Ale neboj se. Nikomu o něm nepovím."

Zamračil se.

„Jak dlouho tu chceš zůstat?" zeptala se.

„Stejně jako ty. Ještě týden," odpověděl.

„Kdy jsi přijel?"

„Před pár dní."

„Výborně!" Narovнала se. „Takže máme spoustu času." Pustil ji a zkrfžíl ruce na prsou. „Ty se ke mně chceš nastěhovat?"

Chvíli přemýšlela, pak na něj po očku mrkla. „Ne. To by vážně vypadalo, že mi jde jen o sex."

„Bože chraň," zavrčel a stáhl ji znovu k sobě do náruče.

„Jestli mě chceš znovu políbit..." začala.

„To chci. Vadí ti to?"

„Vlastně ne -"

„To rád slyším," poznamenal a rukou jí přejel po stehně.

„Jde jen o to, že -" Zarazila se, když ji pohladil na krku a na hebké kůži nad výstřihem tůlka. „Jde o to -"

„Pokračuj."

„Že by se nám to snadno mohlo vymknout z ruky." Ušklíbla se. „Aspoň mně."

„V tom případě se budeš muset spolehnout na mou pevnou vůli."

Vrhla na něj podezíravý pohled.

„Ty se mi směješ, Jacku?"

„Ne... Trochu," přiznal.

„Copak - copak jsem tak směšná?"

Vtiskl jí lehký polibek a usmál se. „Ne, jsi jedinečná."

Opřela se o něj. „To se mi na tobě líbí."

Tázavě povytáhl obočí.

„Cítím se s tebou bezpečně," vysvětlila mu.

Jack zvedl hlavu a nepřítomně se zahleděl před sebe. A po chvíli, aniž by jí prozradil, na co právě myslel, ji k sobě přitiskl a dlouze ji políbil.

I tentokrát to bylo kouzelné. Maggie si v jeho náruči připadala klidně a bezpečně, zároveň ale snad ještě nikdy necítila takovou energii. A když se od ní odtáhl, spokojeně si povzdychla, což ho rozesmálo.

„To další možná nebude tak příjemné," upozornil ji s úsměvem.

„To další?"

„Mmm..." Zvedl ji a posadil do rohu pohovky. „Musíme ti vyndat ten střep z nohy."

„Aha." Mávla rukou. „Na to jsem už úplně zapomněla."

Ale přestože si s pinzetou počínal zručně a snažil se vytáhnout střep co nejrychleji, bolestí jí vyhrkly slzy do očí.

„Měl jsem to udělat obráceně," poznamenal se starostlivým výrazem, když jí nohu čistil dezinfekcí.

Maggie nechápavě povytáhla obočí.

„Nejdřív jsem měl vytáhnout ten střep a pak tě políbit," vysvětlil jí a ranku jí přelepil náplastí.

Maggie se k němu naklonila a vzala jeho tvář do dlaní. „Tak mě polib teď. Rychle - a už to nebude bolet."

Ale jakmile ucítila jeho rty na svých, chladivé a vonící po dezinfekci, pocítila téměř neodolatelnou touhu říct si o něco víc...

ČTVRTÁ KAPITOLA

Prožili pět báječných dnů.

Několik z nich strávili na jeho jachtě, Shiralee.

Na vodě byla Maggie ve svém živlu. Láska k moři byla jednou z mála věcí, které sdílela se svým otcem, a od doby, kdy na to byla dost stará, se s ním často plavila.

„Vidím, že se vyznáš," řekl jí Jack uznale při jejich první společné plavbě.

„Ano, kapitáne!" zavolala a zručně otočila loď proti větru, aby mohl vykasat plachty.

Vlezl zpátky do kabiny, kde Maggie stála u kormidla, zezadu ji chytl kolem boků a sledoval, jak se kosatka plní větrem. „Tak, můžeš vypnout motor."

Jakmile to udělala, rozhostilo se kolem nich nádherné ticho, které vyplnilo stejně lahodné svištění větru v plachtách a nárazy vody o trup lodi.

Maggie se o něj opřela. Shiralee se naklonila a pak vyrazila kupředu. „Pluje nádherně," pochvalovala si.

Objal ji kolem pasu.

„Vždyť jsem ji taky sám navrhoval."

Maggie se usmála. „Falešnou skromností rozhodně netrpíte, pane McKinnone."

Otočil ji k sobě. „To ne, aspoň pokud jde o loď. Vypadáte půvabně, slečno Trentová."

Maggie pohledem přejela své tmavomodré šortky a zářivé bílé tričko. Na hlavě měla modrou čepici se štítkem, vlasy stažené dozadu a na očích sluneční brýle. „Doufám, že jsem se oblékla náležitě námořnický.“

„Řekl bych, že ano.“ Sundal jí sluneční brýle.

Maggie povytáhla obočí.

„Máš nádherné oči. A jsem rád, že z nich už nešlehají blesky,“ odtušil.

Maggie se rozesmála. „Připadá mi to už tak dávno.“

„Kdepak, je to pár dnů od chvíle, kdy jsi mi vrazila facku.“

Maggie celá zčervenala, ale s hranou lhostejností nad tím mávla rukou. „Jen jsem se trochu nechala unést.“

„Jindy se ti to nestává?“ zajímalo ho.

Maggie se zarazila. „Co tím chceš naznačit, Jacku?“

Zapátral v její tváři. Pak se ušklíbl. „Nejsem si jistý -“

„Že jsem impulzivní a nerozumná?“

„Vlastně teď vím jen jedno - že tě chci políbit. Co ty na to, Maggie?“

Zamračený výraz v její tváři byl zničehonic tentam. „To by se mi líbilo!“

Zasmál se a vzal ji do náruče. Pak se ale změnil vítr a plachty splaskly, takže se od sebe museli odtrhnout a soustředili se na řízení lodi.

„Páni, málem jsme narazili do skály!“ zavolala na něj.

Jack právě svinoval kosatku. „Myslel jsem, že v sobě máš něco z Dalily, ale teď začínám mít podezření, že jsi spíš siréna,“ odpověděl.

Maggie ho sledovala. Počínal si přesně a rychle. Měl teď na sobě jen zelené kraťasy, takže viděla, jak se mu svaly při práci napínají.

Věděla jsem to, pomyslela si s uspokojením. Tenhle mužský je zrozený pro akci.

Krom toho Maggie zjistila, že je výborný kuchař.

První večer připravil vynikající restované kuře s šafránovou rýží. Uměl dokonale grilovat ryby. Dokázal připravit steakovou marinádu, pro kterou by stálo za to umřít. Většinou vařil z mořských plodů, které sám ulovil - z ryb, krabů, ústřic a humrů.

Prozkoumali spolu celé okolí mysu Gloucester. Viděli Bona Bay, ostrov Gloucester i Breakfast Bay. Jednou projeli průplavem a dál na jih k Double Bay a Woodward Bay a rybařili u edwinských skal. Maggie ke svému nadšení chytila ohromnou španělskou makrelu.

„Chytila jsem nějakou velkou rybu, Jacku,“ vyhrkla vzrušeně, když se vlasec na jejím prutu napjal a splávek zmizel pod vodou.

„Nejspíš jsi zasekla nějakou skálu,“ dobíral si ji.

„Vůbec ne!“ bránila se hrdě. „To není žádná skála. Mohl bys prosím zpomalit loď, abych ji mohla přitáhnout?“

Naštěstí neměli napnuté plachty a jeli na motorový pohon, takže bylo snadné zastavit a zakotvit a Maggie mohla vzít prut do ruky a navinout vlasec.

„Počkej, raději to udělám sám.“ Došel k ní a vzal jí prut z ruky. „Myslím, že je to vážně ryba.“

„Vždyť jsem ti to říkala, ale je to moje ryba. Chytím si ji sama!“

„Maggie,“ řekl se smíchem, „nemáš na to dost síly.“

„Ale mám!“

Málem se ukázalo, že Jack měl pravdu. Ze všech sil navíjela, až jí ramena a ruce pálily bolestí a tvář jí zčervenala námahou.

„Neubliž si,“ varoval ji.

„Už ji skoro mám,“ zajíkala se. „Ták, a je to - sláva!“ jásala, když rybu vytáhla z vody. „Je nádherná!“

„Opatrně.“ Naklonil se přes bok lodi s hákem v ruce. „Tak, mám ji. Výborně, Maggie!“

Maggie se ale zhroutila na palubu a z očí jí vyhrkly slzy.

Jack obrátil oči k nebi, rychle rybu odložil a vzal Maggii do náruče. Posadil se s ní na kabinu a přitiskl ji k sobě. „Ty jsi ta netvrdohlavější ženská, jakou znám,“ řekl jí, „ale máš můj obdiv. Neplač.“ Odhrnul jí pramen vlasů z obličeje. „Vždyť jsi zvítězila!“

„Já vím.“ Olízla si slzy z horního rtu a hřbetem ruky si otřela nos. „Jen mi jí najednou bylo líto. Tolik se bránila. Nejraději bych ji pustila zpátky.“

„Na to už je teď pozdě, ale nepřijde nazmar. Copak je nějaký rozdíl mezi tím, když si rybu koupíš, nebo ji sama ulovíš?“

Zamyslela se.

„Ne. Ne, máš pravdu. Takže ji chceš uvařit?“

„Nezahodím z ní ani kousek," slíbil jí. „Z kostry vytvoříme koš na chytání krabů a trochu si necháme na bujabézu."

„Ty jsi skutečný lovec a sběrač, vid'?"

„Za určitých okolností," připustil.

„Skvěle. To se mi líbí. Au." Ohmatala si ruku. „Tohle bude pár dní bolet."

„Mám dvě řešení." Zvedl její ruku a políbil ji. „To druhé je možná ještě účinnější."

„No, já nevím," pochybovala. On ji ale usadil na polštáře a zmizel v kajutě. O pár minut později se znovu objevil s lahví šampaňského a dvěma sklenkami.

Obřadně láhev otevřel a nalil šampaňské do sklenek. Jednu jí podal a druhou zvedl k přípitku. „Na statečnou bojovnici!" pronesl a pokynul směrem k rybě.

„Na bojovnici!" souhlasila Maggie se smíchem.

Jack si k ní sedl a objal ji kolem ramen.

„Měl jsem říct - na obě statečné bojovnice." A Maggie se o něj opřela s pocitem, že snad ještě nikdy v životě nebyla šťastnější.

Maggie dodržela svůj slib a nenastěhovala se k němu, ale s výjimkou spánku, který byl často velmi neklidný, trávila všechny čas s ním.

Když se neprocházeli, neplachtili, neplavali nebo nerybařili, lenošili u Jacka. Četli si, poslouchali hudbu nebo se dívali na televizi. Jacka rozesmálo, co Maggie právě čte.

„Nesměj se - mám ráda Harryho Pottera! A děti od vedle ho zbožňují, takže s nimi musím držet krok. A na všechny filmy se díváme společně!"

„Vždyť jsem nic neřekl!" bránil se.

„Tvářil ses - pohoršeně. Ale já čtu různé knížky - detektivky, romance, dobrodružné příběhy... Jenom sci-fi se mi moc nelíbí."

„Chápu." Věnoval jí vážný pohled.

„Copak ty jsi takový intelektuál?"

Ukázal jí obálku své knihy.

„Kapitán šalupy," četla. „To je ale překvapení!"

Zazubil se. „Mám rád námořnické příběhy."

„Ne. Ty máš rád všechno, co má s námořníky něco společného!"

„Mám rád i jiné věci," namítl a významně ji přejel pohledem.

„Ženy všeobecně, nebo jen mě?" zeptala se vážně.

„To je sugestivní otázka." Šedé oči mu zajiskřily. „Řekněme, že se mi líbí blíž tě poznávat."

„Mně taky," přitakala. „Jen mám pocit, že ženy pro tebe nejsou to nejdůležitější."

Pokrčil rameny.

„Jak se to vezme. Při své práci vždycky беру ženy v úvahu."

„Jak to?"

„Něco ti ukážu."

Nejdřív před ní rozložil návrhy svých lodí a pak jí ukázal některé z domů, které jeho firma navrhovala. Maggie udivilo, do jaké míry jsou si návrhy podobné.

„Není tu ani metr zbytečného místa," poznamenala, když si prohlédla návrhy dvou malých domků. „Všechno je tu dokonale rozvržené."

„Jako na lodi. Vždycky jsem chtěl navrhovat spíš lodě než domy."

„Ale máš skvělé nápady, jak šetřit s místem. Když k tomu připočtu, že to nejsou žádné špeluňky..." odmlčela se a šibalsky se na něj usmála, „...už mi nepřipadá, že stavíš malé nevzhledné krabice."

Jack se ušklíbl. „Díky, ale s tvým domem se nedají srovnávat."

„Bože, tak jsem zdělila dům po své babičce. Kde bydlíš ty?"

„V bytě v Runaway Bay."

„V podkroví?" hádala.

„Ne." Nasadil nevinný výraz. „V mezonetu," přiznal a začal plány uklízet. Přitom strčil do hromady knih na stolu a z jedné z nich vypadla fotografie.

Maggie ji zvedla. „Kdo to je?" zeptala se. Na fotografii byla blondatá, vysoká žena, stojící, jak se zdálo, na palubě Shiralee.

„Moje sestra Sylvia," odpověděl po dlouhém zaváhání.

Maggie na něj vykulila oči. „Tvá vlastní -"

„Ne. Nejsme příbuzní. Oba nás adoptovali stejní rodiče. Je o několik let starší, ale vyrostli jsme jako sourozenci. Pořád ještě žije v Sydney s naší adoptivní matkou, která trpí motorickou poruchou. Náš adoptivní otec zemřel před pár lety."

„Proto je asi tak smutná," usoudila Maggie. „Krásná, ale smutná. Nikdy se nevдалa?"

„Ne." Vzal do ruky model lodi v lahvi. „Nepřemýšlela jsi někdy nad tím, jak se dá něco takového udělat?"

Maggie zarazilo, že tak najednou změnil téma, ale zvědavost v ní zvítězila. „Mockrát! Neříkej mi, že tuhle jsi dělal ty."

„Dělal. Ukážu ti jak."

„Kde ses naučil tak vařit?" zeptala se ho Maggie jednou, když obědvali výtečné palačinky z mořských plodů, které Jack připravil.

„Vyrosl jsem v rodině, kde jídlo bylo důležité."

„Víš... zjistil jsi... víš něco o svých vlastních rodičích?" zeptala se opatrně.

„Ne." Nabral si salát a chvíli držel servírovací příbor nad mísou. „Rozhodl jsem se," pomalu příbor položil, „udělat totéž, co udělali oni."

„A co to bylo?" Zničehonic se zachvěla, i když netušila proč.

„Když jsem pro ně nebyl dost dobrý, řekl jsem si, že se o ně taky nebudu zajímat."

Pronesl to klidně, ale Maggii se zdálo, že mu v očích chladně blýsklo.

„Ale," namítla, byt' měla pocit, že se pouští na tenký led, „mohli mít spoustu důvodů... možná se tě matka musela vzdát. Myslím, že před dvaatřiceti lety muselo být mnohem těžší být svobodnou matkou než teď. Ani teď to není úplně snadné, ale svobodné matky můžou získat mnohem větší zajištění než dřív." Jack se opřel, aniž by se dotkl jídla, a něco v jeho výrazu jí

připomnělo den, kdy se s ním poprvé setkala. Dokonale se ovládal, byl tak sebevědomý a -jak se na vlastní kůži už tehdy přesvědčila - nemilosrdný. „Co ty o tom víš, Maggie?"

„Já - no, asi nic. Promiň." Sáhla po sklence s vínem, aby zakryla nervozitu. Najednou měla neodbytný pocit, že se vrhla někam, kam se bojí vkročit andělé. Ke svému údivu si ale uvědomila, že její rozpačitost vyvolala i starost o Jacka. „Neměla bych vyzvídat." Pokusila se o úsměv. „Nebo dávat zbytečné rady. Ale -"

„Poslyš," pročísl si rukou vlasy a přitáhl si talíř s jídlem, „to už je dávno pryč. A bylo zbytečné se tím zabývat už v době, kdy jsem chápal jediné to, že i když nemám svou vlastní rodinu, žiju s lidmi, kteří mě mají rádi. A to je nakonec to jediné, na čem záleží."

Věnoval jí naprosto klidný úsměv, jemuž by snad i dokázala uvěřit, nebyt chladného pohledu v jeho očích.

Jak Maggie zjistila, Jack byl krom jiného také neobyčejně zručný a při každé návštěvě mysu Gloucester pracoval na nějakém vylepšení domu.

Tentokrát se rozhodl pustit se do úprav na zahradě, takže mu Maggie s nadšením pomáhala. Prohlásil, že zahrada je zarostlá a potřebuje trochu vyčistit. Nic víc s ní ani dělat nemohl, protože na ní nebyl dostatek vody. Měl k dispozici jenom vodu z nádrže a z vrtů, ta ale byla příliš slaná.

Jack si pořídil knihu o místní flóře a Maggie se podle ní snažila rozeznat co nejvíc rostlin. Našla mezi nimi i malé keře rostlinky s názvem Guettarda Speciosa, které byly známá svými voňavými nočními květy.

„Poslechni si tohle," řekla mu jednou večer. Před chvílí si byli zaplavat a teď odpočívali na verandě. Slunce už zapadlo, Jack zapálil svíčku a nalil gin s tonikem do vysokých skleniček z mléčného skla, zdobených plátky citronu, který natrhal na zahradě.

„V Indii se z Guettardy Speciosy získává parfém," četla z knihy.

„A jak?"

„Je to úžasně jednoduché. V noci přes keř přehodíš plachtu z mušelínu. Rosa látku navlhčí, takže vstřebá vůni květů, ráno se vyždímá, a je to! Získal jsi výtažek z květů."

„A je to," opakoval nepřítomně a dlouze se na ni zadíval. Měla na sobě růžové bikiny a vzdušný sarong zavázaný v dekoltu. Opálená pleť se jí leskla a oči jí svítily nadšením. „Schválně jestli dokážu odhadnout tvou další otázku - ne, žádný mušelin tu nemám."

Maggie se rozesmála. „Jak jsi to věděl?"

„Znám tě. Máš takové věci ráda, a čím jsou exotičtější, tím líp. Ale i když nemáme mušelin..." naklonil se přes zábradlí verandy

a z blízkého keře utrhl krémový květ, který se právě začínal rozvíjet, „...můžeš si dát Guettardu Speciosu do vlasů." Natáhl se přes stůl a květ jí podal.

Maggie si k němu přivoněla. „Nádhera," rozplývala se. „Děkuju." Zasunula si květ do vlhkých vlasů a pak ještě dodala: „V Indii ho používají i na věnce a na zdobení vlasů."

Jack se usmál a napil se.

„Tys tu knihu četl, vid'?" uhodla. „Neříkala jsem ti nic, co už bys dávno nevěděl."

„To je pravda. Ale předtím tu se mnou nebyla žádná žena, které bych tu květinu mohl dát. Vypadáš nádherně," dodal. Maggie na něj vrhla pátravý pohled. Seděl v plátěné stoličce, oblečený jen v barevných kraťasech, takže se mohla dosyta vynadívat na jeho opálené, svalnaté tělo. Krom toho ji sledoval pohledem, který už moc dobře znala.

Pokaždé, když se na ni takhle zadíval, se jí rozbušilo srdce, naskákala jí husí kůže a někde hluboko v ní se rozhořel malý plamínek touhy. A moc dobře věděla, co bude následovat.

Bránit se tomu bylo marné, ale koneckonců ani neviděla důvod, proč by něco takového měla dělat. Věděla, že mu může důvěřovat. Nikdy ji do ničeho nenutil, jako by tušil, že ještě není připravená. A tak spolu strávili pět kouzelných dnů a postupně se sblížovali. A teď... teď možná přišla ta pravá chvíle, napadlo ji.

Maggie zvedla sklenku a zjistila, že se jí chvěje ruka. Jack se ani nepohnul. Jak by mu to měla dát najevo?

„Já vím, že podle tebe jsem zbrklá," začala nejistě, „a možná to je pravda, ale ne v tomhle. A nechci se vzdát zodpovědnosti za to, co dělám. Nikdy ti nebudu nic vyčítat."

Jack se na stoličce zavrtěl, ale neřekl ani slovo.

„Samozřejmě jen pokud to chceš taky," dodala a zničehonic pocítila trapnou rozpačitost - co když netuší, o čem mluvím? prolétlo jí hlavou.

„Maggie..." prudce se zvedl a chytl ji do náruče, „jasně že to chci taky," vyhrkl, „ale -"

„Díkybohu," vydechla. „Ještě nikdy jsem nic takového žádnému muži nenavrhl - nevádí ti to?" optala se s obavou. Pootech mu přelétl úsměv, ale oči měl vážné. „Jde jen o to, že některé věci se nedají vrátit." Jemně jí palcem přešel pootech.

„Já vím," přikývla. „Ale i tak to cítím stejně. A jestli tím chceš říct, že se nechceš ženit, možná se s tím budu snažit něco udělat, jak se znám, ale... to je budoucnost, a co se má stát, to se stane. Jen se ke mně teď neotáčej zády - to bych nesnesla."

Vpil se jí do očí. Leskly se neprolitými slzami jako utopené smaragdy, ale před jeho pohledem neuhnuly. Přesto se stále nemohl odhodlat.

Myslel na uplynulé dny a na to, jak pro něj bylo čím dál těžší ovládnout narůstající touhu. Na dny, během nichž se snažil přijít na to, proč to vlastně dělá. Na chvíle, kdy si říkal, že je to jen jedna dívka z mnoha a že ji může kdykoli opustit...

Ale teď když ji držel v náruči, začínal o tom pochybovat. Protože se chovala tak... jak to jen říct? Statečně? Ano, a čestně. A bylo načase si přiznat, že už si od Maggie Trentové nedokáže udržet odstup a už se dál nedokáže bránit pokušení.

„Otočit se k tobě zády," zopakoval a pustil ji, aby mohl vzít její tvář do dlaní. „To bych ani já nesnesl." A pak se k ní sklonil a políbil ji.

Maggie se k němu přitiskla a s touhou znásobenou úlevou mu polibky oplácela. Pak jí rozvázal uzel na sarongu a nechal ho sklouznout na zem. Brzy ho následoval i vrchní díl plavek.

Líbal ji na prsou, dráždil ji a vzrušoval a pak jí rukama zajel pod spodní díl plavek, chytl ji za boky a přitáhl ji k sobě.

Maggie se zachvěla rozkoší a stoupla si na špičky, aby ho mohla obejmout kolem krku.

Zvedl ji do náruče a odnesl dovnitř. Tam ji položil na postel a otevřel zásuvku nočního stolku.

„Nemusíš si dělat starosti," ozvala se ticho. „Beru prášky - kvůli drobnému gynekologickému problému, ale podle mého doktora jsem chráněná proti všem možnostem."

Jack se na ni podíval.

„Proto jsi měla jít tehdy k doktorovi?"

Maggie přikývla. „Není to nic vážného, ale občas je to docela otravné."

Lehl si vedle ní a dál už nemluvil, nebo, jak si Maggie omámeně pomyslela, nechal za sebe mluvit své ruce a rty. Hladil ji a laskal na místech, která nikdy nepovažovala za erotogenní

zóny a která se teď pod jeho dotyky probouzela k životu. Na šíji, jemné kůži na vnitřní straně paží, v dekoltu a na stehnech...

Okouzlovalo ji, jak Jack tají dech, když se k němu přitiskne a nohou mu vklouzne mezi stehna. Žasla nad jeho pevným, svalnatým tělem a toužebně vzdychla, když se jí vklínil mezi stehna.

„Jen doufám, že zažíváš to co já," vydechla, když k němu zdvihla boky a instinktivně jimi začala pohybovat. „Je to úžasné." Jack se tiše zasmál a dlouze ji políbil. „Mírně řečeno, mám pocit, že umřu. Připravená?"

„Ano!"

Vstoupil do ní a společně se nechali nést na vlně rozkoše, až se přes ně převalila v dechberoucím vyvrcholení.

Do reality se vraceli jen pomalu. Jejich těla byla zvlhlá potem a Maggie se k němu tiskla, jako by se topila a on byl jediná skála v moři.

„To... to bylo..." vydechla přerývaně, neschopná větu dokončit.

„Máš pravdu," přikývl a políbil ji na víčka. „Bylo to dokonalé." Podepřel si hlavu rukou. „Nebolelo to?"

Na rtech se jí zachvěl úsměv. „Vůbec ne. Díky tobě." Chvilí uvažoval. „Možná za to vděčíš gymnastice."

„Ne," odporovala mu, „vděčím za to jen tobě."

Zasmál se. „Dobře, nebudu se s tebou hádat. Ale jestli máš v plánu vrátit se dnes do hotelu, tak na to rychle zapomeň."

„Nic takového by mě ani nenapadlo," ujistila ho zasněně a přitulila se k němu.

Na chvíli usnuli. Potom vstali, osprchovali se a dali si lehkou večeři.

Jedli na verandě a sledovali při tom měsíc. Pak Jacka něco napadlo. „Mušelín," zauvažoval nahlas a sáhl po sarongu, který ještě stále ležel na podlaze verandy. „Není to podobné?"

Maggie zpozorněla. „Tohle je hedvábí, ale je vcelku jemné - možná by to mohlo fungovat."

Podíval se na keřík Guettardy Speciosy rostoucí u zábradlí verandy, nad kterým se v lehkém nočním vánku vznášela omamná vůně smetanově zbarvených květů. „Jak ho upevníme?"

„Co třeba pomocí kolíků na prádlo?" navrhla.

Jack přikývl a zmizel uvnitř. O chvíli později se objevil s kolíčky v ruce a opatrně jimi přichytil látku na listy keře.

„Ráno uvidíme," prohlásil, když připevňoval poslední kolíček. „A zatím," objal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě, „bychom mohli jít zpátky do postele, co myslíš?"

„To je dobrý nápad," zašeptala plaše.

Vážně se jí zadíval do očí. „Víš ale, co bude následovat, vid'?"

Navlhčila si rty. „Proto jsem s tím souhlasila," pípala.

„Možná si ale neuvědomuješ," pokračoval váhavě, „že si najednou připadám jako člověk, který dlouho hladověl a zničeonic se ocitl na hostině."

Objala ho kolem pasu a přivinula se k němu. „Tak na co čekáš?"

Jack tlumeně zavrčel a zvedl ji k sobě.

Tentokrát si ji vzal prudce a hladově, ale ona mu odpovídala se stejnou vášní a postupně ztrácela zábrany způsobené nezkušeností. S čím dál větší jistotou nalézala ta nejcitlivější místa na jeho těle a objevovala potěšení z téhle dosud nepoznané smyslné hry.

Druhý den ráno ji ale čekalo nepříjemné překvapení.

Celý život měla trápení se svým zažívacím systémem, který nesnášel přílišné vzrušení a kořeněné jídlo.

Probudila se celá zesláblá a roztřesená a brzy nato se jí udělalo špatně.

Jack byl zprvu rozhodnutý odvézt ji na nejbližší pohotovost, ale jakmile se jí na okamžik udělalo líp, vysvětlila mu, o co se jedná.

Ted' seděl u ní na posteli a s obavami ji sledoval. „Víš to jistě? Možná máš střevní chřipku."

„To ne, bylo mi takhle zle už mockrát. Stačí dostatek tekutin a dieta a za pár dní mi bude dobře."

Když viděla jeho pochybovačný výraz, snažila se ho uklidnit: „Vážně. Mám i léky, které nosím vždycky u sebe, ted' jsou ale v mém kufru v hotelu."

Jack se rychle rozhodl. „Dobrá. Myslíš, že bys mohla promluvit s recepčním hotelu a říct mu, že vyzvednu tvá zavazadla a auto?"

„Ano."

O několik hodin později už se začínala cítit líp a kromě toho zjistila, že Jack je dokonalý ošetřovatel.

Uložil ji do čistě povlečené postele a donesl jí z kufru čistou noční košili. Zatáhl žaluzie u postele. Připravil jí vitamínový nápoj a uvařil slepičí vývar. A počínal si co nejtěšěji, aby mohla spát.

Ve čtyři hodiny odpoledne už si Maggie znovu připadala jako člověk.

Jack jí donesl šálek černého čaje a sedl si k ní na postel.

„Snadno se nechám rozrušit," povzdychla si. „Podle mé matky je mi tak často špatně kvůli tomu."

Jack na ni vážně pohlédl. Pořád ještě byla pobledlá, ale oči už měla jasné a vlasy si teď stáhla zelenými gumičkami do dvou culíků.

„Možná je to moje chyba," usoudil.

„No," chabě se usmála, „možná jsi až moc dobrý kuchař."

Ušklíbl se.

„A co to ostatní?"

„Myslíš to, jak jsme se milovali?" Zhluboka se nadechla. „Toho bych nikdy nemohla litovat."

„Já taky ne, ale -"

„Bojíš se, že by se mi pokaždé mohlo udělat špatně? Neboj se, to se nestane," ubezpečila ho. „Poslední týdny pro mě byly," mávla rukou, „docela divoké. Dřív nebo později by to stejně nejspíš přišlo, ale teď už je mi mnohem líp."

Zavrtěl hlavou, jako by se snažil přijít tomu na kloub. „Ale - jsem trochu osamělá," dodala tiše, „v téhle ohromné posteli."

„Maggie -"

„Kdybys mě mohl jen obejmout, byla by to ta nejlepší věc, jaká se mi dnes stala."

Mlčky ji sledoval, až se začínala bát, že její prosbu odmítne. Pak se ale rozmyslel.

A když si k ní lehl a objal ji, spokojeně si povzdychla.

„Jak to vypadá s naším parfémem?" zeptala se ospale.

„Tvůj sarong voní nádherně, ale nemohl jsem ho vyždímat - nespadlo tu dost rosy."

Zahihňala se. „Možná se budeme muset odstěhovat do Indie."

Jack ji pohlídl po vlasech.

Ale přestože spolu spali v jedné posteli, nic se mezi nimi nestalo až do druhého dne, kdy mu mohla ukázat, že už je naprosto v pořádku.

Brzy už měli odjíždět, ale nakonec se rozhodli, že zůstanou ještě pár dní. Následujícího dne se ale jejich malý sen rozplynul.

Když si šli ráno zaplavat, Maggie ještě netušila, co je čeká.

„To je krása," pochvalovala si, když ji zvedl z vody. Položila mu natažené ruce na ramena a bradou se mu opřela o hlavu.

„Víš co?" Ochutnal nejdřív jednu bradavku a pak druhou. „Kdybychom se zrovna nepomilovali, hádej, co bychom dělali, jakmile bychom se vrátili? Jsi slaná," dodal.

Objala ho nohama a zaklonila se.

„To nemám tušení!" odvětila nevinně. Položila se na vodu a vlasy jí teď plavaly na hladině jako mořské řasy. „Ta voda je báječná."

„Vy jste dnes ráno báječná, slečno Trentová," vydechl. „A dobře naladěná."

Prohnula se a pak se k němu přitáhla. „Ani nevím, čím to je." Pak zvažněla a pohládila ho po širokých ramenou. „Jaký je mužský protějšek sirény?"

„Žádný není."

„Ale měl by být," prohlásila. „Protože ty jsi taková siréna. Cítím se díky tobě nádherně!"

Zahleděl se jí do očí, zelených jako moře, v němž plavali, a s řasami slepenými vodou, která jí stékala po sametové pleti.

A pak, s nepatrným úsměvem, jako by věděl něco, o čem ona nemá ani tušení, řekl: „Ani já jsem se už dlouho necítil tak dobře."

Maggie trvala na tom, že připraví snídani.

Společně se osprchovali a Maggie si oblékla džínovou sukni a zelenou halenku, která jí ladila s očima. Mokré vlasy si nechala rozpustěné a často si je teď při vaření odhrnovala za uši. Přichystala grilovanou slaninu s banánem, nakrájenými a osmaženými rajčaty, cibulí a toastem.

„Prosím," prohlásila pyšně, když jídlo přinesla na stolek na verandě. „Možná nejsem takový gurmán jako ty, ale tak zlé to taky není."

„Copak jsem něco řekl?“ bránil se.

Nakrčila nosík. „Neřekl, takže mě napadlo, žeš asi jednoduše usoudil, že jsem rozmazlená a jídlo mi vždycky uvařil někdo jiný,“ vysvětlila mu.

Zazubil se. „Napadlo mě to.“

„Tak teď už nad tím nemusíš dumat. Ve skutečnosti jsem docela dobrá hospodyňka.“ Vzala si příbor, pak se ale zarazila. „Nepřijel někdo?“

Natočil hlavu. „Nikoho nečekám.“

O chvíli později se ozvalo cvaknutí vrátek a po něm kroky na šterkové cestičce za domem.

„Je někdo doma?“ ozval se čísi hlas těsně před tím, než se pod schody objevila vysoká světlolasá žena. „Jacku! Jsem tak ráda, že jsem tě tu zastihla. Maisie mi řekla, že se tu zdržíš ještě pár dní, ale u tebe člověk nikdy neví!“

Maggie udiveně sledovala, jak Jack ztuhl. Zdálo se, jako by okamžik váhal, co by měl dělat. Pak se přinutil ke klidu a pomalu se zvedl. „Sylvie,“ pozdravil ji. „To je ale překvapení.“

Za chvíli už Sylvia stála před nimi na verandě. Byla tak krásná jako na fotografii, ale po smutku v její tváři nebyla ani památka a vesele teď vysvětlovala Jackovi, proč se sem vydala.

„Potřebovala jsem na chvíli vypadnout - trochu jsme si s mamkou vjely do vlasů. A tak jsem včera odletěla do Prosperine, půjčila si auto a před úsvitem jsem vyrazila, abych tě tu mohla překvapit.“ Pak si všimla Maggie a trochu zrozpačitěla. „Promiňte. Maisie se nezmínila...“

„Nehloupni, Syl,“ ozval se Jack. „Vždyť víš, že tě vždycky rád vidím. Tohle je Maggie.“

Maggie se postavila a podala Sylvii ruku. „Maggie Trentová. Těší mě.“

Sylvia zalapala po dechu, jako by ji něco dokonale zaskočilo, a zdálo se, že si Maggiiny ruky vůbec nevšimla. „Vy nejste - Margaret Leila Trentová, nebo ano?“

„Ale ano!“ Maggie jí věnovala zářivý úsměv. „Netuším, jak to víte, ale jsem to já.“

„Jacku,“ pronesla Sylvia bezvýrazně, „to přece nemůže být pravda. Kdyby...“ viditelně polkla, „...kdyby se to dozvěděl, tak tě zabije...“

„Kdo?“ zeptala se Maggie nechápavě.

„Váš otec," zašeptala Sylvia. Pak si zakryla ústa rukou, otočila se a seběhla ze schodů.

„Zůstaň tady, Maggie," nařídil jí Jack. „Vrátím se co nejdřív."
A s tím odeběhl za Sylvií.

PÁTÁ KAPITOLA

Trvalo celou hodinu, než se vrátil, a pro Maggie to byla hodina plná napětí a nervozity.

Sklidila ze stolu nedojedenou snídani a umyla nádobí, ale postupně se jí zmocňovala zlá předtucha, takže se nedokázala soustředit a všechno jí padalo z rukou.

Pokud věděla, Jack se s jejím otcem nikdy nesetkal. Tak o co by mohlo jít? Vzpomněla si na něco, co jí řekl ten den, kdy za ním sem přišla. Něco o tom, jak se muži špatně vyrovnávají s křivdou.

Její otec měl pověst arogantního, panovačného člověka a nemilosrdného obchodníka, a tak předtím jednoduše usoudila, že to jsou vlastnosti, které se Jacku McKinnonovi přičítají...

A pak si připomněla, jak se jí po oné příhodě v domku vyhýbal, jak s ní už nechtěl mít nic společného. Tehdy přemýšlela, co mu mohla provést.

Když se konečně vrátil, Maggie seděla nad šálkem kávy, ale byla tak nervózní, že se neudržela a okamžitě vyhrkla: „Co se děje? Jak je tvé sestře? Kde je?“

Na stolku stála konvice s dalším šálkem. Jack si nalil kávu. Tvářil se přitom tak ponuře, že se začínala děsit.

„Zatím se ubytovala v hotelu. Maggie, věř mi..." přitáhl si židli a těžce do ní klesl, „...raději bych - vylezl na

Mount Everest - než abych ti teď musel tohle říct, ale jelikož jsi tady a už se to stalo, žádnou jinou možnost asi nemám."

„Ne, to nemáš," souhlasila. „Jak je vidět, tak znáš mého otce!"

„Moc dobře ne," opáčil vážně. „Ale Sylvia ho zná, nebo ho znávala. Měli spolu poměr -" Zmlkl, když údivem zalapala po dechu.

„Stává se to," řekl.

„No... to ano." Odmlčela se a křečovitě sepjala ruce. „A mí rodiče nebyli - někdy se zdá, že nemají moc šťastné manželství, ale pořád jsou spolu, takže -" Zarazila se a vrhla na něj žalostný pohled.

„Tvůj otec zoufale toužil mít syna a tvá matka už další děti mít nemohla."

Ale jistě, napadlo Maggii. Vždyť když prohlásila, že měla raději být chlapec, babička jí varovala: To nech raději spát. Tvou matku napadlo totéž a... Ale Leila Trentová tu větu nikdy nedokončila.

Maggie překvapeně zamrkala. Všechno do sebe zčistajasna zapadlo. Rostoucí napětí mezi jejími rodiči, matčina sklíčenost, pečlivě skrývaná, aby nezasáhla dospívající dceru. Maggie si najednou vzpomněla na spoustu drobných náznaků, které samy o sobě vypadaly tak nevinně. .. Jak jen mohla být tak slepá?

Těžce polkla. „Pokračuj."

„Tvůj otec se setkal se Sylvíí před šesti lety. Zamilovali se do sebe - alespoň Sylvia mě o tom ujišťovala. Pravda je..." stiskl rty a nepřítomně se zahleděl na třpytivé moře, „...že mu úplně propadla, přestože věděla, že je ženatý."

„Navrhl... navrhl jí, že mou matku opustí a vezme si ji?"

„Nechal ji tomu věřit. Pak se ale všechno změnilo."

Otočil se k ní. „Sylvia se dlouho potýkala s gynekologickými problémy a výsledkem bylo, že sama už nemohla mít děti. A když to tvůj otec zjistil, jeho vztah k ní se o poznání změnil. O manželství už nepadla ani zmínka." Maggie pobledla.

„Asi bych ti měl říct něco o mně a Sylvii. Oba jsme adoptovaní - nikdy to nebylo žádné tajemství -, takže jsme k sobě měli blíž než většina sourozenců. Starali jsme se jeden o druhého a někdy se skoro zdálo, že jsme propojení jako dvojčata. Takže jsem přesně věděl, co všechno si Sylvia s tvým otcem prožila. A

taky jsem věděl, že je až moc láskyplná a výjimečná, než aby byla jen něčí milenka."

„A ona s tím souhlasila?" ptala se Maggie.

Pokřivil rameny. „To je dobrá otázka. Chceš vědět, jestli jsem mezi ně vtrhl a dal všechno do pořádku, jak jsem uznal za vhodné?"

„A udělal jsi to?"

„Ne. Viděl jsem, že tvůj otec je do ní blázen. Sylvia se pokusila vztah ukončit, ale on o tom nechtěl ani slyšet. A tak nakonec přišla za mnou a prosila mě o pomoc. Řekla mi, že už asi nikdy nebude nikoho milovat tak jako jeho, ale tolik ji trápilo, že mu nemůže dát syna, že od něj musela pryč. Tvá matka si nejspíš připadala stejně."

„Ty... ty jsi za ním šel?" odvážila se zeptat.

Nevesele se usmál. „Ano."

„A jak jsi ho přesvědčil?"

Vrhl na ni nešťastný pohled. „Pohrozil jsem mu, že o všem povím jeho manželce a tehdy sedmnáctileté dceři. Možná si to neuvědomuješ, Maggie, ale i přes všechny své chyby a touhu po synovi tě má moc rád. Často o tobě před Sylvií mluvil a je na tebe moc hrdý."

Maggii se po tváři skutálely slzy. „To jsem nevěděla," šeptla.

Zvedla se a popošla k zábradlí verandy. „To je tak smutné!"

Otřela si tváře. „Jsem si jistá, že matka ho pořád miluje. A Sylvia..." Otočila se na něj s tázavým pohledem.

„Sylvia si prošla peklem."

Maggie se ušklíbla. „A on s tím tak snadno souhlasil?"

Jack zkřížil ruce na prsou. „Ano, ale tím to neskončilo. Od té doby jsme na ostří nože."

Maggie vykulila oči. „Jak to?"

„Pokusil se zničit mou firmu." Zlověstně se usmál. „Ale tahle hra je pro dva, jak se už několikrát ke své škodě přesvědčil."

Maggie se znovu posadila a schovala tvář do dlaní. „To je strašné." Ztěžka polkla. Pak k němu vzhledla. „Ale ovšem. To vysvětluje tu pomstychtivost."

Nepopíral to. Dlouho mlčel a Maggie tajila dech v očekávání toho, co ještě přijde.

„Napadlo mě to," přiznal nakonec s provinilým ušklíbnutím. „Víckrát. A právě proto, Maggie," dodal pomalu, „jsem tě od sebe odehnal, nebo jsem se o to aspoň pokoušel."

Kousla se do rtu. „Mohl jsi mi to říct mnohem dřív."

„Dost na tom, že jsem ti to musel říct teď." Pokrčil rameny. „Ale pomsta se nakonec nekonala." Rty mu zkrivil úšklebek. „Jablko možná nepadá daleko od stromu, ale ty jsi milá a báječná a..." odmlčel se, „...a já jsem ti nedokázal odolat, byť jsem zatraceně dobře věděl, že bych měl."

„Nedala jsem ti na výběr," prohlásila statečně a pak rozpačitě zmlkla.

Jack dopil kávu a pomalu se opřel. „Možná si myslíš, že je to tvoje zodpovědnost," řekl nakonec, „ale tak to není. Je na mně, abych všechno napravil. Vrat' se ke své rodině, Maggie, jinak nebudeš vědět, na kterou stranu se postavit," dodal tiše.

„Já... můj otec..." Nedokázala tu větu dokončit, slova jí vázla v hrdle.

„V jistém smyslu jsem stejně špatný jako on," prohlásil. „Mít syna pro něj hodně znamenalo, a měl k tomu dobrý důvod. Jeho společnost je známá a má svou historii. A krize středního věku může potkat i ty nejlepší muže. A Sylvia je úžasná. On -"

„Přestaň," zaprosila Maggie. „Nemusíš ho omlouvat jen kvůli mně. Navíc je jasné, že to nemyslíš vážně. Skutečně jsi na něj změnil názor?"

Věnoval jí bezvýrazný pohled. Pak zavrtěl hlavou.

„Jde o to, že," ukázala na moře, v němž se předtím koupali, „ještě před pár hodinami jsme... byli jsme..." Do očí jí znovu stoupily slzy.

„Ani nevíš, jak je to pro mě těžké, Maggie," vyhrkl, „ale jednoho dne mi budeš vděčná. Dokážeš si představit, že bys musela vysvětlovat své matce, proč mě tvůj otec tak nenávidí?"

Maggie ztuhla. „Možná to celou dobu věděla, ale rozhodla se s tím vyrovnat," zašeptala s nadějí.

Zavrtěl hlavou. „Podle toho, jak ho mé hrozby vyděsily, jsem viděl, že o tom ani jedna z vás neví."

Maggii opouštěla naděje. „A co kdyby se tu Sylvia neobjevila? Co kdyby se o mně nedozvěděla?"

Rukou si pročísl vlasy a pak si povzdychl. „Než by to zjistila, snad bych se vzpamatoval."

„To... to co se mezi námi stalo... znamenalo to pro tebe vůbec něco, Jacku?"

Bezvládně položila ruce na stůl a on se natáhl a jemně ji chytl. „Ano, znamenalo, ale já pro tebe nejsem ten pravý."

„Proč ne? Tohle přece není všechno."

„Nejde to oddělovat, Maggie." Zaváhal, pak pokrčil rameny.

„Rodinný život jednoduše není pro mě."

„Jsi samotář?"

S nepřítomným výrazem se zahleděl do prázdna. „Nikdy jsem neměl moc na výběr. Ale..." odmlčel se a znovu se zadíval na ni, „... pro toho pravého," zdůraznil, „budeš skvělá manželka. Sice jsi pěkné číslo a ráda zamykáš lidi v domech, ale -"

Ucukla rukou a prudce vstala. Prsty si otřela tváře, a přestože jí slzy už oschly, srdce jí pukalo a všechna naděje ji opouštěla.

Pokud si ji po všem, co se mezi nimi stalo, dokázal byt' jen představit s jiným mužem, nezbývalo jí než se smířit s tím, že k ní necítí nic hlubšího.

Možná ji měl rád, ale ne tak jako ona jeho. Protože Maggie už věděla, že se do něj zamilovala. Cítila nezměrnou bolest při myšlence, že od něj bude muset odejít, a mučila ji představa, že Jack bude s jinou ženou...

Ne, musela věřit, že pro něj opravdu neznamená to co on pro ni, a věděla, že kdyby v jejich vztahu pokračovala, skutečně by se potácela mezi ním a svou rodinou.

A vzpomněla si, na čem se na začátku dohodli - že za své jednání ponese plnou zodpovědnost a nebudou si nic vyčítat. Ale jak by se těch srdnatých slov mohla teď držet?

Rozechvěle se nadechla. „Jak se to říká? Životem se člověk učí."

Trpce se usmála. „Už půjdu," dodala prostě. Jack se zvedl a pátravě se na ni zadíval. „Budeš v pořádku?"

Věnovala mu ironický pohled. „Podívej, já vím -"

„Že to bude chtít čas?" doplnila za něj. „Jistě." Narovнала se a odhodlaně vystrčila bradu. „Ale koneckonců jsem Trentová," dodala hořce.

„Maggie," vydechl zoufale, „takhle jsem to nemyslel. Už dávno jsem tě přestal srovnávat s tvým otcem."

„To bys ale možná měl, Jacku. No, nemusíš si dělat starosti, ani v jednom ohledu. Beru prášky a teď už si dávám pozor na to, co jím. Myslím, že budu v pořádku.“

Zarazila se a vzhledla k němu. „Ale musím to udělat rychle,“ špitla sotva slyšitelně, stoupla si na špičky a lehce ho políbila. „Byl jsi... byl jsi vším, po čem by žena mohla toužit. Opatruj se.“ A s těmi slovy se otočila a vešla dovnitř. Jack se pohnul, pak se ale zastavil.

Během pěti minut si sbalila věci a on jí tašku odnesl do auta.

Rozloučili se skoro jako dva staří přátelé. Když odjížděla, dokonce mu zamávala. A sotva ujela několik kilometrů, přemohly ji smutek a bezmoc a ona zastavila a rozplakala se. Jak jen to mohlo takhle skončit?

Maggie se na několik dní vrátila domů, přestože si nebyla jistá, co vlastně cítí ke svému otci. Zjistila ale, že něco se změnilo.

Poznala to podle matčina hlasu, když jí volala, že už se vrátila. Snad se jí to jen zdálo, ale když jí Belle navrhla, aby se celá rodina sešla na farmě, zněla mnohem veseleji a živěji než kdy předtím. Ale skutečnost, že její otec je doma, ji mátl.

Dokáže před ním nedat najevo, jak moc se jí příčí jeho jednání a trápení, které způsobil Sylvii McKinnonové? Existuje nějaký způsob, jak by mohla usmířit Davida Trenta a Jacka McKinnona, aby se už nemusela dál mučit? A podaří se jí skrýt svůj smutek a beznaděj před matkou?

Nakonec v ní zvítězila touha získat odpovědi na všechny otázky, a tak se rozhodla posledních několik dnů dovolené strávit v Kingaroy, na rozsáhlé usedlosti, která byla rodinným sídlem dynastie Trentů. Byla stará více než sto let, ale v poslední době prošla náročnou přestavbou.

Jak brzy zjistila, starosti si dělala zbytečně. Rodiče k sobě nějakým zázrakem znovu našli cestu. Znovu byli zamilovaní, a jak se zdálo, žili jen jeden pro druhého.

Maggie tomu nemohla uvěřit. Co se mohlo stát?

Pozorně je sledovala, obzvlášť otce. Bylo mu už skoro padesát a vlasy mu už trochu prokvetly, přesto pořád vypadal přitažlivě - Maggie se už nedivila, že Sylvii před šesti lety tak okouzlit, přestože byl o dvacet let starší než ona. A když chtěl, dokázal být

neuvěřitelně milý. Byl energický a zábavný - vlastně naprosto okouzlující, dokud jste nenarazili na onu druhou stránku jeho povahy, která z něj činila panovačného, arogantního muže, s nímž se za ta léta tak často nepohodla.

Ke svému překvapení ale zjistila, že Jackovo odhalení v ní neprobudilo nenávist, byť s otcem nikdy nevycházela.

Bylo to proto, že dokázal její matku znovu učinit šťastnou?

Nebo si jen Maggie uvědomila, že nic není černobílé? Vždyť Sylvia přece od samého začátku věděla, že David Trent je ženatý, a měla si rozmyslet, jestli bude ničit něčí manželství.

Nebo za to mohla Jackova zmínka o tom, s jakou hrdostí o ní otec před Sylvií mluvil?

Maggie si nebyla jistá, co si o tom všem myslet. Co kdyby otci řekla o Jackovi a pokusila se je usmířit? Možná by to mohlo vyjít, když byl teď tak dobře naladěný.

Něco jí v tom ale bránilo. Jak si mohla být jistá, že by s ní Jack McKinnon chtěl žít? Nikdy jí nic takového neřekl. A sama neměla tušení, co k němu vlastně cítí.

Když Maggie odjížděla, matka na chvíli vystřízlivěla. „Zlatíčko, jsi v pořádku?“ zeptala se jí s obavou, když ji vyprovázela k autu.

„Celou dobu jsi tak zamlklá.“

„Je mi dobře.“ Maggie neurčitě mávla kolem sebe, na modré nebe a prašné výběhy pro koně a rychle změnila téma. „Všechno se tu tak změnilo.“ Otočila se k matce a objala ji. „Ale jsem za tebe moc šťastná, mami. Vypadáš nádherně.“

Belle se jí v náruči zachvěla. „To je to tak vidět?“

„Na první pohled,“ ujistila ji Maggie vřele. Pak matku pustila a nastoupila do auta. „Opatrujte se,“ dodala ještě a pak matce zamávala a odjela.

Vrátila se do práce.

Měsíc po návratu z mysu Gloucester navštívila svého doktora a nevěřící mu řekla: „Říkal jste mi, že se mi nic nemůže stát!“

„Posaďte se, Maggie,“ vybídl ji. „Co tím máte na mysli?“

„Jsem těhotná! Nic jiného to být nemůže, a přitom jsem celou dobu brala prášky.“

Doktor chvíli uvažoval a pak řekl: „Jsou to prášky s nízkou dávkou. Může se stát, že selžou, jak jsem vás jistě upozornil - v

té době jsme je navíc nevybírali jako ochranu, ale spíš jako pomoc na vaše potíže. Bylo vám zase špatně?"

Maggie zavřela oči a napadlo ji, že by mu mohla vysvětlit, jak se bezhlavě zamilovala, jak se za mužem svého srdce vydala a přesvědčila ho, aby se s ní pomiloval myslela na to neustále a vyčítala si, jak mohla být tak naivní.

„Například od žaludku?" dodal doktor.

Maggie prudce otevřela oči.

„Říkal jsem vám, že při žaludečních potížích nemusejí fungovat," řekl mírně.

Maggie si zakryla ústa rukou. „Na to jsem úplně zapoměla. Nechala jsem se tak unést, že jsem si na to ani nevzpomněla," přiznala. „Bože, byla jsem tak hloupá!"

„Povězte mi o všem," pobídl ji.

O půl hodiny později už jela domů, nebyla ale o nic klidnější.

Doktor s ní probral všechny možnosti. Mohla jít na potrat, ale už jen myšlenka na něco takového se jí zdála nesnesitelná. A kdyby ho nepodstoupila, otec dítěťátka měl právo o něm vědět. Krom toho žádné dítě by nemělo vyrůstat úplně bez otce, byť by spolu rodiče nemohli žít. A v takovém případě by měla vyhledat podporu své rodiny.

„Kdybys to jen věděl, Jacku," říkala si pro sebe, když odemykala vchodové dveře. „Kdybys to jen věděl! Na druhé straně, potrat nepřichází v úvahu, takže..."

O tři týdny později se stále ještě potýkala s těžkým rozhodováním, když do něj zasáhl osud.

Nemovitost, kterou to celé začalo, byla oficiálně na prodej. Na inzeráty odpověděla celá řada zájemců - žádný z nich nicméně nezastupoval společnost Jacka McKinnona.

Maggie byla ráda, že už nemá prodej na starosti. Vyřizovala sice původní poptávku majitelů, takže tahle zakázka byla vlastně její. Jinými slovy, i kdyby dům nakonec prodal někdo jiný z týmu, stále by měla nárok na část provize, takového práva se ale nepřímo vzdala ve chvíli, kdy na čtyři týdny odjela pryč.

Pak ale přišel den, kdy do kanceláře zavolala žena, která si pozemek chtěla prohlédnout, a kromě Maggie neměl nikdo jiný

čas. Nejráději by se tomu vyhnula, ale vzhledem ke své dlouhé nepřítomnosti věděla, že by to měla udělat.

Domluvily se, že se setkají ve čtyři hodiny na místě, a Maggie si poznamenala její jméno - slečna Mary Kellyová.

Když zastavila u domu za modrým BMW, Maggie si pomyslela, že není tak krásné počasí, jako když se tu tehdy poprvé setkala s Jackem. Po nebi se honily tmavé mraky a hrozilo, že se každou chvíli spustí liják, pozemku to ale na kráse ubrat nemohlo.

Vystoupila a šla se pozdravit se slečnou Kellyovou, elegantně oblečenou ženou kolem čtyřicítky, z níž vyzařovala inteligence a rozhodnost.

Když začaly s prohlídkou, Maggie se jí zeptala: „Chcete tu žít, Mary?”

„Ne. Jeden - přítel mě poprosil, abych se sem jela podívat. Další názor se nikdy neztratí, co myslíte?”

Maggie souhlasila, ale zničehonic si uvědomila, že se necítí moc dobře. Snažila se na to nemyslet. Zavzpomínala na vylepšení domu, která ji původně napadala, rozplývala se nad říčkou, jež pozemkem protékala, a zrovna se chystala navrhnout prohlídku domu, když ji přemohla nevolnost a musela odeběhnout k nedaleké skupince stromů, kde ze sebe dostala oběd i odpolední čaj.

Mary jí s obavou přispěchala na pomoc. Namočila svou šálu v říčce, vyždímala ji a nabídla ji Maggii, aby si s ní mohla otřít tváře a ruce.

„Děkuju vám,” vydechla Maggie a vděčně si chladivou látku přitiskla na tváře.

„Snědla jste něco špatného?” ptala se Mary.

„Ne.” Maggie zavrtěla hlavou, a možná proto, že o děťátku ještě neřekla nikomu jinému než doktorovi, z ní teď zničehonic všechno vypadlo. „Jsem těhotná a tohle je prý něco jako ranní nevolnost, jenomže odpoledne.” Nešťastně se pousmála.

„Vy chuděrko,” politovala ji Mary a svrátila obočí.

„Zas tak zlé to není. Jen mě to občas... zastihne nevhod. Tumaté.” Pečlivě šálu vymáchala a vrátila ji Mary. „Moc vám děkuju. Mimochodem, v kanceláři o tom ještě nikdo neví, takže -
”

„Neřeknu jim to," slíbila jí Mary. „Jste si jistá, že už je vám dobře?"

„Je mi skvěle! Chcete si teď prohlédnout dům?"

„Ne, děkuju, už jsem viděla dost. No..." Mary zaváhala, jako by ji ještě něco napadlo, pak se zeptala: „Je o tenhle pozemek velký zájem?"

„Myslím že ano, i když ještě není stanovená cena."

„Myslíte, že majitelé budou chtít smlouvat?"

„To nevím. Původně jsem tenhle prodej měla na starosti, ale teď už za něj zodpovídá Mike Davies, ten sem ale dnes odpoledne nemohl přijít. Co kdybych mu řekla, aby vám zavolal?"

„To by bylo skvělé, Maggie. A vy na sebe dávejte pozor. Ve kterém jste měsíci?"

„Ve druhém." Maggie jí podala ruku. „Ráda jsem vás poznala, Mary."

Rozloučily se a Maggie se pomalu vydala na cestu domů. Přestože do domu nešly, návštěva pozemku v ní vyvolala spoustu vzpomínek a oživila smutek, který za tu dobu už otupěl.

Také věděla, že brzy bude muset dospět k rozhodnutí - poslechnout radu doktora, nebo si děťátko nechat a se vším si poradit sama.

Pravda ale byla taková, že myšlenka na miminko byla to jediné, co ji alespoň trochu uklidňovalo. Stejně jako představa, že by mohlo zaplnit mezeru v jejím životě, kterou vytvořil Jack McKinnon.

Doma se osprchovala a převlékla do pohodlných bavlněných kalhot a dlouhé bílé košile. Venku se mezitím spustil déšť a v těžkých provazech dopadal na střechy a ulice.

Připravila si lehkou večeři, která sestávala z toastu se sýrem a salátu. Právě se do ní chtěla pustit, když se ozval zvonek.

Udiveně vykulila oči, když otevřela dveře a před nimi stál Jack.

„Jacku!" vydechla.

„Ano, jsem to já," odtušil suše. „Pusť mě dovnitř, Maggie. Tady je mokro."

„Jasně." Ustoupila, aby mohl projít. „Ale co tu děláš?"

„Přišel jsem se na tebe podívat," odpověděl stručně. „Brr... Nejenže je pěkně mokro, ale ve vzduchu už je cítit zima."

„Pojď do obývacího. Tam je tepleji."

Šel za ní, přelétl obývací pokoj pohledem a zarazil se u konferenčního stolu, na němž stál talířek s její večeří.

Pak si ji prohlédl od hlavy k patě.

„Jak se máš?" vyhrkl.

Maggie ukryla ruce za záda a křečovitě je stiskla, aby se netřásl. Nic se na něm nezměnilo, byť ho ještě nikdy neviděla tak elegantně oblečeného, v tmavošedém obleku doplněném světle šedou košilí a lahvově zelenou kravatou.

Ale ani tak uhlazené oblečení nedokázalo zakrýt jeho dokonalou postavu. Světlé vlasy měl kratší a upravenější a pořád byl ještě trochu opálený. V duchu si ho představila v kraťasech na palubě Shiralee...

Z jeho šedých očí nedokázala nic vyčíst. Proč přišel? Aby jí řekl: Udělal jsem chybu, Maggie. Nemůžu bez tebe žít...?

„Maggie?"

„Mám se skvěle," odvětila rozechvěle. „Posaď se. Nedáš si něco?"

„Ne, díky. Nenech si vystydnout večeři."

„Už nemám hlad." Posadila se a talířek odstrčila stranou.

Jack si sedl naproti ní a pátravě si ji prohlížel. Pak řekl tiše: „Něco nového?"

Maggie najednou nevěděla, co by měla říct. Na co se mě to ptá? Říkala si. Jak by se mohlo stát něco nového? To on mě přece poslal pryč... „Ne," odpověděla nejistě.

Z nějakého důvodu se zamračil. „Víš, už jsem se víceméně rozhodl, že koupím ten pozemek."

Maggie zamrkala. „Ten...?"

„Ten s přístřeškem, ve kterém si někdo ukrýl ukradené auto a motorku. Ve kterém jsi nás zamkla," popíchl ji. Maggie zrudla.

„Ale rozhodl jsem se, že poprosím o další názor," pokračoval, „od někoho, komu důvěřuju."

„Další názor," zopakovala, protože si vzpomněla, kde ta slova dnes už slyšela.

„Ano," přitakal. „Myslím, že o Maisii jsem ti už říkal. Je to má pravá ruka. Velmi na ni spoléhám."

Maggie nevěřicně zavrtěla hlavou. „Ale v McKinnonově společnosti žádná Maisie nepracuje, vím to," vyhrkla a ruměnec ve tvářích jí ještě ztmavl. „Chci říct -"

„Protože jí nikdo jiný než já Maisie neříká. Ve skutečnosti..." odmlčel se a jejich pohledy se střetly, „...se jmenuje Mary Kellyová."

Maggie ztuhla. „Ona... ona ti to řekla?" vydechla.

„Ano."

„Ale to není fér! Nevěděla jsem, kdo to je. Nikdy bych -" Zarazila se.

„Nikdy bys jí neřekla, že jsi těhotná? A co mně? Hádám, že ani to jsi neměla v plánu."

Maggie se prudce zvedla a rychle začala přecházet po místnosti. A to jsem si myslela, že mi chce říct, jak beze mě nemůže žít.

Pak se k němu otočila s nevěřicným výrazem ve tváři. „Jak mohla vědět, že je to tvoje dítě?"

„Nevěděla to. Ale tehdy jsem jí řekl, co se v přístřešku stalo, aby byla připravená na možné problémy, až budu pryč. A když se dnes odpoledne vrátila se zprávou, řekla mi, že jsi ji prováděla ty - a taky všechno ostatní."

Zavládlo mezi nimi ticho, než dodal: „Bylo na mně, abych si dal dvě a dvě dohromady - i když i Maisie umí číst mezi řádky."

Maggie se těžce posadila. „Když jsem ti řekla, že se nic nového nestalo, asi jsem ještě byla v šoku z toho, že tě znovu vidím. Vůbec mi to nemyslelo."

„Dobře, to беру. A co před těmi dvěma měsíci?"

Maggie si rukama přejela po tváři, pak propletla prsty a vyhrkla: „Nevěděla jsem, co mám dělat!"

„Jak se to stalo?" ptal se vážně. „Byla sis tak jistá, že jsi chráněná. Řekla jsi mi, že bereš prášky."

„Brala jsem je," opáčila chabě a pak mu vysvětlila, co se nejspíš přihodilo.

„Vědí na tví rodiče?"

„Ne."

Jack z ní nespouštěl zrak. Všímal si lehkých stínů pod jejíma očima, útlé postavy pod dlouhou košilí a tenkými kalhotami. Zatím vypadala pořád stejně, alespoň se to zdálo. Ale zničehonic

si uvědomil, že už teď působí mnohem křehčeji, mnohem zranitelněji.

„Máme jedinou možnost," prohlásil nakonec. „Čím dříve se vezmeme, tím lip."

ŠESTÁ KAPITOLA

Maggii jen pomalu docházelo, co jí Jack právě navrhl. Mechanicky zvedla ruku a vytáhla ze salátu proužek mrkve.

Pak na něj upřela nechápavý pohled, s mrkví v ruce a s otevřenými ústy.

Jack se pousmál. „To je zajímavá reakce. Vůbec nevím, co si o ní mám myslet.“

Zavřela oči. „To proto, že vůbec nevím, jak bych se měla teď cítit.“ Znovu na něj pohlédla. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Ale ano, můžu.“

„Ale vždyť ty se nechceš ženit, nebo ano? Jestli to ovšem nebyla jen výmluva. V tom případě by to bylo ještě horší, protože by to znamenalo, že sis nechtěl vzít jen mě!“

„Sněž tu mrkev, Maggie, nebo ji polož,“ řekl netrpělivě.

Chvilí na něj beze slova zírala, pak mrkev položila zpět na talíř. Možná ji před chvílí šokoval, možná neměla tušení, co vlastně cítí - a to, jak si teď uvědomila, patrně trvalo celé ty dva měsíce - ale právě teď se to změnilo.

Teď už věděla, jak hluboce ji ranil. Jistě, do velké míry si za to mohla sama, ale to ještě neznamenalo, že mo

hl zneužívat její bezbrannosti a chtít po ní, aby si ho vzala jen kvůli jejich děťátku.

„Je to moje chyba," řekla mu. „Musím si s tím poradit sama."

V očích mu zlostně zajiskřilo. „Nezkoušej na mě tu svou trentovskou hrdost, Maggie," varoval ji. „Pokud si myslíš, že tě nechám jen tak odejít s mým dítětem, tak se pleteš."

S údivem si uvědomila, co se jí snaží říct, ale bylo v tom ještě něco víc.

Naprázdno polkla. „Podívej, já vím, že jsi adoptovaný, takže to pro tebe musí být těžké, ale já bych ti nikdy nebránila, aby ses vídal se svým dítětem -"

„A myslíš si, že jsi dost silná na to, aby sis uhájila své před svým otcem, když bude mít jiný názor? Já ne. Takže na to budeme dva, ať už se ti to líbí, nebo ne."

Nervózně se zvedla. „Nejde o to, jestli se mi to líbí, nebo ne! Nevezmu si tě jen kvůli dítěti!"

„Nezáleží to jen na tobě. Tvůj otec by mi to neodpustil. Řekl bych, že bude raději, když se jeho jediná dcera provdá, než aby z ní byla svobodná matka."

Maggie si zničehonic uvědomila, že je možná v sázce její duševní zdraví a tím pádem i zdraví děťátka, pokud se nechá zatahnout do sporů mezi těmihle dvěma arogantními muži.

Položila si ruce na ploché břicho, pomyslela na život, který se v ní rodí, a zhluboka se nadechla. Pak sáhla po telefonu položeném na konferenčním stolku, a vytočila číslo usedlosti v Kingaroy, kde její rodiče ještě trávili dovolenou.

„Tati?" ozvala se, když její otec telefon zvedl. „Tady Maggie. Mohl bys mě, prosím, vyslechnout? Musím ti něco říct. Zapletla jsem se s mužem, kterého nenávidíš.

Ano, je to Jack McKinnon. Víím o všem, co se mezi vámi stalo, ale nemusíš se bát, matka se to nikdy nedozví. Bohužel -"

Odmlčela se a chvíli poslouchala, pak pokračovala: „Tati, prosím, jestli mě máš rád, tak mě jen vyslechni. To já jsem za ním šla. Bohužel jsem teď těhotná, ale i to je moje chyba. Jack si myslí, že bychom se měli vzít, i když náš vztah skončil ještě předtím, než jsem to zjistila. Ale i když mi nesmírně záleží na tom, aby mému dítěti nic nechybělo, myslím, že manželství bez lásky -"

Znovu se zarazila a poslouchala. Pak řekla: „Ne, tati, to neudělám. Cením si tvé starosti, ale byla bych ráda, kdybyste tohle oba pochopili - ani jeden z vás mě k tomu nepřinutí. A jestli budete pokračovat v tom nesmyslném sporu a," vrhla významný pohled na Jacka, „budete mi ztrpčovat život, odejdu a ani jeden z vás mě už neuvidí."

Odmělčela se, ale nespouštěla oči z Jacka. Pak uhnula pohledem a řekla do telefonu: „Mrzí mě to, tati, vím, že to pro tebe musí být šok. Prosím, snaž se to matce říct jemně. Oba vás mám ráda, ale myslela jsem vážně všechno, co jsem ti řekla." Pak se s otcem rozloučila a telefon položila.

„Kdo říkal, že by to bylo manželství bez lásky?" zajímalo Jacka.

„Jacku," unaveně si zakryla tvář rukama, „nikdy jsi mi ani nenaznačil, že by to mohlo být jinak -."

„Protože jsem se k tobě nevrhl a nevzal tě do náruče?" zeptal se. „Tvůj otec není jediný, kdo je dnes v šoku."

Klouby prstů si přejela po bradě. „Já vím. Je mi to líto." Bezmocně pokrčila rameny.

„Abych se přiznal, představa, že budu mít dítě, na mě zapůsobila docela nečekaně."

„Na mě taky," přiznala. „Chci říct, že by to mohlo být docela zajímavé dítě." Po rtech jí přelétl nepatrný úsměv.

„Ať tak či tak, měli bychom díky němu hodně společného."

Jeho slova visela ve vzduchu, Maggie ale byla příliš vyčerpaná a ztrápená, než aby se dál dohadovala. A tak na něj jen mlčky hleděla, s tmavnoucími kruhy pod očima a pobledlými tvářemi.

Jack se zamračil, pak se zvedl a popošel k ní. Vzal ji za ruce a vytáhl ji k sobě.

„Maggie, ty jsi neuvěřitelně statečná a silná, ale nemusíš na to být sama. Ne," zarazil ji, když otevřela pusu, „nic neříkej. Ale pamatuj, že mi na tobě záleží stejně jako na dítěti. Mysli na to, ale taky se pořádně vyspi." Ušklíbl se. „Možná nebylo moc moudré říct všechno otcí, ale alespoň se pročistil vzduch." Jemně ji políbil. „Už půjdu. A mimochodem, nezapomeň jíst. Teď je to důležité."

Maggie ho vyprovodila pohledem, pak se zhluboka nadechla a zavřela oči. Jeho polibek jí přenesl zpět na mys Gloucester a ke chvilím, které strávila v jeho náruči a v jeho posteli.

„Měla jsem tě ráda, Jacku McKinnone, ale nevěřím, že ty mě někdy budeš milovat. Protože nebýt osudu, nikdy by ses ke mně nevrátil," povzdychla si.

Ale navzdory smutku, který cítila, si šla lehnout a po dlouhé době se jí podařilo rychle usnout. A nerušeně spala až do časného rána, kdy se před jejím dveřmi objevili její rodiče.

V příštích dnech pokračovala Maggie přesně tak, jak si předsevzala.

Jackovi řekla, že si ho ještě nemůže vzít, protože krom všeho ostatního, a nebylo toho málo! - pokud si ani předtím nemyslel, že by pro ni byl ten pravý, dítě na tom nemůže nic změnit.

Přijal to s překvapivým klidem, byť se jí zdálo, že mu v očích bojovně blýsklo, jako by chtěl říct: To se ještě uvidí. Byl to ale jen okamžik, a tak Maggie usoudila, že si to možná jen představovala.

Rodičům řekla, aby se vyrovnali se skutečností, že dospěla po svém a že udělala i spoustu chyb. Také je upozornila, že Jack odtěd' bude nedílnou součástí jejího života, a poprosila je, aby se pokusili přijmout to co nejlíp.

Oba se o to skutečně snažili, přestože to pro ně nebylo snadné. Ale zatímco otec při každé zmínce o Jackovi zvažněl a zatvrdil se, Belle se k němu nestavěla nijak nepřátelsky.

A pak si Maggie jednou vzala stranou a polohlasem jí řekla: „Já už o tom všem vím."

Maggie na ni vrhla zaražený pohled.

„Myslíš... myslíš...?"

„O Sylvii McKinnonové." Belle přikývla. „Tvůj otec, no... nějakou dobu předtím, než k tomu došlo, jsme se už hádali. Připadala jsem si neschopná a cítila jsem vztek, protože jsem věděla, jak moc touží po synovi, on byl provinilý a nejistý a to se projevilo v našem vztahu. Tehdy jsem viděla, jak je roztěkaný a nešťastný, a tušila jsem, že má jinou ženu, i když jsem nevěděla - nechtěla jsem vědět, kdo to je."

Belle se odmlčela a Maggie řekla: „Říkáš to, jako by -jako by to byla tvá vina. To je šílené!"

„Zlatíčko..." Belle se posmutněle usmála „...já vím, ale někdy je to tak silné, že tomu muži nedokážou odolat. Podstatné je to, že tvůj otec se s tím nakonec popral sám a vrátil se ke mně. V mnoha ohledech jsme teď šťastnější než kdy předtím."

Maggie nešťastně sklopila zrak.

„Ještě tu je ale ten problém s Jackem McKinnonem," pokračovala Belle.

„Já vím. Muži na křivdy zapomínají těžko."

„V tom máš pravdu!" pousmála se Belle. „Pověz mi o něm. Mimochodem, tvůj otec o tom možná zatím nebude chtít slyšet, ale já se s ním chci setkat."

Maggie zaváhala. A pak matce všechno řekla. „Tohle je samozřejmě jen mezi mnou a tebou," zakončila své vyprávění.

„Jistě. Takže ty ses do něj zamilovala, ale on do tebe ne?"

Maggie vstala, stoupla si k oknu ve své ložnici v druhém patře a vyhlédla na pestrébarevnou zahradu. „Ano," přitakala nakonec. „A proto se nemůžu smířit s tím, co mi nabízí."

O týden později se její matka s Jackem setkala, a přestože bylo předem zřejmé, že na obou stranách zavládnou jisté rozpaky, a Belle si počínala malinko rezervovaně, všechno dopadlo dobře. Jack byl tichý a zdvořilý.

Když odešel, Maggie zjistila, že ji matka pozoruje. Ne, ve skutečnosti se zamyšleně dívala někam za ni.

„Co se děje?" zeptala se.

„Nic," opáčila matka nepřítomně.

„Co si o něm myslíš?" vyhrkla Maggie dřív, než se stačila zarazit, a kousla se do rtu.

„Myslím, že si jsou velmi podobní."

Maggie vykulila oči. „Jack a táta? To mě napadlo hned na začátku!"

Zdálo se, že matka dospěla k jistému rozhodnutí. Sdělila

Maggii, že s otcem nějakou dobu budou na cestách.

„Nepojedeš s námi?" zeptala se své dcery. „Byli bychom moc rádi."

„Ne. Ne... raději zůstanu tady.“ V duchu ale přemýšlela, jak si poradí bez matčiny morální podpory.

„Samozřejmě tě často budu navštěvovat, zlatíčko,“ ujistila ji Belle, „a koneckonců nebudu nikdy daleko.“

Teprve po mnoha měsících si Maggie uvědomila, jak moudré rozhodnutí její matka ten den učinila...

Uběhly tři měsíce a na Maggii se konečně začínaly projevovat známky těhotenství.

Celé ty měsíce utekly překvapivě rychle. Maggie si odbyla nepříjemné vysvětlování - nebylo sice tak nepříjemné jako to, které musela podstoupit s Jackem a rodiči, přesto nebylo nijak snadné. Jedna věc byla oznámit svému okolí, že je těhotná, a představit otce dítěte, byť ještě nebyli svoji, zcela jiná věc byla vysvětlovat, že si chce se vším poradit sama.

Její šéf projevil velké pochopení a souhlasil, že na její práci to žádný vliv nemá, takže v ní bude moci pokračovat tak dlouho, jak sama bude chtít.

„Máš na to skutečný talent, Maggie,“ ujistil ji.

Říci o všem Timu Mitchellovi bylo ale zdaleka nejtěžší. Její novina ho vyděsila, zmátla a čas od času jí sám nabídl, že si ji vezme.

Maggie mu vřele poděkovala, ale odmítla ho. A postupně se přestala stýkat s okruhem známých, v nichž se Tim pohyboval.

„Tohle nemusíš dělat, Maggie,“ vyčítal jí Tim. „Potřebuješ přece přátele!“

„To ano, ale teď je ze mě jiný člověk. Asi mám už jiné hodnoty. Time...“ zaváhala, byť věděla, že nemá na výběr, „...já jsem ztracený případ. Ale jsem si jistá, že najdeš tu pravou. A na mě bys měl zapomenout.“ Ztrápeně zmlkla, protože její slova vyvolávala myšlenky, na něž by raději zapomněla. Po tomhle setkání si ale pokaždé našla nějakou výmluvu, aby se s Timem nemusela setkat.

Jediným člověkem, s výjimkou rodičů, od kterého se nedokázala odpoutat, byl Jack.

Celou dobu ji často navštěvoval, ačkoli svou nabídku k sňatku už nikdy nezopakoval. Mátl ji tím - přinejmenším nečekala, že ji bude navštěvovat tak často. Celá situace se tak pro ni

komplikovala, kvůli vzpomínkám, které jeho návštěvy vyvolávaly, ale pokaždé, když už byla téměř rozhodnutá přistě ho poslat pryč, připomněla si i slib, že ho nikdy nebude oddělovat od jeho dítěte.

A tak si řekla, že se musí smířit s tím, že Jack se stal nedílnou součástí jejího života, a usoudila, že pro ni bude lepší, když si na to co nejdříve zvykne. Přestože jejich vztah byl zcela platonický. Nikdy se jí ani nedotkl. Nikdy nemluvil o mysu Gloucester.

Zdálo se, jako by zničehonic potlačil všechnu touhu, kterou k ní tehdy cítil, a to pro Maggii byla záhada. Copak to pro něj byla tak bezvýznamná aférka? Nebo to byla jen součást jeho pomsty? Měl teď jinou ženu? Nebo ochladl kvůli jejímu těhotenství?

Nic z toho neplatilo pro ni. Ovšem, po rozchodu jí trvalo několik měsíců, než se dostala z otupělosti. Teď se jí ale čas od času naléhavě připomínaly okamžiky z oné kratičké doby, kterou strávili spolu, například když si vytáhli nafukovací matraci na verandu zalitou světlem zlatého měsíce v úplňku...

„...je to jako bychom byli někde úplně jinde," zasnila se, když spolu leželi na chladivém lněném prostěradle a tmavorůžových polštářích z jeho postele. „Třeba na lodi plující po Nilu."

„Jak tě to napadlo?"

„Je tu slyšet voda a jsme na dřevěné podlaze. A Gloucester by mohl být pyramida, kolem které plujeme." Otočila se na břicho a podepřela si bradu dlaněmi, aby na něj viděla. „Byl jsi někdy u Nilu?"

„Ano, byl." Jednu ruku měl položenou pod hlavou, druhou ji teď položil na rameno a prsty zajel pod široké krajkové ramínko její košilky.

„A ty?"

„Mmm... s rodiči, když mi bylo šestnáct. Bylo to úžasné. Bohužel mě ten zážitek tak ohromil, že se mi udělalo špatně."

Po rtech mu přelétl úsměv.

Ohnula kolena a kotníky zkřížila ve vzduchu. „Myslím, že Afrika by se k tobě hodila," prohlásila zamýšleně. „Možná kdybys žil v minulosti."

„Připomínám ti doktora Livingstonea? Čím?" zajímalo ho.

„Ne. Ale možná Denyse Finch-Hattona, toho slavného cestovatele a lovce. Viděla jsem jeho hrob na pahorkatině Ngong.“

„Při té samé cestě?“

Přikývla. „A taky dům Karen Blixenové, jeho milenky. Na její památku ho zachovali. Při vyhlášení nezávislosti ho dánská vláda darovala keňské. Je tak trochu můj vzor.“

Otočil k ní hlavu. „Chceš říct, že jsem tě zklamal, protože nejsem žádný Finch-Hatton?“ zeptal se s předstíranou vážností.

A ona to stejně tak vážně popřela. „Vůbec ne.“

„Říkala jsi ale přece, že sis mě představovala jako sportovce.“

Maggie nakrčila prsty u nohou. „Působil jsi tak na mě - pravda je, že jsem si představovala, jak lovíš divokou zvěř a závodíš na jachtě, ale vlastně to má jen znamenat, že rád testuješ svoje možnosti.“

Jack dlouho mlčel a jen ji zamyšleně hladil po rameni. Nakonec řekl. „V mnoha směrech je to pravda - a vždycky byla. Když jsem začínal, s penězi vypůjčenými od banky, riskoval jsem všechno. Často jsem musel napínat každý nerv, jen abych se udržel nad vodou.“

„A užíval sis to?“

Nepatrně se usmál. „Byly chvíle, kdy jsem byl vyděšený k smrti, ale celkově vzato asi ano.“

„Takže jsem se v tobě přece jen nepletla,“ pronesla spokojeně.

„Krásná a ještě k tomu moudrá...“ Stáhl jí ramínko z ramene. „Tehle obleček je moc pěkný, ale mám pocit, že mi bude za chvíli překážet.“

Maggie se překulila na záda a posadila se. Ten „obleček“ bylo béžové pyžamo s živůtkem lemovaným krajkou v barvě slonové kosti a sladěnými šortkami.

„To se dá lehce napravit,“ řekla a stáhla si živůtek přes hlavu.

Seděla teď před ním se zkříženýma nohama a rovnými zády, jako socha ze slonoviny v měsíčním světle, štíhlá a s dokonalými křivkami, vážná, mladá a nádherná. Vlasy měla volně svázané a několik vlnitých pramínků jí padalo na ramena.

Jack se prudce posadil. „Kdybychom trochu změnili místo a přesunuli tu loď na východ přes poušť, mohl bych být arabským šejkem a tebe bych si možná vybral do svého harému.“

Maggie zamrkala a vrhla na něj nevěřící pohled. Cítila ale, jak jí krev divoce tepe v žilách.

„Jacku! Jak tě to napadlo?“

Ušklíbl se. „Překvapilo tě to?“

„No,“ jazykem si navlhčila rty, „ano.“

Zavrtěl hlavou. „Taky mě to překvapilo, ale tohle teď díky tobě cítím, a navíc jsi s tím sama začala.“

Na okamžik se zamyslela, pak sklopila hlavu. „A vybral by sis mě?“

„To víš, že ano, ty moje dračice,“ odvětil ochraptěle. „Vybral bych si tě.“

„Dračice?“ Zvedla hlavu.

Dotkl se její bradavky, pak druhé. Prsty pomalu docestoval na její záda a po páteři jí sjel k zadečku. „Jsi dračice - nádherná, rozkošná - ano, rozkošná. Hned jsem věděl, že v tomhle se nepletu, i když jsem to v té době ještě nechápal.“

„Že se nepleteš?“ Na tváři se jí objevil zmatený výraz. „Jak to myslíš?“

Tiše se zasmál. „To není důležité. Pojd' ke mně.“

Přitiskla se k němu a o chvíli později se s ním pomiloval v měsíčním světle, na lodi zakotvené u arabských břehů...

Během svých návštěv se Jack zmínil o dvou překvapivých věcech. Jednou z nich byl jeho nejnovější stavební projekt a druhou pozemek, který koupil.

„Myslíš ten s přístřeškem, ve kterém si někdo ukrýl ukradené auto a motorku? Ve kterém jsem nás zamkla?“ zeptala se. „To není možné. Podle mých informací ho koupila nějaká firma, Hanson Limited, nebo tak nějak.“

„To je jedna z mých společností.“

Bylo nedělní ráno a Jack se objevil zrovna ve chvíli, kdy si Maggie chystala pozdní snídani. Byl oblečený v tmavomodré sportovní soupravě a běžeckých botách, vlasy měl rozčuchané od větru a vyzařovala z něj energie a elán.

„Skvěle,“ pochvaloval si, když si sedl ke stolu. „Umírám hladu.“

„Co jsi dělal?“ zeptala se a vyndala další talíř a příbor.

„Byl jsem se proběhnout na Main Beach.“

„V tom případě budeš možná potřebovat něco vydatnějšího... třeba steak a vajíčka." Pobaveně si ho změřila.

Jack pohledem přelétl stůl. Našel na něm jogurt a ovoce, pečivo, džem a misku horké kuřecí nudlové polévky, která se ke zbytku příliš nehodila.

Překvapeně na ni pohlédl. „Přecházíš na orientální kuchyni, Maggie?"

Pokrčila rameny. „Jen mám teď neuvěřitelnou chuť na nudlovou polévku. V jednom kuse, může to na mě přijít kdykoli." „Pytlíková?"

„Kdepak. Vařila jsem ji sama, abych si ji mohla osolit podle svého. Navíc v ní nejsou žádné konzervanty. Dávám na tvé děťátko dobrý pozor, neboj se, Jacku."

Zasmál se. „O tom nepochybuju. Tak se do ní pusť, ať ti nevychladne. Já si něco vezmu sám."

„V lednici je šunka a pěkný kus čedaru." Maggie si nabrala lžíci vařící polévky a lehce ji pofoukala. „Dej si, jestli máš chuť."

Povytláhl obočí. „Studená snídaně? To si dám líbit, děkuju."

„Takže tys ho nakonec koupil," poznamenala, když si naložil velkou snídani a pustil se do ní.

„Mmm... myslel jsem, že by tě to mohlo zajímat. Maisie říkala, že jsi pro dům vymyslela spoustu vylepšení."

„Určitě by sis mohl dovolit nechat ho zbourat a postavit znovu."

„Já vím - pořád jsi přesvědčená, že se vyžívám v ničení krajiny a bourání domů, jen abych místo nich mohl postavit nové, ale v tomhle případě je to něco jiného," opáčil mírně. „Ten dům má své kouzlo a nabízí spoustu možností."

Maggie zaraženě usrkávala polévku. Nebylo to ale tím, že mu už vůbec neměla za zlé to co dřív. Mohla za to skutečnost, že k ní mohl v neděli ráno bez pozvání přijít na snídani, počínat si tu jako doma a to všechno jí až zrádně připomínalo všechna rána, která spolu prožili na mysu Gloucester.

A jedno obzvlášť...

„...co budeme dnes dělat?"

Vrhl na ni vážný pohled. Brzy ráno si šli zaplavat a Maggie na sobě měla růžové bikiny a sarong zavázaný nad řadry. Právě seděli u kuchyňského baru nad kávou.

„Nic," odpověděl.

„Nic?" Nakrčila nosík. „Taková lenost!"

„Nečekal jsem, že budeme jen tak lenošit. Mám jiný nápad. Trochu dekadentní. A začneme s ním hned teď." Odložil hrnek a pomalu rozvázal uzel na jejím sarongu, pak jí uvolnil provázky plavek.

Maggie sklopila zrak. Nezmohla se na jediný pohyb a s tlukoucím srdcem jen sledovala jeho štíhlé opálené ruce na svých řadrech.

„Tohle mi nepřípadá dekadentní," vydechla a kousla se do rtu. Cítila, jak se jí napjaly bradavky a tělem jí projelo smyslné rozechvění.

„Vlastně," krátce k ní vzhlédl, „neznám nic krásnějšího, sladšího a míň dekadentního než vás, slečno Trentová."

„Takže?" vyhrkla těžce.

„Mluvil jsem jen o téhle denní době, nic víc. Osm hodin ráno není zrovna chvíle pro romantiku. Možná spíš měsíčné noci plné hvězd, nebo úsvit..." Zadíval se jí do očí a zavrtěl hlavou. „Přesto..."

Položila mu ruce na ramena a opřela se svým čelem o jeho. „Mně tahle doba připadá dostatečně romantická."

Zvedl ji ze stoličky a posadil si ji na klín, pak rukama vklouzl pod spodní díl jejích plavek a chytl ji za boky. „Ty jsi pěkná siréna, abys věděla," zašeptal v polibku.

„Nejsem Dalila?"

„Ta taky... Pojďme do postele..."

Maggie se vytrhla ze zasnění. Střídavě ji zalévaly vlny horka a zimy, byla vzrušená a všemi smysly toužila znovu ucítit ty doteky na svém těle.

Byla jsem přesvědčená, že mám ve všem jasno, pomyslela si hořce. Nejsem ničím rukojmí. Naopak, jsem nezávislý, dospělý - byť dospělý teprve nedávno - člověk, který má svůj osud pevně v rukou. Tak proč teď nemůžu zapomenout na mys Gloucester a na všechno, co jsem tam s Jackem prožila?

„Pár věcí mě napadlo," ozvala se konečně, jen aby ty myšlenky zahnala. „Ale uskutečnit je by nebylo," nakrčila nos, jak moc se snažila soustředit, „levné."

„Je vidět, že jsi Trentová," poznamenal a s úsměvem sledoval její výraz. „To mi nevadí. Pokud se do toho pustím, chci to udělat pořádně. Pověz mi o nich."

A tak mu o svých plánech s domem řekla. A nedokázala se při tom ubránit nadšení, které cítila i v době, kdy měla dům na starosti.

SEDMÁ KAPITOLA

Při další návštěvě, i tentokrát neohlášené, donesl Jack hromadu modrotisků a hodil je před Maggie na konferenční stůl.

„Co to probíhá...?“ Udiveně k němu vzhledla.

„Chystám stavbu vesničky pro důchodce. Nechci, aby připomínala klece pro slepice, ale bydlení tam musí být cenově dostupné. Co si myslíš o těchto návrzích?“

Pečlivě je prohlédla. „To je přílišné,“ usoudila nakonec. „Jsou tak malé!“

„Přesně tohle jsem řekl architektovi. Odstoupil z projektu. Na druhé straně, mají to být domy pro důchodce, a ne nějaké ohromné vily.“

Maggie si polštáři podložila záda, která ji teď občas pobolívala, a znovu se nad návrhy zamyslela. „Myslím, že by pomohlo, kdyby interiéry byly otevřenější. Uzavřené ložnice by mohly zůstat, ale zrušila bych ty těsné, oddělené kuchyně, jídelny a obývací pokoje, takže celý prostor by působil prostorněji, i když by vlastně zůstal stejný.“

Jack nic neříkal a jen napjatě čekal na další připomínky. „A jelikož nemají zahradu -“

„Mám pocit, že důchodci si rádi odpočinou od sekání trávy a starosti o zeleninu,“ přerušil ji.

„Možná," souhlasila, „ale kdyby bylo po mém, přidala bych ke každému domku verandu, na které by mohli pěstovat menší rostlinky v květináčích nebo bylinky, kdyby chtěli."

„Kolem bude dost zahrad," namítl. „Všechny budou udržované."

„To ale není totéž, jako když si můžeš něco vypěstovat sám," oponovala mu. „Kdybych já plánovala bydlení pro důchodce, vyhradila bych část pozemku na zahradu, kde by si mohli pěstovat vlastní zeleninu nebo cokoli jiného."

„Ale ty jsi posedlá zahradničením, Maggie," odušil a kývl hlavou na pestrou zmršť barev za oknem.

Pokrčila rameny. „To je můj názor."

„Dobrá. Ještě si o tom promluvíme."

„Proč se mnou?"

„Myslím, že máš pro tyhle věci cit a mohla bys mi pomoci, Maggie. Domy pro důchodce jsem ještě nikdy nestavěl. Spíš jsem se zabýval rodinnými projekty."

„Aha."

Vypadal pobaveně. „Kdybys chtěla udělat nějaké návrhy, a třeba i skeče, moc bych si toho cenil."

Maggie překvapeně zamrkala, ale dál už se o tom nebavila.

Z nějakého důvodu jí poslední dobou připadalo, jako by hlavou narazila do zdi, a nedařilo se jí najít nic, co by ji zajímalo.

Možná si ale ten důvod jen nechtěla přiznat. Protože kromě všech vzpomínek a vzrůstající touhy přestat se bránit a jednoduše Jackovi říct: Vezmi si mě, prosím, potřebuju tě a sama to nezvládnou, čím dál víc přemýšlela o ostatních ženách v jeho životě. Ta myšlenka ji neustále pronásledovala. Někdy ho kvůli tomu nenáviděla a chovala se v jeho přítomnosti nedůtklivě a zamlkle. Ubíralo jí to energii. A jen těžko se přesvědčovala o tom, že je to všechno nesmysl.

Když jí nabídl, že si ji vezme, tak ho odmítla. Možná jí teď skutečně nezbývalo než ho nenávidět...

Ale když se s ním nehádala a vycházeli spolu, musela přiznat, že Jack je pro ni jako skála, o niž se kdykoli může opřít.

Byla pět měsíců těhotná, když ji jednoho chladného večera po večeři navštívil.

Prohodili spolu pár slov a pak Jack zmlkl a jen ji pátravě pozoroval. Měla na sobě volný béžový vlněný svetr a tmavozelené tartanové kalhoty. Rukávy svetru na ni byly poněkud dlouhé, a tak si je občas ohrnovala, ale vždycky jí znovu spadly.

Čím to je, uvažoval, že vypadá tak osaměle a uzavřeně?

V jejích očích nacházel jen vážnost a odstup, a přitom ještě před několika měsíci byly jako okna do její duše. Dokázaly si ho dobírat, tázavě prohlížet, smát se na něj i dát najevo touhu. Dokázaly vyjádřit radost a stejně tak i jiskřit vzteky. Ale ten vztek v nich už dávno nenalezl a nějaký šílený hlásek mu říkal, že by ho v nich viděl raději než tenhle odstup.

„Jak se cítíš?“ zeptal se zničehonic.

„Dobře,“ odpověděla automaticky.

„Ale no tak, řekni mi to.“ Vrátil se přímo z obchodní večeře a ještě se nestačil převléct z obleku, jenom si povolil kravatu.

Maggie si pod kříž strčila polštářek. „Trochu mě bolí záda, ale jinak je mi vážně dobře. Ranní nevolnosti jsou pryč a bylo mi řečeno, že ve druhém trimestru, dokud žena ještě nemá takové bříško a není tak pomalá, by měla skutečně zářit.“ Ušklíbla se.

„Ale ty nezáříš, vid?“ odušil tiše.

Pokrčila rameny a zvedla se. „Podle mého doktora je každé těhotenství jiné. Nedal by sis čaj? Nebo něco ostřejšího? Mám strašnou chuť na čaj.“

„Díky, dám si taky.“

Otočila se k němu zády, ale i za tu krátkou chvíli si stačil všimnout, jak se jí postava změnila. Její zápěstí možná působila křehce, ale pevná ňadra se jí už plnila a ani v pase už nebyla tak štíhlá...

Když přinesla tácek s čajem, zíral raději do hrnku než na ni.

Věděl, že Maggie má ráda earl grey, takže ho nepřekvapilo, když teď ucítil známou vůni citrusů a bergamotu, která stoupala z nádherných čínských hrnečků, do nichž nalila horkou vodu.

Pamatoval si, že pije čaj bez mléka i cukru, a Maggie naopak nezapomněla, že on má rád čaj s mlékem. Věděl, že čaj vždycky připravuje do starožitné misky zdobené malbami gryfů.

„Čím myslíš, že to je?“ zeptal se, když od ní přijal hrneček a vzal si křehkou sušenku z talířku, který na tácu donesla.

„Co máš na mysli?“

„Je to kvůli tomu, že jsi svobodná matka? Proto nezáříš? Jiné problémy přece nemáš, nebo ano?“ zeptal se pomalu.

Posadila se a nohy si skrčila pod sebe. „I kdyby to tak bylo, byl bys ten poslední člověk, kterému bych se s tím svěřovala.“

„Abych tě náhodou znovu nežádal o ruku? Neboj se, to neudělám.“

Vykasala si rukávy a dlaněmi sevřela horký šálek. „Ne, toho se nebojím. Je to jen a jen moje chyba, že jsem občas trochu vyplašená. Ty za to nemůžeš, a proto bych ti to ani nepřiznala.“ Zaváhala. „Je to asi jen kvůli tomu, že je to pro mě něco úplně nového. Ale spousta nastávajících maminek má určitě čas od času strach.“

„Už se na dětátko připravuješ?“

Pobaveně po něm střelila očima. „Kdykoli je tu moje matka, a to je docela často, neděláme nic jiného, Jacku. Ne, to není úplně pravda - chodíme do kina, na koncerty a podobně a jednou za pár týdnů trvá na tom, abych jela na víkend s nimi na farmu. Ale naše miminko bude mít všechno, co si jen lze přát.“

„Dobře.“ Dopil čaj a na chvíli se zamyslel. „A vídáš se ještě s někým jiným?“

Nakrčila nos. „S kým?“

„Třeba s kamarádkami.“

Maggie si k jeho překvapení povzdychla. „S jednou či dvěma, ale asi jsem je trochu - já nevím - asi z mého chování poznaly, že bych teď raději byla sama.“

„A co Tim Mitchell?“

Maggie sebou trhla.

„Upustil tě jako ten příslovečný horký brambor?“

„Vůbec ne. Nabídl mi, že si mě vezme.“

„Doufám, že jsi ho odmítla,“ prohlásil a dostalo se mu za to nepokrytě nevlídného pohledu.

„Z Tima by byl skvělý manžel,“ načepýřila se.

„Ale no tak, Maggie,“ zavrčel, byť moc dobře věděl, že ji co nevidět zraní a rozzlobí ještě víc, jako by ho k tomu poháněl samotný ďábel, „to by skončilo katastrofou. Se mnou ses alespoň ráda milovala.“

„Už nic -“

„Neříkej? Proč ne? Je to pravda. Měl jsem dojem, že si milování se mnou užíváš. A když už jsme u toho, najít mě na

mysu Gloucester nemohlo být vůbec jednoduché, ale ty jsi to dokázala," poznamenal a pak ještě dodal: „A celou tu dobu jsi měla Tima Mitchella prakticky za sebou."

Maggie zalapala po dechu. „To... to -"

Přerušil ji ale dřív, než stačila větu dokončit. „Jestli uvažuješ o manželství bez lásky, nechápu, co víc ti může Tim Mitchell proti mně nabídnout. Myslel jsem si ale, že takové manželství odmítáš."

„To je pravda. Kdybys mě nechal domluvit, řekla bych, že Tim by byl skvělý manžel pro tu pravou. A to já nejsem."

„Bravo," aplaudoval jí.

„Proč se chováš tak - strašně?"

Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že potřebuješ trochu rozveselit." Nevšímal si jejího nevěřícího výrazu. „Jak se ti daří v práci?"

Maggie otevřela pusy, aby ho odbyla nějakou povšechnou odpovědí, ale zarazila se. Opravdu potřebuje rozveselit? Je možné, že se skutečně propadá do beznaděje?

„Za čtrnáct dní končím," odpověděla nakonec. „Zdá se, že jsem přišla o chuť do práce. Je to pro mě teď spíš povinnost než potěšení. Krom toho..." Žalostně se na sebe podívala, „...mám pocit, jako bych se celá nafukovala a časté řízení, vystupování a nastupování pro mě za chvíli bude pěkně nepohodlné."

Zničehonic se usmál. „Možná máš pravdu. A co kdybys pracovala doma? Chci říct, pro mě?"

Maggie vykulila oči.

„Přizpůsobil jsem domy pro duchodce tvým nápadům, ale teď budu potřebovat dekorátéra interiérů." Odmlčel se a rozhlédl se kolem sebe. „Máš skvělé nápady a taky vkus."

Tentokrát Maggie údivem otevřela pusy.

„A zdá se, že na domy pro duchodce máš docela vyhraněný názor," pronesl s náznakem ironie.

„Ty je budeš i zařizovat?" zeptala se.

„Všechny ne. Bude tam několik druhů ubytování. Zařízené byty mají být pro jednotlivce, většinou nejspíš pro vdovy a vdovce. Byl bych rád, kdyby byly - veselé a pohodlné. Ale i ty nezařízené bude třeba vymalovat, vybavit koberci, závěsy, koupelnou a kuchyní a tak dále."

„A..." navlhčila si rty „...ty... ty si myslíš, že tohle všechno bych mohla dělat z domu?"

„Proč ne? Samozřejmě by ses mohla kdykoli podívat na stránky, ale Maisie by mohla uspořádat všechny vzorky - látky, koberce, barvy - a nechat ti je sem posílat."

Maggie nemohla uvěřit svým uším.

Jack chvíli čekal, pak dodal: „Taky jsem vyčlenil kus půdy, která se bude moct rozdělit na zahrádky pro nadšené zahradníky."

Nebyla si jistá, čím to je, ale zničehonic, byť se jednalo o obrovský projekt, se jí při myšlence na něj zvedala nálada.

Otevřela pusu a málem vyhrkla první věc, která jí v tu chvíli napadla - Kéž bys mě miloval, Jacku - ale v poslední chvíli se zarazila a řekla jen: „Proč tohle děláš?"

„Už jsem ti to říkal. Záleží mi na tom, aby ses měla dobře. Ty i naše dítě."

Tu noc usínala se slzami na tvářích. Díky té nezvané, bezděčné myšlence - kéž bys mě miloval, Jacku - totiž zjistila, že stále ještě touží po jeho lásce. A možná po ní pořád toužit bude.

Od toho večera se ale její život v mnoha směrech změnil. Během posledních měsíců těhotenství měla spoustu práce a znovu získala pocit, že dělá něco užitečného a zajímavého. Skutečně se zaoblila, ale také zářila, alespoň občas.

Také se sblížila s Jackem a poznala jeho společnost. Přijala místo poradce ve vedení firmy, byť zprvu jen s ostýchavostí, jelikož měla obavy, že to vyvolá dohady o tom, kdo je otcem dítěte.

„Tohle je jen naše věc, Maggie," ujistil ji. „Krom toho o našem vztahu nikdo neví."

„Ani Maisie?"

„Maisie si samozřejmě dala všechno dohromady. Ale je diskrétní. A ty jsi to někomu řekla?"

„Kdo je otcem? Ne."

Okamžik na sebe hleděli, než řekl: „Tak to bychom měli. Mohl by to pro tebe být začátek nové, vhodnější práce, teď když budeš svobodná matka."

Maggie mu to zprvu chtěla vyvracet, ale z důvodu, který jí ani trochu nebyl jasný, to neudělala. Nedokázala popřít, že by nad tím sama takhle měla přemýšlet.

„Možná máš pravdu," vypravila ze sebe nakonec.

Navštívila Jackův mezonetový byt, kde obvykle pořádala obchodní večírky. Byl elegantně, ale trochu stroze vybavený, a tak Maggie soudila, že pokud se Jack někde cítí doma, je to na mysu Gloucester.

Poznala ho jako onoho energického obchodníka, jakým se zdál na první pohled, a teď už věděla, že s matkou měly pravdu: dokázal být stejně arogantní a bezohledný jako její otec, ale jen do takové míry, že mu všichni zaměstnanci byli plně oddaní a obchodní partneři ho plně respektovali.

Jednoho dne ji zčistajasna navštívila Sylvia. „Jack mi to dovolil,” vysvětlila jí, když stála přede dveřmi.

Maggie překvapeně zamrkala a řekla: „Vždyť jeho povolení nepotřebujete! Pojdte dál. Netušila jsem, že víte...”

„Nevěděla jsem to, ale před pár dny jsem se u něj stavila, abych mu pověděla o něčem, co se mi stalo. A jak jsem zjistila,” dodala Sylvia sarkasticky, když se posadily v obývacím pokoji, „odporovat Jackovi se v poslední době moc nevyplácí. Vlastně to nebylo dobré nikdy, už jako dítě musel mít ve všem pravdu.”

„To znám.” Maggie obrátila oči ke stropu.

„Ovšem. Dostala jste se mezi dva takové muže, vidíte?”

Při zmínce o otci se Maggie trochu stáhla a Sylvia to patrně vycítila, protože překotně pokračovala: „Mohla jsem za to stejně jako váš otec. Věděla jsem, že je ženatý. Nikdy jsem se s ním neměla zaplést.”

Maggie pomalu roztávala, ale zcela upřímně řekla: „O tom jsem přemýšlela. Ale takové věci se asi stávají.”

„A mně se stalo ještě něco. Zamilovala jsem se, když už jsem si myslela, že se mi to nikdy nestane.”

„A není to ženatý muž.”

„Přesně tak, ale brzy se bude ženit se mnou.”

Maggie se z náhlého popudu zvedla, došla k Sylvii a plaše ji objala, takže se obě rozesmály.

„Přeju vám to,” řekla jí Maggie s nefalšovanou vřelostí.

„Je tu nějaká - nějaká možnost, že se vaši rodiče - že se...?” Sylvia zaváhala.

„Že se k sobě vrátili?“ doplnila Maggie. „Ale ovšem! Jsou znovu spolu a je úžasné vidět je tak šťastné.“

Sylvia zhluboka vzdychla. „To je ohromná úleva. Ale odpustil vám otec za Jacka, a za tohle?“

„Za tohle?“ Maggie si s láskou poklepala na rostoucí břicho. „Bere to statečně. Přátelé z nich asi nikdy nebudou, ale aspoň oba pochopili, že by se měli chovat co nejrozumněji. Zatím se ale ještě nesetkali.“

„Maggie, proč si Jacka nevezmete?“

„Sylvie...“ Maggie se odmlčela a zapátrala v Sylviiných modrých očích, „...vy byste ze všech lidí mohla nejlíp vědět, jak těžké je přimět Jacka McKinnona, aby se usadil. Zdá se mi, že je v něm něco, co ho vždycky požene dál...“ zarazila se a na chvíli se zamyslela, „...co mu nedovolí, aby se k někomu skutečně připoutal. A myslím, že to souvisí s tím, že ho rodiče dali k adopci.“

Sylvia si povzdychla. „Rodiče, kteří vás adoptovali, vás můžou sebevíc milovat, ale pořád to pro vás může být jako otevřená rána. Nebo se můžete upnout k tajné představě, že vaše matka byla úžasná žena, k níž jste pořád připoutaná nějakým neviditelným poutem. Tuhle možnost jsem si zvolila já. Jack si vybral tu druhou. Možná máte pravdu, ale -“

„Věc se má tak,“ přerušila ji Maggie tiše, „že chci všechno, nebo nic.“ Zvedla obočí. „Zjistila jsem, že v mnoha ohledech jsem nakonec přece jen po otci.“

„Jack -“

Maggie jí znovu skočila do řeči. „Je v mnoha směrech skvělý.“

„Ke mně se zachoval úžasně, když jsem - když váš otec - nebýt Jacka, netuším, kde bych teď byla.“

„Ano, Jack ví, jak pomoci druhým, vidíte?“ řekla Maggie pomalu.

Sylvia se zatvářila rozpačitě.

„Neměla jsem na mysli vás.“

Maggie se ušklíbla a rozhodla se raději změnit téma. „Povězte mi o svém snoubenci. A nechtěla byste vidět dětský pokojík?“

„Tak vidíš, maličký,“ povyzdychla si Maggie a poklepala si na břicho, když Sylvia odešla - od té doby, co jí Jack nabídl novou

práci a přestala se utápět v beznaději, zvykla si se svým děťátkem rozmlouvat. „To byla tvá teta. Když na to tak myslím, zdá se, že se vyřešila další obtíž. Takže už zbýváme jen my. Ale co, my dva spolu přece zvládneme cokoli, vid’?“

O pár dní později ji čekalo ještě větší překvapení.

Jack pořádal večeři na oslavu vykopání základů vesničky pro důchodce.

Ve skutečnosti to ale byla Maggie, kdo měl organizaci celé akce na starosti, od jídla a květin až po pozvánky.

Sama dostala pozvánku poštou. Jack byl až do odpoledne před večeří v zámoří, ale Maggie na pozvánku odpověděla až na poslední chvíli. Nemohla se rozhodnout, zda ji přijmout.

Pak si ale řekla: Kčertu s tím, vždyť přece patřím do firmy. A přestože v osmém měsíci nemohla dlouho sedět, jinak se cítila dobře.

A snažila se ze všech sil, aby na večeři vypadala přímo skvěle. Vybrala si dlouhé šaty v barvě námořnické modři, ušité z hedvábného žoržetu, které, byť byly těhotenské, působily dokonale elegantním dojmem. Měly kulatý výstřih, široká ramínka a živůtek jemně lemovaný stříbrnou nití a celkově ladily s nastávající jarní sezónou.

Upravila si účes a nehty. Zlatohnědé vlasy si nechala rozpuštěné a jemně zvlněné, takže vytvářely dojem nenucené rozevlátosti, jaký dokáže vytvořit jedině zkušený kadeřník.

Boty, které si vybrala, byly čirá marnivost - sandály se stříbrnými pásky na vysokých podpatcích, kterým jednoduše nedokázala odolat. Flíčky pigmentu, které se jí v těhotenství objevily na tvářích, zakryla nenápadným podkladem a rtěnku sladila s lakem na nehtech.

Když byla hotová, podívala se na sebe do svého vysokého zrcadla z růžového dřeva a znovu se dala do řeči se svým děťátkem...

„Nedá se říct, že bychom byli nějak obrovští, zlatíčko. Dávám si pozor na to, co jím, a taky jsem hodně aktivní. A ty se poslední dobou taky hodně činiš, ty můj rarášku! Ale už jsem víc, no, zakulacená, i na místech, které nejsou na první pohled znát, i když to nevypadá tak zle. Aspoň dnes večer.“

S odevzdaným povzdychem se otočila od zrcadla a z postele sebrala svou stříbrnou pletenou kabelku.

Jakmile se u dveří Jackova bytu setkala s Maisií, nálada se jí zvedla.

„Maggie," vydechla Maisie s citem - za tu dobu se z nich staly dobré přítelkyně, „vypadáš skvěle!"

„Souhlasím." Za Maisií se objevil Jack a Maggie překvapeně zalapala po dechu.

Neviděla ho celý týden, ale nebylo to jen tím. Měl na sobě dokonale střižený večerní oblek a bílou košili, které jen zdůrazňovaly jeho vysokou postavu a široká ramena. Napadlo ji ale, že se jí Jack bude líbit, ať už bude vypadat jakkoli.

Třeba i s rozcuchanými vlasy a ve starém fotbalovém tričku s ustříženými rukávy, které tak často nosil na mysu Gloucester - takhle v obleku byl ale úchvatný.

Ztěžka polkla. „Děkuju vám! Vy víte, jak potěšit těhotnou dámu!"

Byla to studená večeře pro přibližně dvacet lidí, a protože byl klidný, teplý večer, stoly byly rozestavěné na verandě vysoko nad zátokou Runaway a skýtaly pohled na Broadwater a na oceán.

Menu bylo nápadité a víno skvělé, ale Maggie se vína vzdala a jedla jen střídmě. Ale společnost byla příjemná, Maggie všechny hosty znala a dobře se bavila.

Přesto se pokusila odejít celkem brzy. Právě se omlouvala Maisii, když se za ní objevil Jack a chytl ji za zápěstí. „Zůstaň ještě," zašeptal. „Večírek brzy skončí. A pak tě můžu zavést domů."

„Ale já jsem přijela svým autem," namítla.

„To nevádí. V tuhle hodinu bys neměla být venku sama."

„To je pravda," podpořila ho Maisie. „Jsem už trochu unavená," bránila se s potlačeným zívnutím.

„Co kdybychom ti udělaly pohodlí v pracovně, kde si můžeš dát nohy nahoru? A já ti zatím uvařím čaj," navrhla Maisie.

„To by bylo skvělé!" vydechla Maggie vděčně. „V těch botách už umírám."

Jackovu pracovnu Maggie ještě neviděla a teď si ji prohlížela s nepatrným úsměvem na rtech. Celá byla vyzdobená v námořnickém stylu.

Na stěnách visely malby lodí ve zlatých rámech, v rohu místnosti stál starožitný glóbus a na konferenčním stolku naleštěný mosazný sextant. K sezení tu byla ohromná kožená křesla...

„A tohle," prohlásila Maisie vítězoslavně, když zmáčkla páčku na straně jedné z židlí, „je nastavitelné křeslo."

„Přesně to potřebuju!" Maggie vyklouzla z bot a se spokojeným povzdychem se v něm uvelebila. „Čaj už se nese!"

Maggie dopila čaj a pak se ospale protáhla. Víčka jí začala klesat.

O půl hodiny později ji něco probudilo z lehkého spánku.

Když otevřela oči, zjistila, že kousek od křesla stojí Jack a tiše ji pozoruje. S uhlazenými vlasy a ve večerním obleku působil jeho zevnějšek jednoduše, Maggii ale připadal božský.

Jejich pohledy se setkaly a Maggie pootvřela rty. Chvíli se na sebe tak dívali, až se Maggie pohnula a s obtížemi se posadila.

Jack jí nabídl ruku a pomohl jí na nohy.

Užuž mu chtěla poděkovat, ale slova jí odumřela na rtech, protože si všimla, jak si ji Jack prohlíží - znala ten pohled, pohled, který byl všechno jen ne chladný. Pomalu pohledem klouzal po jejích tvářích zrzavých spánkem, malinko rozčuchané záplavě vlasů, po rtech a šíji, plných řadrech pod jemným tmavomodrým žoržetem, po zakulaceném břišku...

Dlouze, upřeně ji sledoval a nevědomky tiskl její ruku čím dál silněji.

Pořád po mně touží, prolétlo Maggii hlavou. Do tváří se jí nahrnula barva a dech se jí zpřetrhal. Takhle se na mě díval pokaždé, než jsme se milovali, přesně takhle... Maggie si vzpomněla, jak ten pohled cítila na kůži, skoro jako by se jí dotýkal.

A v tu chvíli ji napadlo, že možná nebyla jediná, kdo nedokázal potlačit bolest z toho, že se jí už nedotýká. Kdo musel neustále myslet na to, jak se milovali. Ale co to znamená? Vždyť si byla tak jistá, že už ho nepřitahuje.

Dostat odpověď na tuhle otázku jí ale nebylo souzeno. Na stole se tiše rozdmčel telefon.

Chvilí zvonil, než se po něm Jack popuzeně a neochotně ohlédl. Telefon ale zvonil dál, a tak jen pokrčil rameny a šel ho zvednout.

„Maisie," protáhl do sluchátka, „co se to kčertu -?" Zarazil se uprostřed věty.

Pak už odpovídal jen úsečně, až nakonec řekl: „Dobře. Odvezeš Maggie domů?"

Položil sluchátko a otočil se k Maggie, která ho pozorovala s tázavým výrazem ve tváři.

„Volala Sylvia. Matka je vážně nemocná a pravděpodobně nepřežije víc než několik dní."

„To je mi líto," šeptla. „O mě si nedělej starosti - ale co ty? Seženeš teď nějaký let?"

„Ne, a všechny ranní lety jsou plné, takže musím jet autem. Když vyrazím hned, tak jako tak tam dorazím zítra brzy ráno. Mrzí mě to."

„Nic se neděje. Jen - dej na sebe pozor. Na cestě."

„Dám." Vzal ji za ruku. „Taky se opatruj."

V tu chvíli se děťátko pohnulo a Maggie vzala jeho ruku a přiložila si ji na břicho.

Překvapeně zamrkal. „Jak často se to stává?"

„V poslední době celkem často." Na rtech se jí zachvěl úsměv. „Miluje kotrmelce."

U dveří si jemně odkašlala Maisie a ta důvěrná chvíle byla pryč. „Znovu volá Sylvia," řekla omluvně.

V příštích dnech si Maggie připadala jako v sedmém nebi.

Mohla si neustále opakovat, že když někoho přitahujete, ještě to neznamená, že vás miluje a chce s vámi žít, ale nepomáhalo to. Celé ty dlouhé měsíce, kdy byla nešťastná, kdy si dávala za vinu všechno, co se stalo, a měla pocit, že nedokázala být takovou ženou, jakou Jack potřebuje, se zničehonic rozplynuly.

Když po ní touží, i když je v osmém měsíci, možná po ní bude toužit vždycky. Možná byla celou dobu jen zbytečně hrdá.

Ale pak ji napadlo, že o tom přece nevěděla. Jack své city tak dobře skrýval. Proč?

Ta otázka jí přišla na mysl ve chvíli, kdy šla po rušné ulici v Southportu a měla namířeno ke svému doktorovi. V zamyšlení si ani nevšimla muže, kterého minula a který se teď otočil a vrátil se k ní.

Když ji dostihl, vyhrkl: „Počkejte - neznáme se?“

Maggie zamrkala a nechápavě se na něj podívala.

„Tehdy jste ale nebyla těhotná a měla jste na sobě jen džínsy a podprsenku. Byl s vámi Jack McKinnon a snažili jste se - nebo jste to aspoň tvrdili, i když já jsem měl své pochyby - dostat střechou ze zamčeného domku.“

Maggie jen s obtížemi potlačila nával čirého odporu, který ji pohltil při pohledu na mužův nenávistný výraz. A v tu chvíli ho poznala. Byl to onen novinář, který je se soukromým detektivem našel v přístřešku.

Chytl ji za paži a ona se mu vykroutila. „Nechte mě být,“ křikla a pospíšila si ke dveřím do ordinace, které byly už jen několik metrů od ní.

Když jimi prošla dovnitř a viděla, že ji muž nesleduje, zhluboka si oddychla. Nebylo ale vyloučeno, že stojí venku a čeká, až znovu vyjde.

Maisie, prolétlo jí hlavou. Zavolám Maisii a poprosím ji, aby mě tu vyzvedla. Maisie bude vědět, jak si s tím poradit.

Vytáhla mobil a našla v něm Maisiino číslo.

Ale jakmile se Maisie ozvala, nejprve se jí zeptala, jestli se neozval Jack.

„Právě volal. Paní McKinnonová ráno zemřela. Myslím, že to všichni čekali.“

„Stejně je to moc smutné. Vyříd' jim prosím mou soustrast.“ Maggie se odmlčela a pak vysvětlila svou situaci.

„Přijedu pro tebe,“ nabídla jí Maisie bez váhání. „Jen mi řekni, kde to je, a počkej na mě v čekárně.“

Když se s ní Maggie rozloučila a rozhlédla se kolem sebe, zjistila, že je v nesprávné chodbě.

Otočila se nazpátek zrovna v okamžiku, kdy se proti ní zpoza rohu vyřítil hošík, přes rameno se ohlížející na svou matku, která mu byla v patách.

Srazili se.

Chlapec se svalil, ale v mžiku byl znovu na nohou. Maggie, ne už tak mrštná jako obvykle, upadla na zem s jedním kotníkem zkrouceným pod sebou. Dopadla na záda a hlavou se praštila o podlahu. Před očima se jí zatmělo a omdlela.

OSMÁ KAPITOLA

Pomalu se probírala z hlubokého, bezesného spánku. Několikrát se pokusila otevřít oči, ale udržet je dokořán byla příliš velká námaha. Napotřetí se jí to konečně podařilo, nepatrně pootočila hlavu a do zorného pole se jí dostal rozostřený obraz, který upoutal její pozornost -dětská kolíbka.

Maggie ztuhla, před očima se jí zmateně míhaly bolestné obrazy, vzpomínky na porod a ohromné úsilí a soustředění, které si vyžádal, na spoustu lidí, kteří se o ni starali a rentgenovali ji. Ale ani jediná vzpomínka na narození děťátka.

Přitiskla si ruku na břicho, jen aby zjistila, že je ploché a měkké, ne pevné a oblé. Znovu se zarazila, když si uvědomila, že její hluboký spánek nejspíš vyvolala sedativa. Někdo ji totiž převlékl do čisté košile a uložil do čerstvě povlečené postele v pokoji, který nikdy předtím neviděla. A někdo vedle postele postavil dětskou kolíbkou.

Křečovitě sebou trhla, ale nohama pohnout nedokázala... a Jack jí jemně řekl: „Jen klid, Maggie.“

Teprve teď si všimla, že sedí na židli vedle kolíbkou. Upřela na něj užaslý pohled. „Jacku!“

„Jsem tu. Jak se cítíš?“

„Ani nevím.“ Rychle zamrkala. „Tohle je - naše?“

PLAVBA DO NEZNÁMA

Zdálo se, že ho to pobavilo. „Dobře řečeno. No na kolíbce se píše - Trent lomeno McKinnon - takže to tak už bude." Naklonil kolíbkou tak, aby do ní viděla.

Spalo v ní miminko.

„Je všechno pořádku? Je to... v pořádku?“ vyhrkla naléhavě.

„Jasně. Všechno je naprosto v pořádku, tak mi to aspoň řekli."

Maggie s úlevným povzdychem klesla na polštář. „Je to chlapeček, nebo holčička?"

„Chlapeček. Narodil se o něco dřív a nějakou dobu byl v inkubátoru, ale prý už je na tom dobře."

Prohlížela si děťátko, z něhož viděla jen tvářičku, zaťatou pěstičku a čupřinu hnědých vlásků. Pak se zavrtěl a trochu se odkryl - a Maggie zatajila dech. Maličký Trent lomeno McKinnon si ale jen důkladně zívł, zahýbal prstíky a spal dál.

„Vypadá tak... klidně," vydechla Maggie malinko zmateně.

„To ano." Jack si rukou pročísl vlasy a poškrábal se na neoholené bradě. „Je mnohem klidnější než já."

„Jak je to možné?" ptala se Maggie vážně. „Po tom všem, čím si prošel?"

„To ty sis prodělala to nejhorší."

„Moc si nepamatuju," přiznala. „No, něco ano, ale všechno je tak zmatené a nejasné."

„Možná je to tak lepší. A není na tom nic divného - ke všemu jsi ještě měla otřes mozku."

Jack se odmlčel a vzal ji za ruku. „Když jsi spadla, vyvrkla sis kotník. Bouchla ses do hlavy a vyhodila sis plotýnku. A pak jsi začala rodit. Maisie naštěstí přijela brzy, a tak mohla sehnat tvého doktora - předtím k tobě zavolali jiného, který má ordinaci ve stejné budově."

„Proč nemůžu hýbat nohama?" zeptala se.

„Museli ti provést několik epidurálních anestézií. Porod probíhal celkem bez problémů, tak se rozhodli nezasahovat - vypadá to, že náš mladík se rozhodl s ničím se nezdřezovat!" Usmál se na ni. „Ale ty jsi trpěla bolestmi kvůli zádům a kotníku, takže to tak bylo lepší. Možná bude chvíli trvat, než ta otupělost odezní."

Omámeně zamrkala. „Kdy se to všechno stalo?"

PLAVBA DO NEZNÁMA

Podíval se na hodinky. „Asi před osmi hodinami. Dostal jsem se sem chvíli po tom, co se narodil." Znovu se usmál, pustil ji a pohladil po vlasech. „Už jsem ho držel v náruči."

Maggie zavřela oči.

„Můžu si ho vzít?" špitla toužebně.

„Jistě. Tví rodiče jsou tu taky. Šli si dát kafe."

Maggie na něj vrhla udivený pohled. „Ty - ty ses setkal s mým otcem?"

Přikývl. „Proběhlo to klidně. Všichni máme starost o tebe. A jsme unesení z miminka."

Maggie se zhluboka nadechla. „To je - ani ti neumím říct, jakou z toho mám radost."

Jack nic neříkal, jen ji dál hladil.

„A moje záda?" zeptala se po chvíli.

„Nejsou si jistí. Kvůli všemu ostatnímu," bezmocně mávl rukou, „tě ještě nemohli pořádně prohlédnout. Ale už provedli rentgen. Teď musíme počkat na výsledky. A tvůj kotník potřebuje jen čas."

„Podal bys mi prosím naše děťátko, Jacku?" prosila ho. „Víš, já jsem si s ním povídala," vysvětlovala mu. „Celé týdny jsem na něj mluvila a teď určitě nechápe, jak to, že od chvíle, kdy se narodil, můj hlas neslyšel."

„Jistě." Vstal a opatrně Trenta lomeno McKinnona zvedl. Chvilíčku předtím, než ten spící uzlíček položil

Maggi do náruče, se na děťátko podíval tak, že Maggie bezděky zatajila dech - s čirou hrdostí a něžností.

A v tu chvíli ji napadlo, že i kdyby se jí samotné nikdy nepodařilo proniknout pod slupku Jacka McKinnona, jejich chlapeček to určitě dokáže.

Mít své děťátko v náruči pro ni byl nádherný pocit. Prsa se jí napjala, a když vsunula prst do jeho dlaničky, malinké prstíky se kolem něj sevřely.

„Tak vidíš, zlatíčko," vydechla, „konečně se setkáváme. Moc mě těší. Podívej," řekla Jackovi, „myslím, že má tvůj nos!"

Jack si s ušklíbnutím sáhl na nos. „Jestli je někomu podobný," prohlásil nešťastně, „tak rozhodně Trentům." Společně se rozesmáli - a tak je zastihli Maggiini rodiče.

PLAVBA DO NEZNÁMA

O několik hodin později injekce odezněly a bolesti se vrátily, teď už ale lékaři alespoň věděli, co je způsobuje. Maggie si při pádu zlomila příčný výběžek křížového obratle, malou kost vybíhající z páteře.

Bylo jí řečeno, že se zranění samo zhojí, ale než k tomu dojde, mnoho pohybů pro ni bude bolestivých. Mohli jen tlumit bolest, dokud se nezmírní, což, jak odhadovali, mělo být přibližně za týden, ale varovali ji, že bude trvat několik týdnů, než se bude moci znovu bez obtíží hýbat.

Naneštěstí, informovali ji, kvůli zranění nebude moci kojit.

„Ale budu,“ prohlásila Maggie rozhodně. „Maggie,“ začala její matka.

„Mami, musí se najít nějaký způsob. Tati,“ otočila se na svého otce, „mohl bys vzít Jacka na skleničku, než to vyřešíme? Mám pocit, že by mu prospěla.“

„Maggie,“ varoval ji David Trent, „zlato, svět se nezboří, když nebudeš moci kojit, a pro miminko je stejně důležité, aby ses co nejrychleji uzdravila.“

„Uzdravím se,“ slibovala, „ale taky budu kojit. Nějak to jít musí.“

A pak se stalo něco, o čem nikdy netušila, že by toho mohla být svědkem - otec a Jack si vyměnili bezmocné pohledy.

Ani Belle to neušlo, a než oba muže jemně vystrčila ze dveří, spiklenecky na Maggie mrkla. Pak zvažněla a vrátila se k dceři.

„Jak bys to chtěla provést?“

„Hodně jsem o tom četla a pro kojící matky je spousta možností. Budeme potřebovat odborníka, ale nechápu, proč by mi nemohli mléko odsávat, abych ho neztratila, dokud nepřestanu brát prášky proti bolesti - a to udělám, jakmile to bude jen trochu možné.“

„Ale co miminko?“

„Potřebujeme najít někoho, kdo má dostatek mléka a komu by nevadilo kojit ho, aby si na to zvykl, a bude muset dostávat nějaký přídatek. Mami, prosím, pomoz mi s tím,“ žádala ji Maggie naléhavě. „Já chci kojit!“

Belle na dceru pohlédla a povzdychla si. „Tak dobře. Dobře.“

PLAVBA DO NEZNÁMA

Následující týden byl pro Maggii vyčerpávající a plný bolesti. Odsávání mléka možná znělo pěkně, ale ve skutečnosti bylo občas nesnesitelné. A příčné výběžky obratle jsou možná jen malé kůstky, ale když jsou zlomené bolí jako čert.

V porodnici naštěstí byla Bev Jansonová, která své třetí dítě porodila ve stejný den jako Maggie své první, měla víc mléka, než její děťátko potřebovalo a byla vděčná za úlevu, kterou jí přineslo kojení dalšího miminka.

Krom toho je společné starosti sblížily a z obou žen se staly dobré přítelkyně.

A malý Trent lomeno McKinnon celou tu dobu jenom kvetl.

Pak nadešel den, kdy se Maggie už bez bolesti mohla posadit a dostala povolení, aby své děťátko kojila sama.

Maggie měla ohromný pocit vítězství. A stejně velkou radost.

„Vidíš?“ řekla Jackovi. „Věděla jsem, že to půjde.“

„Maggie...“ Zarazil se, pak zavrtěl hlavou. „Ty jsi hotový zážrak. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho tak silného.“

„Doktor říkal, že za tři čtyři dny už budeme moci jít domů.“

Jack zaváhal.

„Už jsi na to myslela?“

„Ne.“ Ušklíbala se. „Měla jsem úplně jiné starosti.“

„My jsme o tom už přemýšleli.“

Pátavě se na něj podívala. Kromě několika málo dní, během nichž jel na jih na pohřeb své matky, byl neustále s ní.

Donesl jí DVD přehrávač a spoustu filmů, včetně celého Harryho Pottera; přinesl jí taky hromadu knih. Bev poslal ohromnou kytici jako poděkování a spřátelil se s jejím manželem.

Teď byla neděle a Jack se ukázal v porodnici v džínsech, mokasínech a bílém tričku s límečkem. Působil nenuceně a...

Maggie se zarazila. A jak ještě...?

„My?“ opakovala podezíravě. „Kdo je to ,my‘?“

„Tví rodiče a já. Došli jsme k závěru, že by bylo nejlepší, kdyby ses nastěhovala ke mně.“

„Jacku-“

„Můj byt je dost velký a nemá patro, kdežto tvůj je patrový a -“

„Já vím!“

PLAVBA DO NEZNÁMA

Po rtech mu přeběhl úsměv. „Takže určitě budeš souhlasit, že jelikož aspoň nějakou dobu budeš potřebovat vozík, bude rozumnější, když nebudeš muset do schodů.“

Beze slova, upřeně na něj hleděla.

„Tvá matka se nabídla, že s námi zůstane tak dlouho, jak budeš potřebovat,“ pokračoval. „V domě je navíc i tělocvična a bazén. Doktoři ti doporučili cvičení s fyzioterapeutem, aby sis znovu posílila záda a kotník.“

„Chápu,“ vysoukala ze sebe nakonec.

„Co chápeš, Maggie?“ zeptal se váhavě.

„Něco, co by mě ani ve snu nenapadlo,“ odvětila. „Ty a mí rodiče jste se na mě smluvili.“

Otevřel pusy, aby něco odpověděl, ale v tu chvíli se v pokoji objevila sestra s jejich dítětkem v náruči. „Čas krmení! Poslyšte, vy dva.“ Dala miminko Maggie. „S ostatními sestrami jsme se shodly, že je načas, aby vaše miminko dostalo jméno. Nemůžete mu přece do konce života říkat Trent lomeno McKinnon!“

„Co třeba,“ navrhl Jack, „Trent McKinnon?“

„Trent McKinnon,“ opakovala Maggie pomalu. „Co ty na to, zlatíčko?“ optala se miminka.

Chlapeček nakrčil nosánek a začal máchat pěstičkami. A to, jak Maggie už dobře věděla, byla předehra, po níž následoval velmi hlasitý projev nespokojenosti. „Říkejte mi, jak chcete, jen už mi dejte najíst!“ řekla za něj Maggie a rychle si začala rozepínat noční košili.

Všichni se rozesmáli.

„Ano, to se mi líbí,“ dodala po chvíli, „ale musí mít i prostřední jméno - to se leckdy může hodit, maličký! Můžeme mu říkat Trent Jack McKinnon.“

„Souhlasím.“ Jack se zvedl a letmo ji políbil. „Musím jít, ale večer se vrátím. Můžu všechno zařídit?“

Maggie k němu vzhledla se zmateným výrazem ve tváři, pak jen přikývla a znovu se soustředila na Trenta Jacka McKinnona.

Všechno šlo podle plánu.

Maggie postupně nabírala sílu a kolečkové křeslo potřebovala čím dál méně, ale i v době, kdy Trentovi už byly dva měsíce, pro

PLAVBA DO NEZNÁMA

ni bylo neocenitelné, jelikož mohla chlapečka vozit, aniž by musela zatěžovat záda či kotník.

Z jedné ložnice vytvořili dětský pokojík a Maggiinu ložnici a Jack se svým obvyklým vkusem nechal předělat všechny stoly tak, aby na ně Maggie pohodlně dosáhla i vsedě.

Také využil matčiny přítomnosti a vyřídil si služební cesty, které odkládal celou dobu, kdy Maggie byla v nemocnici. Moc často ho proto nevidaly - a Maggie za to kupodivu byla vděčná.

Pak se její matka rozhodla vrátit se za otcem. Odjela v den, kdy se Jack měl vrátit z týdenní cesty na Nový Zéland.

A z nějakého neznámého důvodu, ačkoli se o Trenta už dokázala ve všem sama postarat, už ji nic nebolelo a nebála se, že bude sama, v prázdném bytě na ni všechno dolehlo.

Začala myslet na budoucnost. Začala přemýšlet o Jackových citech k ní i o tom, co k němu sama cítí.

To, co se stalo v Jackově pracovně několik dní před Trentovým narozením, se už neopakovalo. Za daných okolností ji to ale nijak nepřekvapovalo a možná na tom částečně nesla vinu sama. Starala se o chlapečka a snažila se co nejrychleji se uzdravit. Jack měl naopak hodně práce. A celou dobu s nimi byla jejich matka.

V poslední době si ale začala všimát různých maličkostí, věcí, které měl ve zvyku.

Jednou ráno se s ním bavila u snídane, když najednou zjistila, že nedořekla větu a jen mlčky pozoruje, jak Jack bubnuje prsty o stůl. Všimla si toho už na mysu Gloucester a teď jí tahle drobnost zničehonic připomněla, jak se těmi prsty tehdy dotýkal její kůže, jak ji vzrušoval a dráždil, až byla docela zesláblá vzrušením...

Rychle se zvedla, aniž by domluvila, a odběhla s výmluvou, že zaslechla Trenta.

Jack se vrátil ze služební cesty, ale mohl s nimi strávit jen půl hodiny, než musel odejít na schůzi. Maggie mu vybalila věci a v jednu chvíli zabořila tvář do jednoho z jeho triček a omámeně si představila, jak ji Jack drží v náruči.

V tomhle směru se tedy nic nezměnilo, pomyslela si. Stále ještě ale neměla tušení, co Jack cítí, a věděla jedině to, že ve všech ostatních věcech se k ní zachoval úžasně.

PLAVBA DO NEZNÁMA

Zamyšleně seděla na posteli. Trent ležel vedle ní, očividně plně zaujatý svým plyšovým medvídkem.

Naklonila se k němu a polechtala ho pod bradičkou. Trent se zarehtal, pak ji chytl za ruku a přitiskl si ji na tvářičku.

„Ale nakonec, zlatíčko," řekla mu, „je důležité jen jedno - tvoje máma možná doted' myslela jen na sebe, ale to se musí změnit. Jistě, jistě, já vím. Jsi hladový."

Jack se vrátil domů chvíli po šesté. Maggie už nakrmila Trenta a uložila ho do postýlky.

Byla ještě v pokojíku, když ho uslyšela vcházet a zavolala za ním: „Jsem tady, Jacku!"

O několik minut později se objevil ve dveřích. Vypadal unaveně.

„Služební cesta byla náročná?" zeptala se.

„Ano, to byla." Protáhl se. „Jak se má můj syn a dědic?"

„Má se dobře. Dneska si povídal se svým medvídkem." Maggie zaváhala, ale pak si řekla, že pokud má udělat, co je třeba, nemá cenu to odkládat. „Trent je miminko jak se patří."

Jack dlouho pozoroval svého spícího synka, pak si sedl na okraj postele. „Nikdy jsem si nemyslel, že je to porcelánová panenka."

„To ne. Chci říct, že je tak spořádaný. Všechno dělá tak, jak by měl."

Jack se zamračil. „Vždyť je mu sotva osm týdnů. Jak to můžeš říct?"

„Já ti to povím. Hned od začátku si zvykl na krmení po čtyřech hodinách, i když měl tak těžké podmínky. Říhá nádherně a většinu času mezi krmením prospí, přesně jak by měl. Od dvou hodin odpoledne je pokaždé chvíli vzhůru a je rád, když si s ním povídám nebo ho chvíli nosím. A spí osm hodin v kuse, od deseti večer do šesti ráno."

„Dělá něco, co není v příručkách?" zeptal se Jack s úsměvem. „Zní to skoro až moc dobře, než aby to byla pravda."

Maggie zauvažovala. „Nesnáší mytí vlasů. To se pokaždé vzteká, ale ani to není úplně nenormální. Některé děti to prý jednoduše nesnášejí. A jinak," pokrčila rameny, „nevím o ničem, co by nedělal správně."

PLAVBA DO NEZNÁMA

„S čím si tedy děláš starosti?"

Maggie se s láskou podívala na spícího Trenta. „Musím pořád myslet na to, jak by byl asi vyděšený, kdyby věděl, jak - neobvyklá - je situace, ve které se ocitl."

Vzhledla k Jackovi a jejich pohledy se setkaly.

„Myslíš to, že nejsme svoji?" uhádl a rty se mu na kratičký okamžik stáhly do tenké linky. „To ale byla tvoje volba, Maggie."

Maggie naklonila hlavu. „To bylo ještě před tím, než -než se přihodila spousta věcí," namítna tiše a prsty nervózně přejela po opěradle křesla. „Tak či tak to bylo ještě před tím, než jsem si začala plně cenit toho, že mám miminko, a než jsem si uvědomila, co všechno potřebuje."

Jack na ni dlouho mlčky zíral. Pak prudce vstal, chytl madla křesla a otočil ho ke dveřím.

„Můžu jít sama," bránila se Maggie.

„Jen seď. Potřebuju se napít."

Dál už neprotestovala. Jack ji zavezl na verandu a odešel dovnitř pro pití. Slunce právě zapadalo a ohnivě zbarvené mraky a nebe se odrážely v klidné vodě pod nimi.

Brzy se objevil se skotskou pro sebe a vysokou sklenkou citrónové a limetové šťávy ozdobené mátou pro ni.

Pak se zády opřel o zábradlí a upřeně se na ni zadíval. „Co navrhuješ, Maggie?"

Napila se. „Vezmeš si mě, Jacku?"

Jack dlouho nic neříkal, až se nakonec pohnul a zeptal se: „Vážně to chceš, Maggie?"

Co jsem čekala? prolétlo jí hlavou. Že bude nadšený? Že mi vyzná nekonečnou lásku?

Položila sklenici na nízký stolek a s námahou se zvedla.

Chtěla odejít dovnitř, ale Jack ji chytl za ruku. „Počkat. Proč utíkáš?"

„Protože ses vůbec nezměnil," štěkla po něm. „Nikdy jsi mě nechápal a nikdy ani nebudeš."

Podíval se do jejích zmučených očí a do tváře zrůžověle snahou se mu vykroutit. „Ale ano, to víš, že tě chápu."

„Tak proč jsi to řekl, jako - jako bych si jen vymyslela další nesmysl?"

PLAVBA DO NEZNÁMA

„Chtěl jsem si být jistý tím, co ke mně cítíš. A jestli za to někdo může, tak je to tvá matka," opáčil ostře.

„Má matka!" vydechla. „Co s tím má společného?"

„Hodně. Přišla za mnou po tom, kdy jsme se poprvé setkali u tebe doma."

Maggie svěsila ramena a vzhledla k němu s nevěřicným, zmateným pohledem v očích. Vzpomněla si na rozhovor s matkou, v němž se jí svěřila, jak moc Jacka miluje... „Co ti řekla?" zašeptala.

Dovedl ji k pohovce a společně se na ni posadili. „Řekla mi, že můžeš koně zavést k vodě, ale nemůžeš ho přinutit, aby se napil."

Udiveně zamrkala.

Jackovi po tváři přelétl úsměv.

„Neřekla to přesně takhle, ale tohle tím měla na mysli. Řekla mi, že tě nikdy nepřinutím, aby sis mě vzala, pokud se pro to sama nerozhodneš."

„To... to vážně řekla?"

Přikývl.

„Já jsem jí řekl, že jsem si to myslel a že jsem připravený dát ti tolik času, kolik budeš potřebovat. A ona mi nabídla pomoc. Za normálních okolností by ji prý ani nenapadlo, aby tě nechala samotnou, ale měla dojem, že mi to dá příležitost, abych ti dokázal, že tě chci podpořit, a třeba by to mohlo být ku prospěchu věci."

„Přemýšlela jsem o tom," přiznala Maggie. „Bylo mi divné, že se rozhodla tak najednou odjet. Myslela jsem, že je to kvůli tomu, že se s otcem usmířili, ale stejně mě to překvapilo. Ale to jsem zase přičítala svému sobectví."

Jack se opřel a zastrčil ruce do kapes. „Taky jsem tvé matce něco slíbil. Dokáže být..." letmo se usmál, „... pěkně nekompromisní."

„To bych do ní nikdy neřekla," pochybovala Maggie.

„Věř mi, jakmile došlo na její jedinou dceru, chovala se - skoro jako tygřice bránící své mladé."

Maggie na něj vykulila oči. „Co ti řekla?"

„Nejdřív mi vyčetla, jak mizerně jsem se zachoval. A jak příšerné bylo využít tě ke své pomstě."

PLAVBA DO NEZNÁMA

Maggie nevěřila svým uším. „Řekl jsi jí... řekl jsi jí, jak jsem tě sledovala, a...?“

„Ne.“ Vzal ji za ruku. „Nic by to na věci nezměnilo. Měla pravdu. Vzhledem ke všemu, co se stalo mezi mnou a tvým otcem jsem se choval - neodpuštělně.“

„Bylo to celé jen součástí pomsty?“ zeptala se sotva slyšitelně.

Konečně se na ni podíval. „Vypadalo to tak?“

„Ne, dokud jsi mě neposlal pryč,“ šeptla.

Sevřel její ruku pevněji, až potichu sykla.

„Promiň.“ Pustil ji a narovnal se. „Pak mi vysvětlila, že objevit se tu zničehonic a žádat tě o ruku jen proto, že je na cestě dítě, je vrchol arogance, a to i přesto, že po tobě pořád toužím. A chtěla, abych jí slíbil, že při tobě budu stát do té doby, než se sama rozhodneš, jestli se mnou chceš žít.“

„Ach můj bože,“ vydechla. „Znamená to, že jsi po mně pořád toužil? Napadlo mě to, ale to bylo krátce předtím, než se narodil Trent, a pak už se to nikdy neopakovalo...“

„Maggie,“ divoce se poškrábal na bradě, „já jsem po tobě nikdy toužit nepřestal. Nedokázal jsem tě vyhnat z hlavy, i když jsem to nedokázal nijak urovnat - vážně jsem si myslel, že bych ti v manželství nedokázal dát to, co potřebuješ. Vždycky ve mně bylo něco, co - já nevím -mi bránilo přijmout takový závazek. Ale to se v posledních devíti měsících změnilo,“ dodal.

Maggie ze sebe nedokázala vypravit jediné slovo.

„Víš,“ pokračoval, „na mé adoptované rodině mi vždycky záleželo a Sylvia mi vždycky bude velmi blízká, ale ještě nikdo nevstoupil do mého srdce a nezískal si ho tak jako ty.

Nikdo,“ řekl tiše, „mi nedokáže přinést takovou radost a štěstí jako ty. A to je jeden z důvodů, proč jsem se během těch posledních měsíců vydal na tuhle dlouhou, obtížnou cestu. A pak jsem viděl, cos udělala pro Trenta. Ještě nikdy jsem neviděl, že by někdo překonal takové obtíže jako ty kvůli našemu synovi. Takže máš nejen mou lásku, ale taky hluboký obdiv, Maggie.“ Otrěla si slzy. „Kdybys mi to řekl dřív -“ Znovu ji vzal za ruku, tentokrát jemně, a zavrtěl hlavou. „Uvědomil jsem si, jak moc tě miluju, teprve ve chvíli, kdys pro mě začala být důležitější než mé vlastní zájmy.

PLAVBA DO NEZNÁMA

Maggie..." odmlčel se, "...někdy se stává, že první láska není taková, jak si ji zprvu představujeme. Může být intenzivní, ale prchavá, může to být jen zamilovanost. Taky jsem nemohl vědět - a tys to taky nemohla vědět -jestli mi někdy dokážeš odpustit, nebo -"

„Jestli to celé nebyl jen další z mých trentovských rozmarů?" doplnila.

„To jsem říct nechtěl."

„Nemohla bych ti to mít za zlé." Pokrčila rameny.

„Chtěl jsem říct," pokračoval, „že se všechno natolik zkomplikovalo, že by bylo pochopitelné, kdybys z toho byla zmatená. Mohl jsem jen doufat, že... čas hraje pro mě. Ale jestli ses takhle rozhodla jen kvůli Trentovi -"

Přitiskla mu prsty na rty. „Jacku, taky jsem na něco přišla. Podobám se svému otci mnohem víc, než jsem si kdy myslela. Chci všechno, nebo nic, a právě proto jsem si myslela, že nám to nikdy nemůže klapat."

Váhavě jí prsty políbil. „Popravdě jsem si myslela, že tě žádám o ruku jen kvůli Trentovi, protože jsem nevěděla, co ke mně cítíš. Ale ta má umíněnost má i své světlé stránky. Zamilovala jsem se do tebe během několika hodin. A vždycky tě budu milovat - možná to se mnou nebudeš mít jednoduché, ale taková jsem. A vždycky jsem chtěla jenom tebe."

„Nebudu to mít jednoduché?" Přitáhl si ji do náruče, pevně ji stiskl a zabořil jí tvář do vlasů. „Kdybys jen věděla, kolikrát jsem chtěl tohle udělat," vydechl zoufale. „Kdybys jen tušila, jak blízko jsem měl k tomu hodit veškerou opatrnost za hlavu ten večer, kdy volala Sylvia."

Zvedl hlavu a zahleděl se jí do očí.

Bříškem prstu přejela po jizvičce v jeho obočí. „Ani nevíš, co to se mnou udělalo. Najednou jsem byla jako v sedmém nebi. Na ničem jiném už mi nezáleželo!"

„Takže..." Zaváhal. „Co tvá záda?"

„Jsou v pořádku, když si dávám pozor. Co kdybys vyvěsil telefon?"

„Dobrý nápad."

Nešli ale rovnou do postele. Seděli blízko u sebe, objímali se a povídali si o všem možném.

PLAVBA DO NEZNÁMA

Jack jí přiznal, jak si v posledních týdnech vymyslel několik služebních cest, poněvadž být jí neustále na blízku pro něj byla mnohem těžší zkouška, než dokázal snést.

Maggie se ho zeptala, co si teď myslí o její matce.

Na chvíli se bradou opřel o její hlavu. „To co jsem ti právě řekl, platilo spíš na začátku. Sice jsem s ní souhlasil, ale člověk se na sebe nerad dívá moc černě.”

Vzhlédla k němu s chápavým výrazem, který rozptýlil posmutnělý výraz v jeho očích.

„Ten pocit znám,” přitakala.

Vtiskl jí polibek na čelo. „S tvou matkou jsem se usmířil.

Upřímně, zlepšení vztahů mezi rodinami Trentových a

McKinnonových je do velké míry Trentova zásluha.”

„Je neuvěřitelné, co takový drobeček dokáže.”

„Mmm... Stejně neuvěřitelné jako to, co dokázala jeho matka.”

Maggie mu položila hlavu na rameno. „Tohle mi tolik chybělo,” povzdychla si. Jack ji sevřel oběma pažemi. „Mně taky.”

Seděli tak ještě dlouho a užívali si znovuobjevenou blízkost. Jejich doteky byly čím dál vášnivější, až si k sobě našly cestu jejich rty.

„Arabské pisky? Nebo Nil?”

Maggie se rozhlédla po Jackově ložnici. Byla ohromná, luxusně zařízená, ale vcelku neosobní. Leželi na široké posteli a znovu objevovali svá těla. „Hmm,” posteskla si nakonec, „tohle bude chtít velkou představitost.”

Podíval se kolem sebe. „Já vím. Už jsem to tu takhle koupil, ale vypadá to tu spíš jako v hotelu. Ještě jsem ale nestačil předělat nic jiného než pracovnu.”

„Mohla bych ti to tu pomoci změnit,” nabídla se.

„Mám lepší nápad, povím ti o něm zítra. Ale když už mluvíme o změnách -”

„Já vím.” Rukou mu zajela do vlasů. „Trochu jsem se změnila.”

Políbil hebkou kůži na spodní části její ruky. „Pořád jsi úžasná. Vlastně,” rukou jí sjel k bříšku a pak nazpět k nadrům, „se ti změnila jen prsa.”

PLAVBA DO NEZNÁMA

„Za to vděčím všemu tomu plavání, posilování a fyzioterapii," řekla mu. „Ale - tys trochu zhubnul."

„Měl jsem pocit, jako by mě touha po tobě úplně vysávala, Maggie."

Maggie se usmála a vtiskla mu polibek do koutku rtů. „Tak, teď když mě máš, co se mnou chceš dělat?"

A tak jí to ukázal. Se svou obvyklou něhou a pozorností laskal její nejintimnější místa, až se celá chvěla rozkoší a odpovídala mu se stejnou vášní.

„Mám pocit, že před sebou máme pěkně divokou noc," vydechl ochraptěle.

Leželi teď čelem k sobě. Maggie se k němu tiskla, s nohou přehozenou přes jeho stehno.

„Jako vždycky," zamumlala.

Zvedl ruku a jemně vzal její tvář do dlaně, s takovou něhou v očích, až Maggie zatajila dech a měla pocit, jako by jí srdce samou láskou mělo vyskočit z hrudi.

„Už?" zeptal se.

„Už," přikývla. „Ano, prosím."

„Napadlo mě jak ulevit tvým záďům."

„Vážně?"

Lehl si na záda a překulil si ji na sebe. „Takhle je nebudeš zatěžovat, a navíc budeš mít naprostou kontrolu, Maggie."

„Jacku," vyhrkla, když do ní vstoupil, „já nejsem... Jednou jsi mi řekl, že máš pocit, jako bys měl umřít. Já jsem na tom teď stejně!"

„Vydrž ještě, miláčku," přikázal jí a pevně ji chytl za boky. „Možná umřeme společně. Co ty na to?" zeptal se, když našli společný rytmus.

„To... to by bylo skvělé," uznala s rozechvělým úsměvem.

Nic víc už neřekli, dokud společně nevyvrcholili.

„Miluju tě, miluju tě, miluju tě," zašeptala, jakmile mohla znovu popadnout dech.

„Já tebe taky. Taky tě miluju, Maggie. Kdy si mě chceš vzít?"

Maggie se rozesmála a pomalu se společně vrátili do reality. „Co třeba - zítra?"

PLAVBA DO NEZNÁMA

Zařídít svatbu tak rychle samozřejmě nebylo možné, ale hned druhý den ji čekalo další kouzelné překvapení.

„Něco bych vám rád ukázal," řekl jí po snídani. „Trentovi vezmeme kočárek."

„Co to je?"

Chvilí ji jen pozoroval. Právě kojila Trenta a vypadala rozkošně a naprosto vyrovnaně. Jako by se s ní někdo před pár hodinami nádherně pomiloval. Což byla koneckonců pravda.

A Jack si uvědomil, že už ji nikdy nenechá odejít.

„Počkej a uvidíš."

„Čeká nás překvapení, broučku," řekla Trentovi a Jack se na ně tajemně usmál.

Něco takového ale Maggie ani ve snu nečekala „Jacku," vydechla nejistě, když vstoupili do domu na pozemku, který je svedl dohromady. „Jak je to možné?"

Dům už ani zdaleka nebyl zanedbaný. Nebyl sice zařízený, ale byl zrenovovaný přesně tak, jak Maggie navrhovala. Celý zářil novotou a ve vzduchu voněla čerstvá malba.

„Řekla jsi mi přece, co by se ti líbilo," připomněl jí.

„To ano, ale ty už ses o tom nikdy nezmínil!"

„Chtěl jsem ti to nechat jako překvapení. Napadlo mě, že by to mohlo být skvělé místo, kde by Trent mohl vyrůstat." Vzal ji za ruku a odvedl ji k oknu. „Zahrada je uklizená a čeká jen na tebe. Myslel jsem, že bys tu třeba chtěla pěstovat i Guettardu Speciosu."

„Ach, Jacku." Vytáhla se na špičky a políbila ho. „Děkuju ti z celého srdce."

Objal ji. „Jsi šťastná?"

„Ano, moc šťastná. Skoro víc, než dokážu unést." Otočili se k Trentovi, který se ozval z kočárku, jako by se ohrazoval proti tomu, že na něj zapomněli.

Chytli se za ruce a šli k němu.

„Jsme tady, miláčku," chlácholil ho Jack, když se sklonili nad kočárkem.

Trent se nadšeně zavrtěl a ukázal jim oslňující, bezzubý úsměv.

PLAVBA DO NEZNÁMA

Maggie udiveně vydechla. „Viděl jsi to - viděl jsi to? On se zasmál, vid' že ano?"

„To víš, že ano. A co je na tom divného?"

„Vždyť jsou mu teprve dva měsíce! Nevěděla jsem, že to může přijít tak brzy."

„Maggie," po očku na ni mrkl, „možná je spokojený, že jsme konečně dostali rozum a všechno je tak, jak má být, takže už se může uklidnit a občas se zaradovat. Co myslíš?"